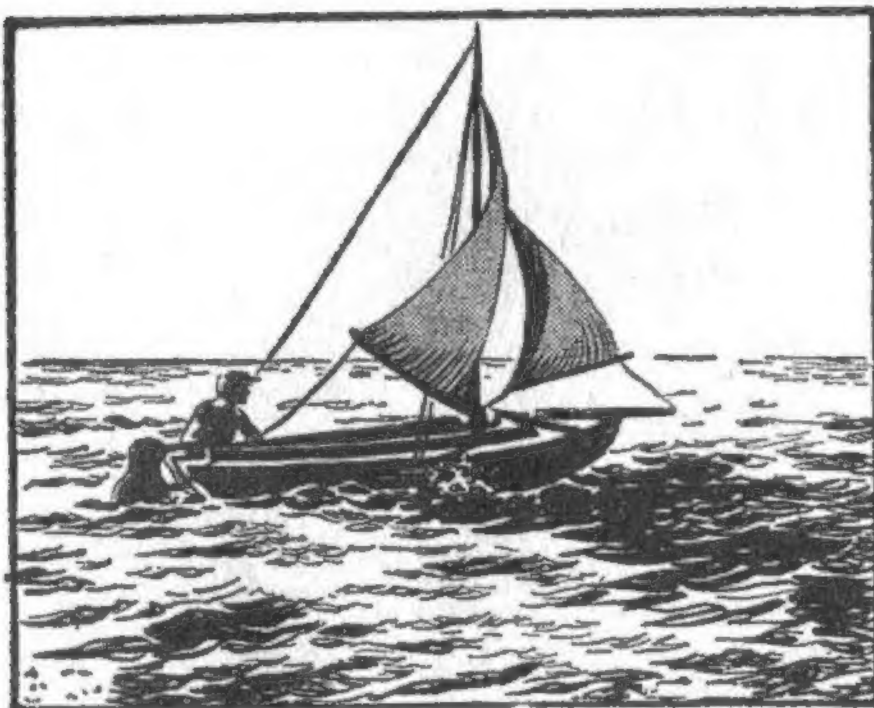
ERIC de Noorman

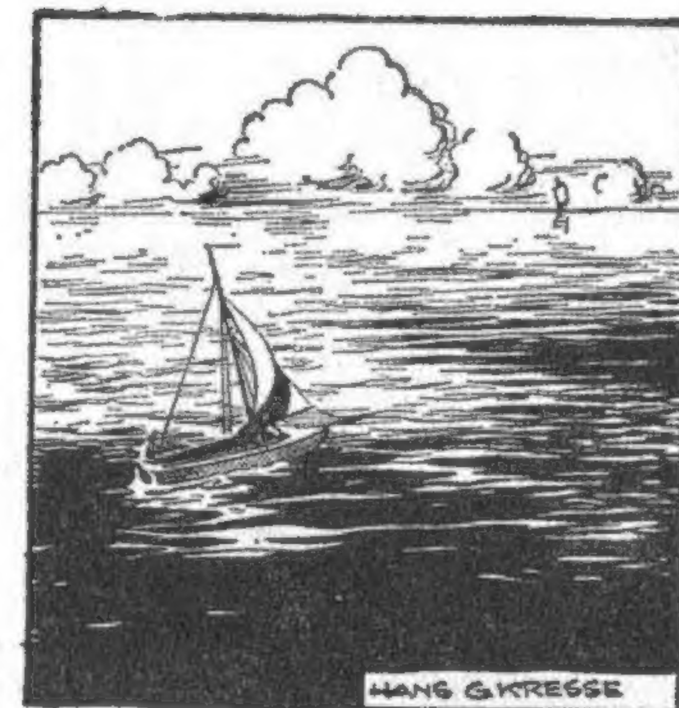
door
HANS G. KRESSE.

ERIC in het Hemelse Rijk

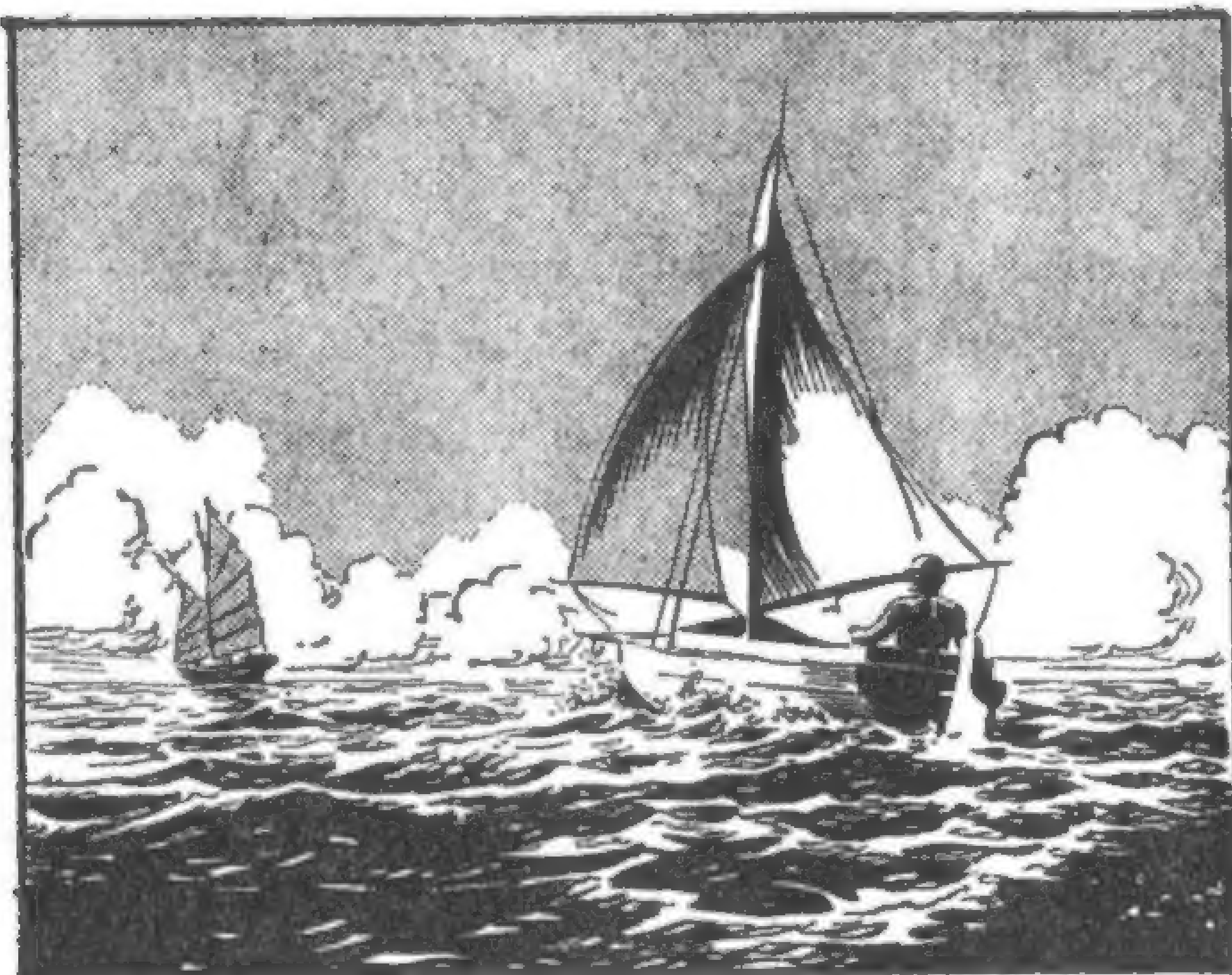

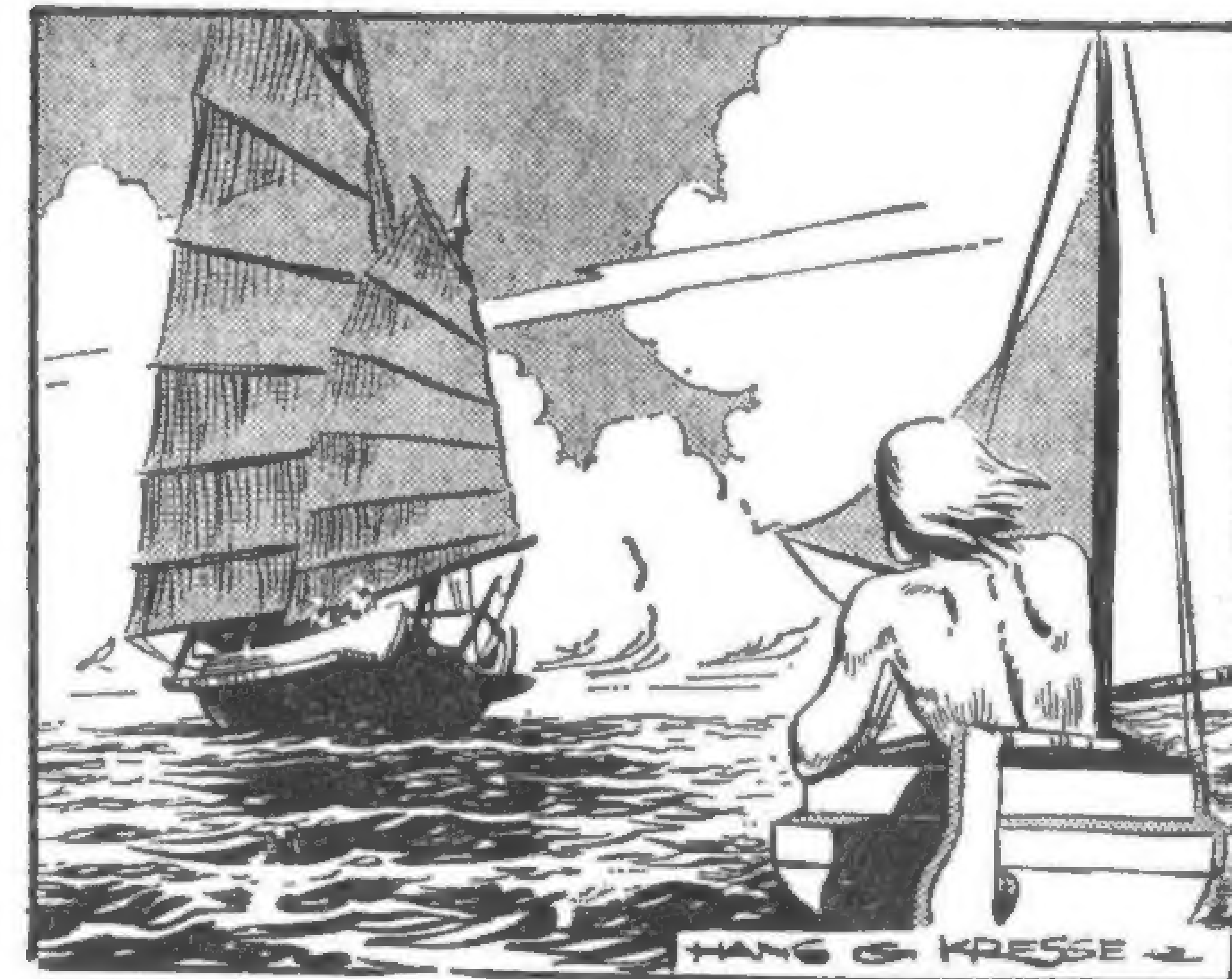
Halsa is achter gebleven bij Aitka.

Onder het stralende blauw van een tropische hemel koerst Eric huiswaarts. Eindeloos wijd ligt de oceaan voor hem. Alleen een onverschrokken zeevaarder kan het wagen om met zo'n rank vaartuig zijn weg door deze waterwoestijn te zoeken.

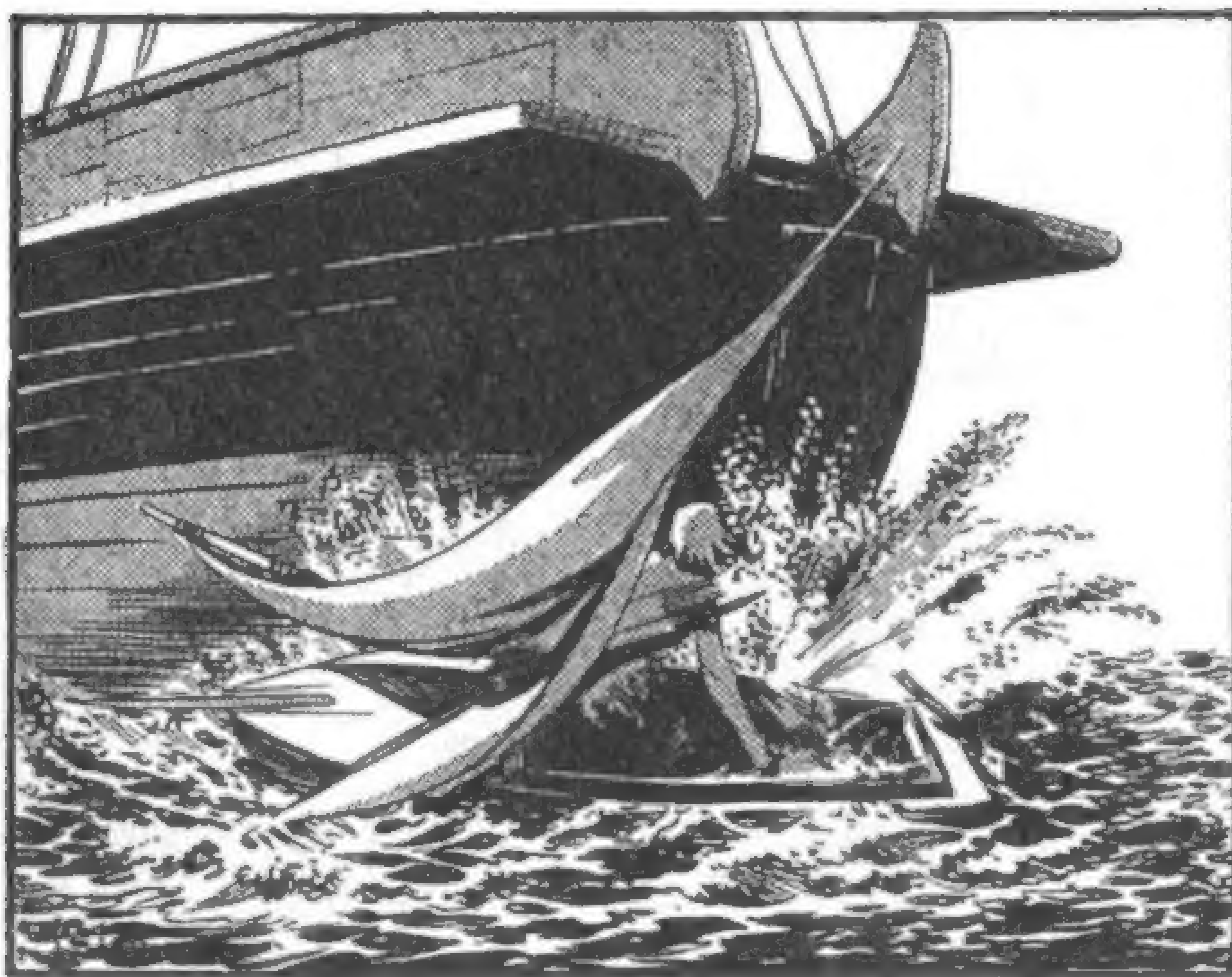
De tocht duurt weken. Aanvankelijk zijn er nog kleine eilanden, die hem gelegenheid geven vers voedsel en water aan boord te nemen. Maar er komt een moment, dat de laatste kuststrook achter hem verdwijnt en daarna ziet hij slechts golven, golven, lucht en wolken, in eindeloze, moordend-eentonige opeenvolging. Totdat hij op een vroege ochtend een kleine vlek aan de horizon ontwaart. Een schip . . .? Mensen . . .?

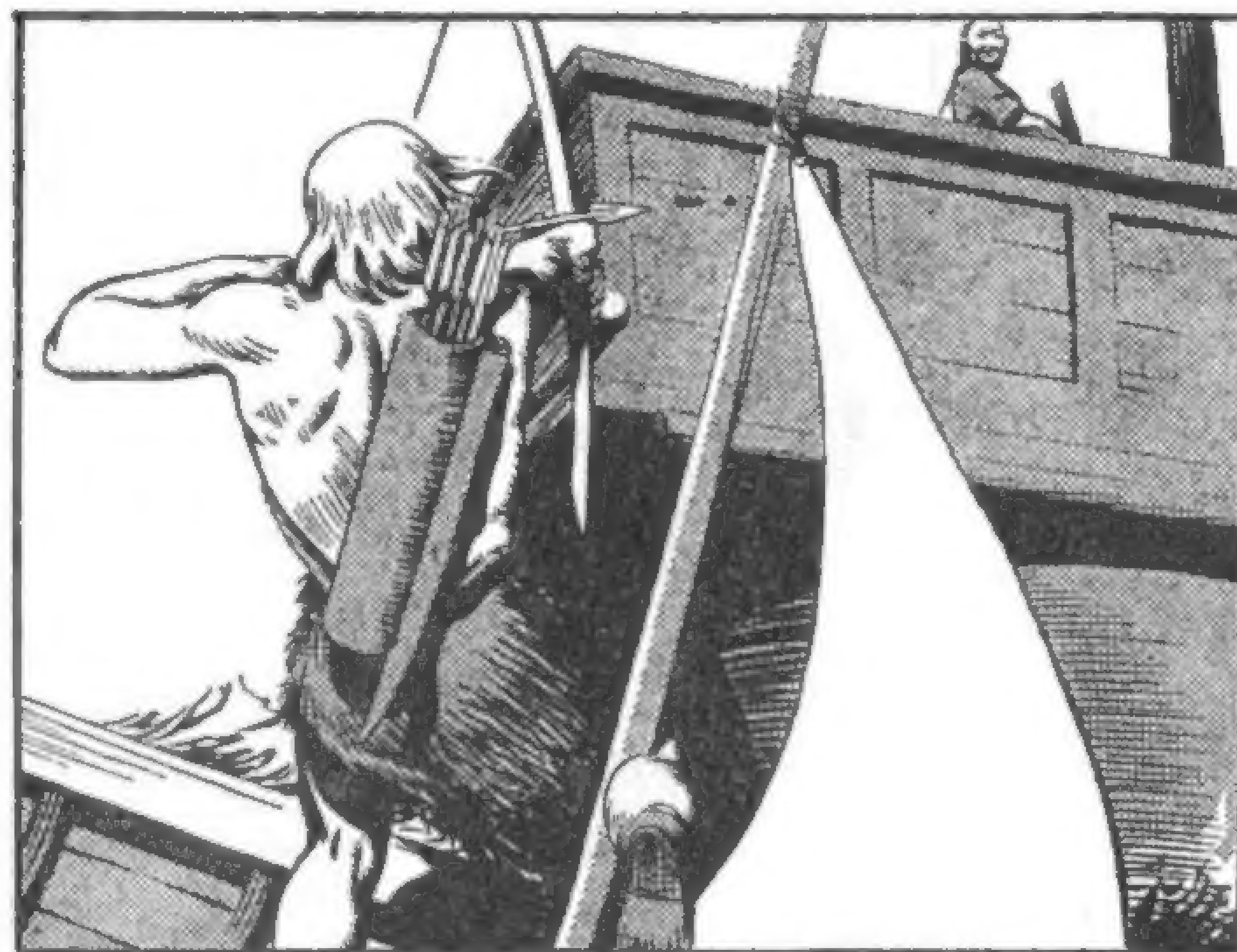

Het schip, dat Eric aan de horizon heeft zien opdoemen, nadert snel. Eigenaardig gevormde, hoekige zeilen stuwen het vaartuig recht op Erics kleine boot aan, en met een zekere onrust vraagt de Noorman zich af wat men daarginds van plan is.
Op het dek van het naderende vaartuig staat de bevelhebber, omringd door zijn mannen. „Een vreemde, blanke barbaar, heer Toeng Cho," waagt een hunner te mompelen, doch met een kort gebaar gebiedt deze hem te zwijgen en wendt zich tot de roerganger . . .
Geen enkel geluid rijst op van het vreemde schip. Somber en zwaar glijdt het nader en alleen het klotsen van de golven tegen de brede boeg verbreekt de stilte. Eric voelt een eigenaardige spanning in zich opkomen. Onwillekeurig tast zijn hand naar zijn boog . . .

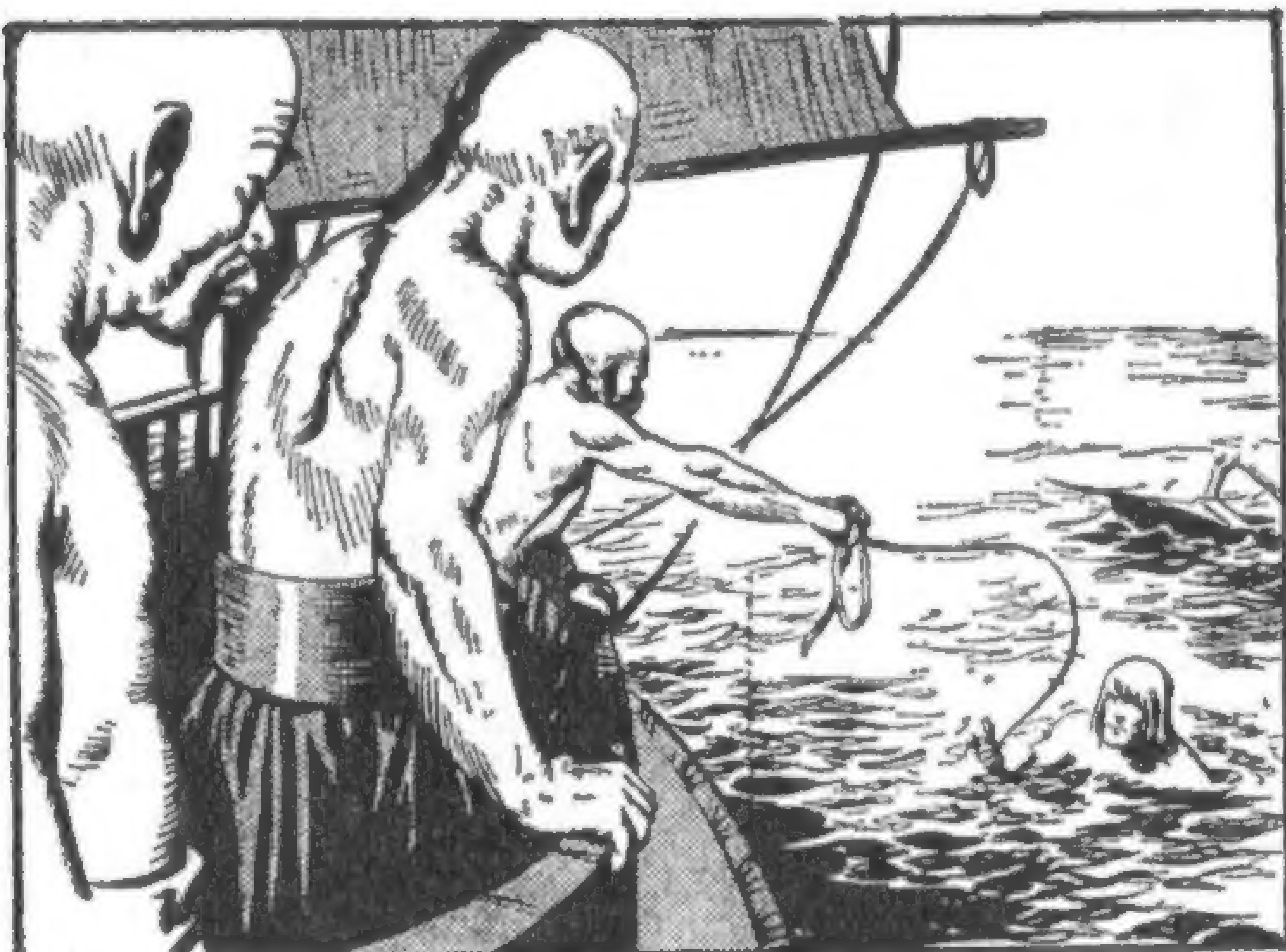

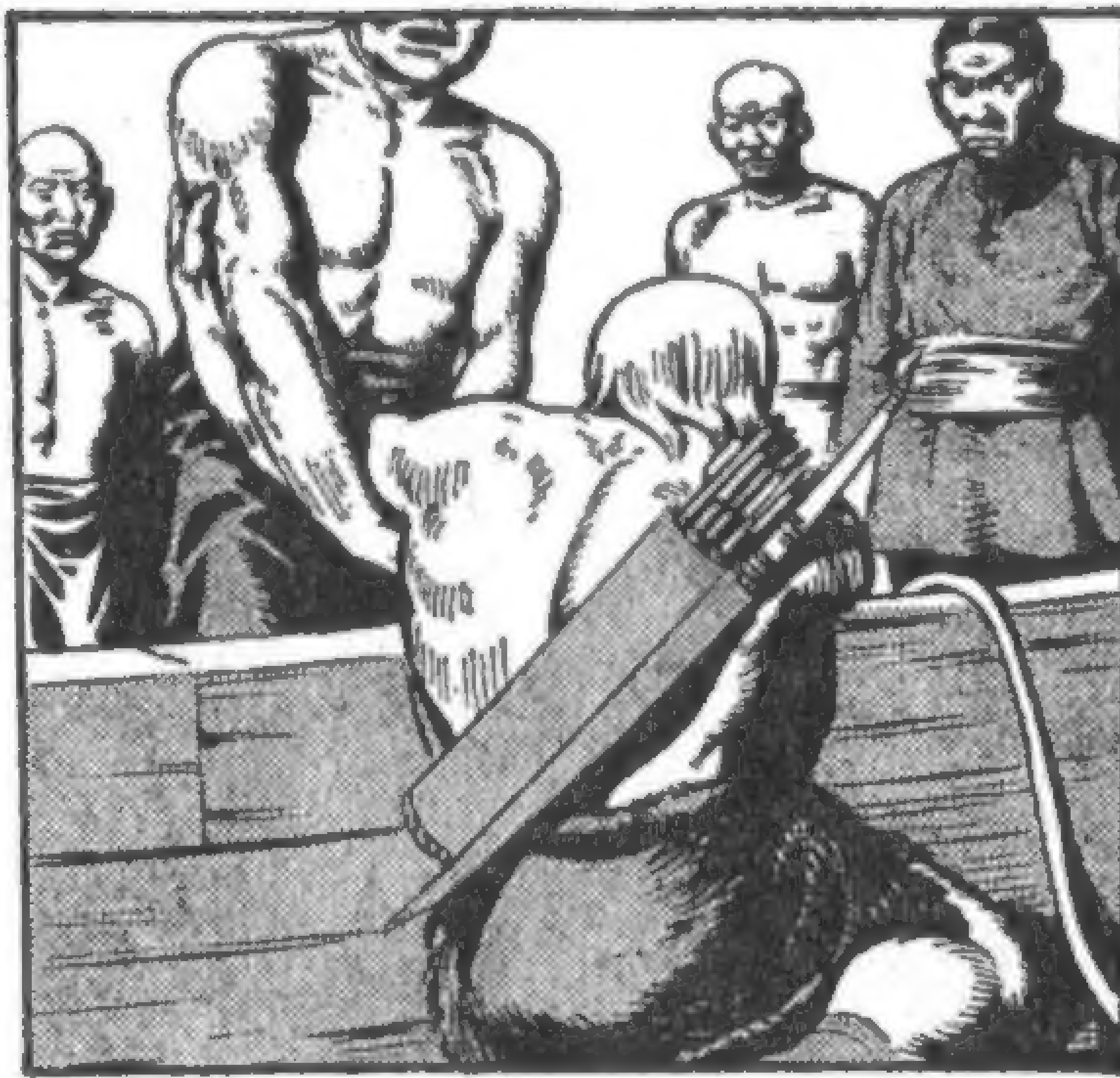

Het volgende ogenblik heeft de Chinese jonk Eric bereikt. Golven waaieren uiteen voor de aanstormende boeg. Zeilen klapperen. Als een reusachtige, zwarte massa torent hij een enkel moment hoog boven hem uit. Dan is het of een gigantische stormram dreunend op zijn kleine boot neerslaat in een chaos van hoog opspattend schuim, splinterend hout en losscheurend tuig.

Met een wanhopige sprong komt Eric overeind. Gulpend dringt het zeewater door de versplinterde boorden naar binnen, terwijl de zware jonk hem rakelings passeert. Over de verschansing kijken gele gezichten grijnzend op hem neer.

Een koude woede maakt zich van Eric meester. Vanaf zijn snel zinkend, hevig schommelend bootje schijnt ieder pijlschot onmogelijk, maar toch . . . Juist als de achtersteven van de jonk voorbijglijdt, flitst een pijl . . . met een akelige gil krimpt de roerganger van de jonk ineen en stort neer. Even blijft het stil aan boord. Dan klinken van alle zijden schelle, woedende kreten op.

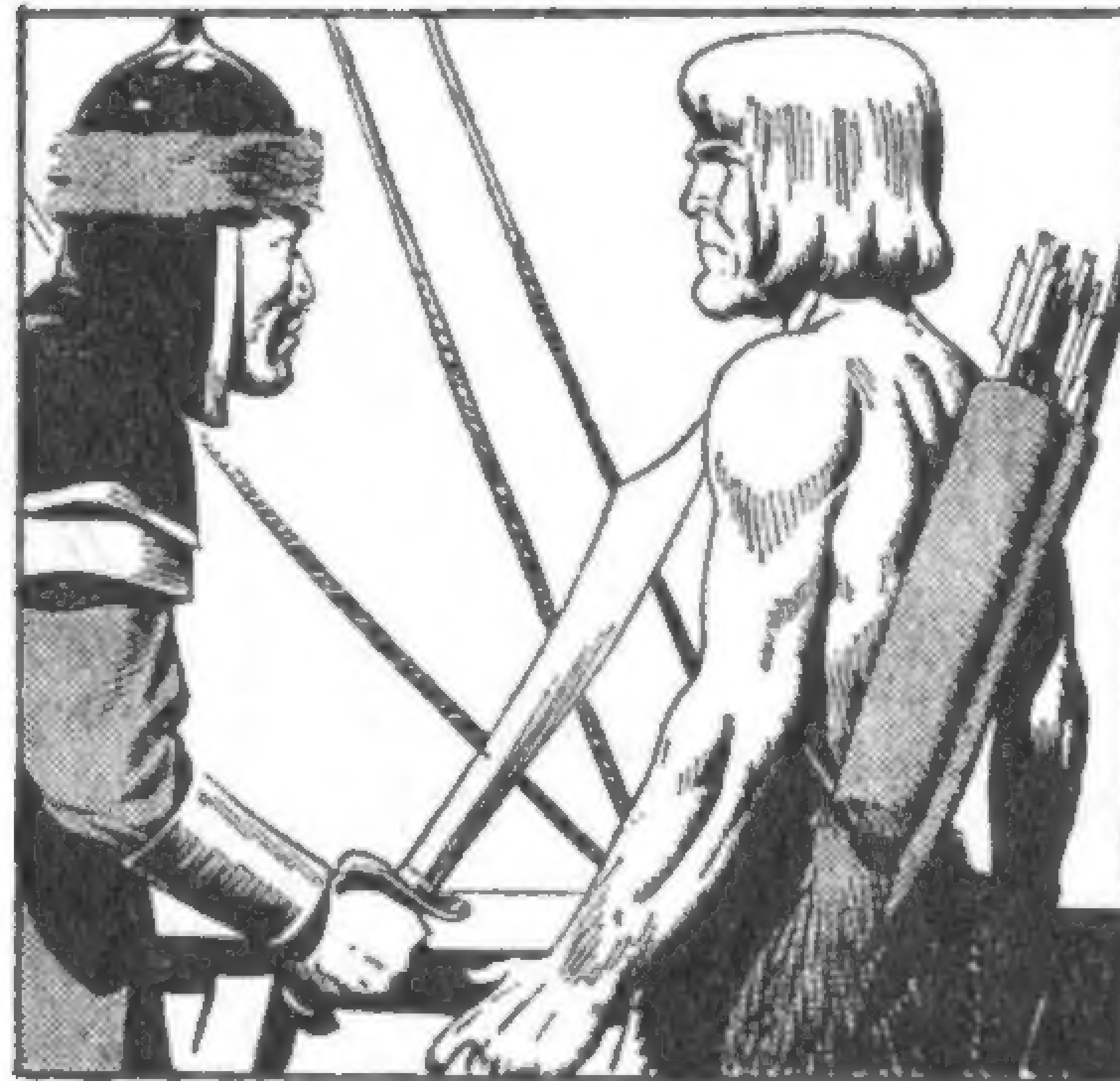

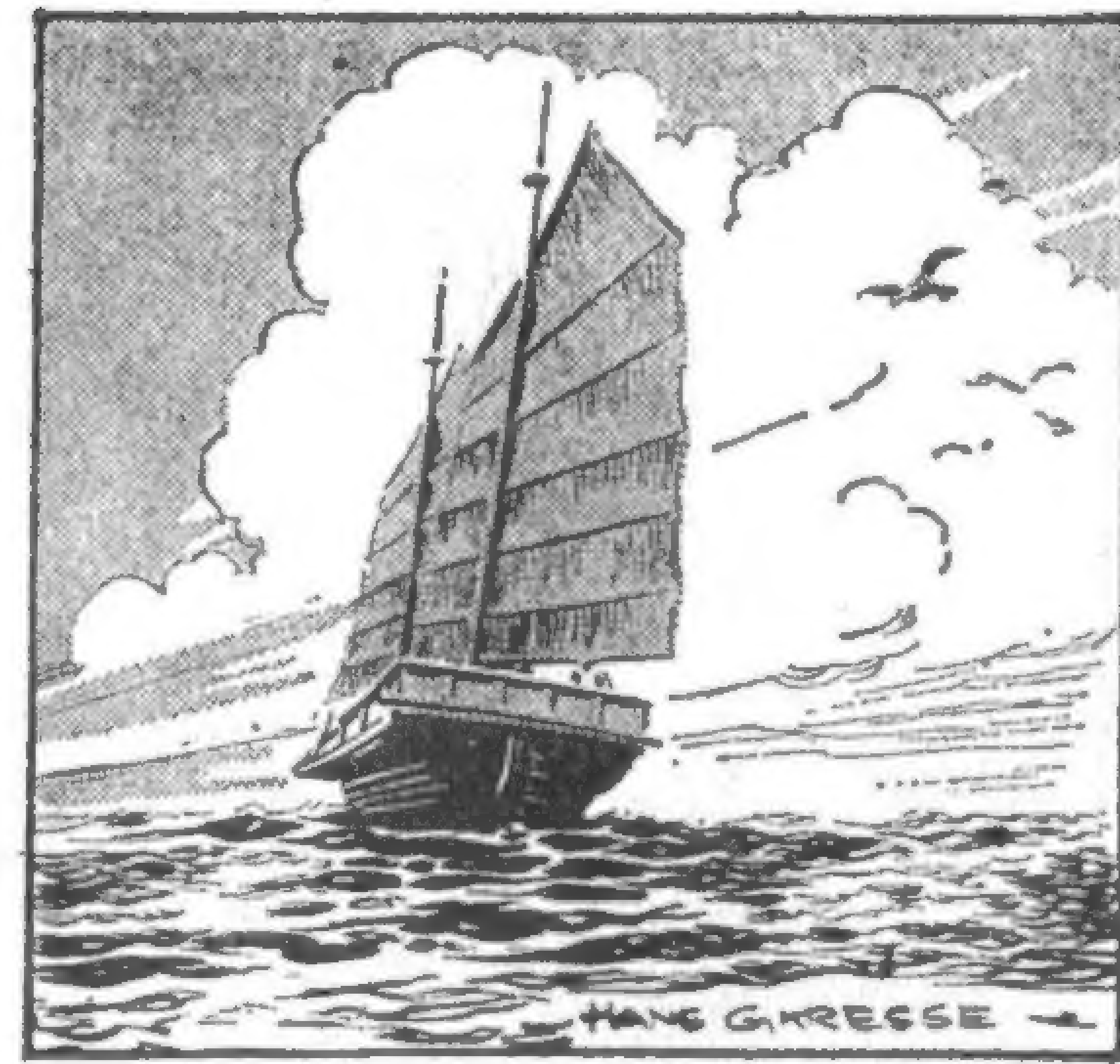

Terwijl zijn vaartuigje onder hem wegzinkt, ziet Eric hoe er op de jonk grote verwarring ontstaat. Van zijn roerganger beroofd, raakt het schip uit koers en komt dwars op de wind te liggen. Woest flapperen de grote, gele zeilen heen en weer. Met stentorstem brult de bevelhebber enige scherpe bevelen, terwijl hij zelf de helmstok grijpt. Er wordt een lijn uitgegooid, die Eric enigszins aarzelend pakt. Even is hij in tweestrijd. Maar tenslotte is de grondeloze oceaan een onuitputtelijke tegenstander, terwijl zich op de jonk alleen maar mensen bevinden . . . en vertrouwend op zijn kracht en lenigheid laat hij zich aan boord hijsen. Met uitdrukkingloze gezichten staat de bemanning om hem heen, waakzaam en gespannen. Zonder dat er een woord gesproken wordt, leidt men hem naar de bevelhebber, Toeng Cho. Zwijgend staan de beide mannen tegenover elkaar en Eric voelt de onheilspellende dreiging die van de Chinees uitgaat. Het is Toeng Cho die het eerst de stilte verbreekt. „Gij zijt een bekwaam boogschutter, o withuid," zegt hij en even dwaalt zijn blik naar de neergeschoten roerganger op het dek. „Een zeer bekwaam boogschutter." In zijn oogjes broeit iets als hij Eric een vlijmend zwaard voor houdt . . .

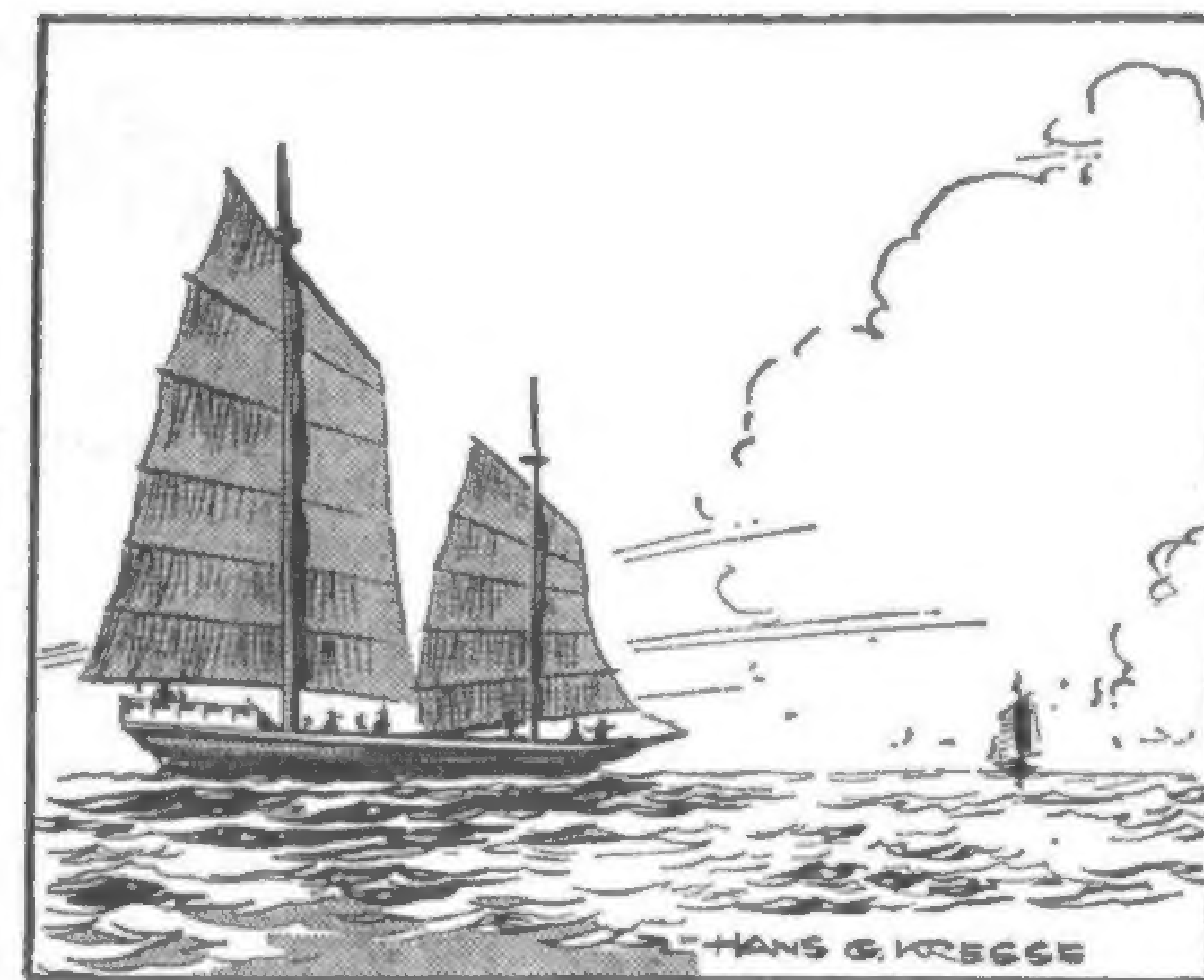

„Gij zijt een zeer bekwaam boogschutter," herhaalt Toeng Cho. Zijn blik laat Eric geen ogenblik los. Geruisloos komen zijn mannen naderbij en omringen de Noorman nu volkomen; een onheilspellende troep, klaar om het minste bevel van hun aanvoerder te gehoorzamen. „Een goed boogschutter kan in onze gelederen goud, véél goud verdienen," vervolgt Toeng Cho, terwijl hij achteloos het zwaard met de punt in het dek laat vallen. „Zijt ge ook bedreven met 't zwaard?" Opeens begrijpt Eric de situatie . . . zeerovers! Hij is tussen zeerovers terechtgekomen en zij willen hem pressen om in hun gelederen te treden. „Laat ons de wapens kruisen, gij en ik," zegt hij bits, „dan kunt ge dat ondervinden!" Snel reikt zijn hand naar het wapen in het dek . . . maar Toeng Cho is sneller. De punt van zijn zwaard zweeft al bij Erics hals en er is een zweem van 'n lach op zijn uitdrukkingloos gezicht . . . „Later wellicht, geelhaar," lispelt hij, „later wellicht nog eens. Voorlopig strijden wij náást elkaar, niet tegen elkaar, of . . .?" een veelzeggend gebaar sluit zijn woorden af.

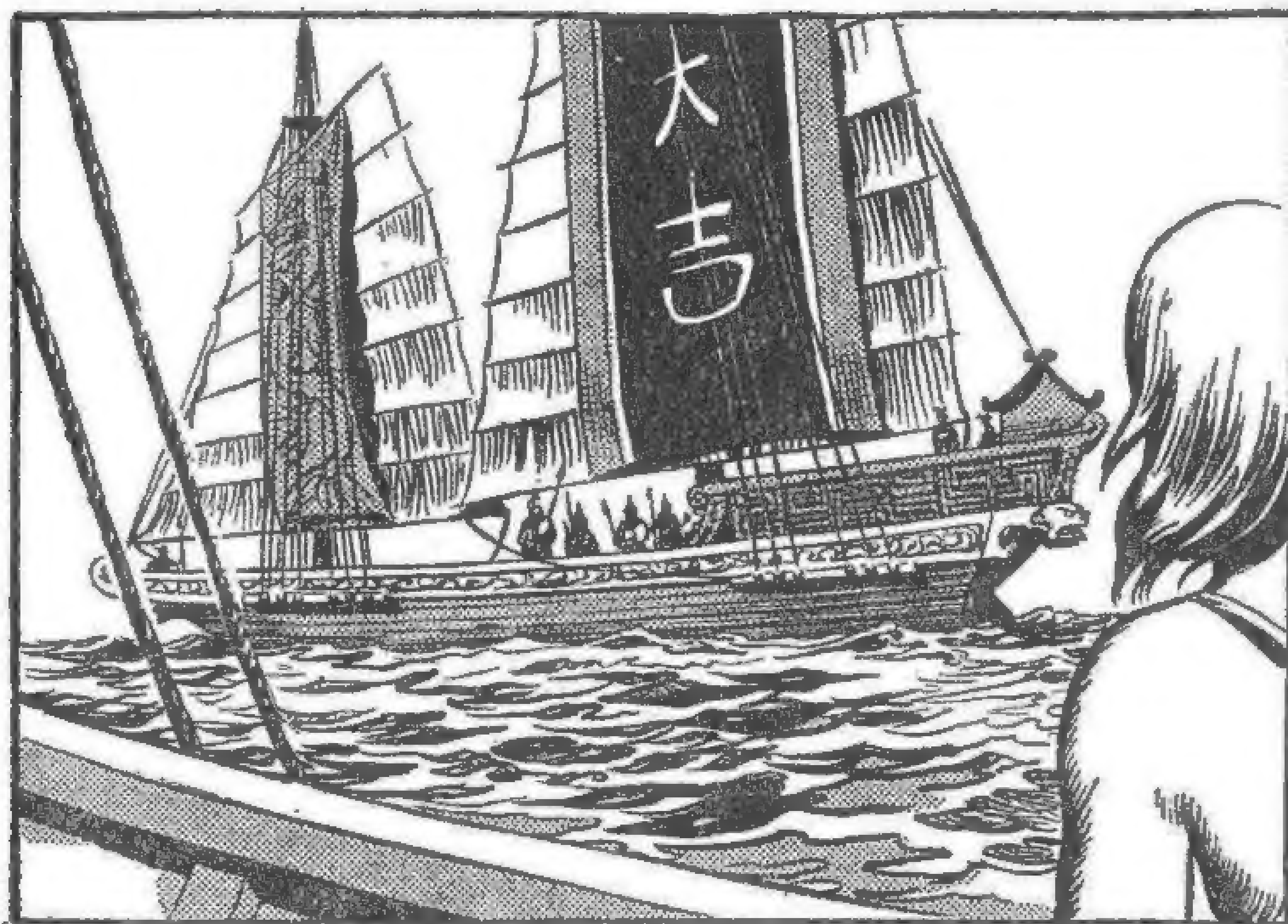
En terwijl de logge jonk zijn weg zoekt over de Chinese Zee, besluit Eric zuchtend, dat dit zeker niet het meest geschikte ogenblik is om Toeng Cho te weerstreven – indien hij tenminste nog enige prijs op zijn leven stelt!

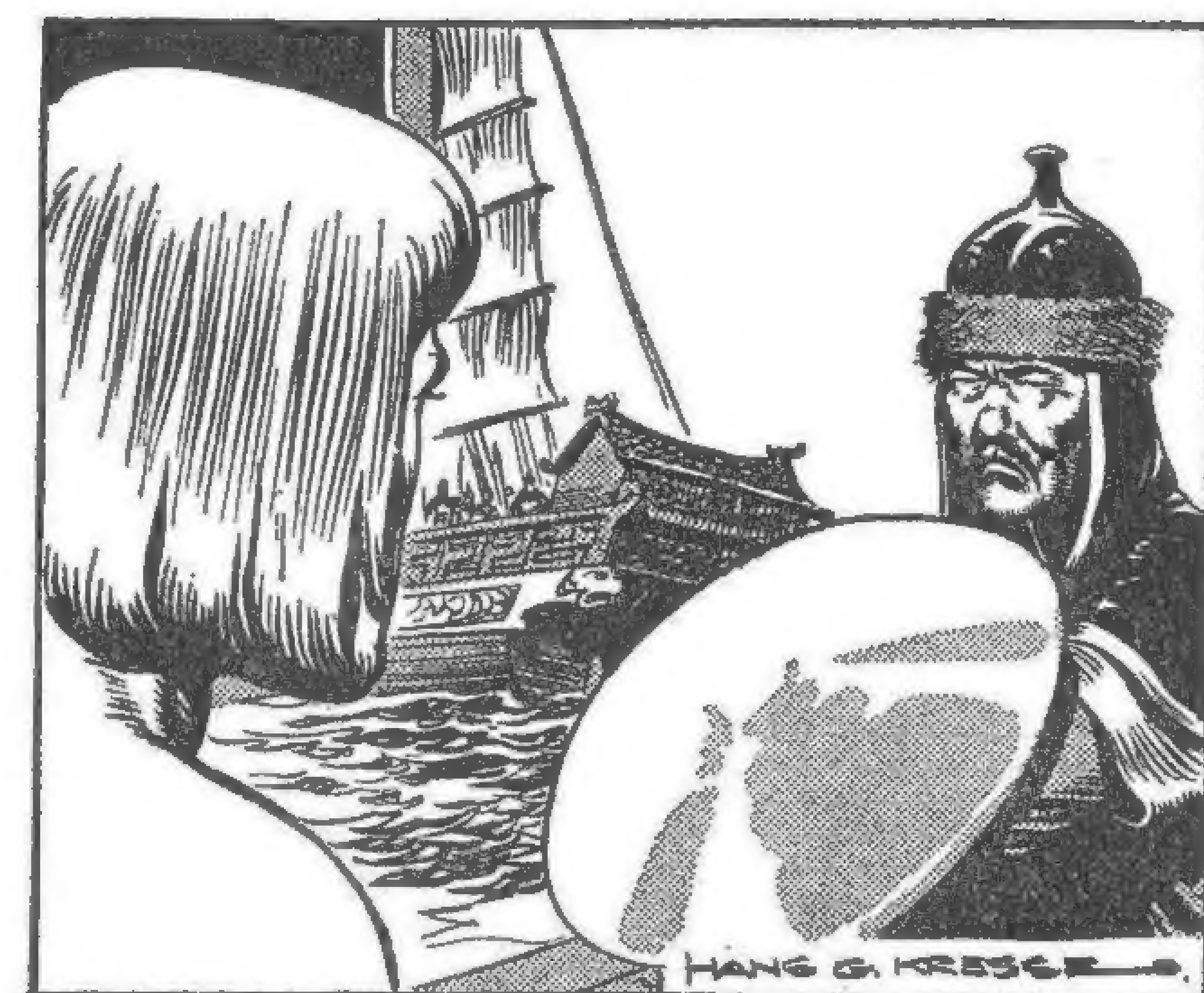

Zonlicht blakert het dek van het Chinese zeeroversschip en slaat vonken uit de brede kling, die de bevelhebber Eric gegeven heeft. Terwijl de Noorman liefkozend het lemmet betast, neemt hij zich heilig voor, zo gauw mogelijk aan deze situatie een einde te maken, want om z'n dagen te slijten als zeerover lokt hem niet bijzonder aan. Scherpe stemmen storen hem in zijn overpeinzing en zich omwendend, ziet hij hoe Toeng Cho in een hevige woordenwisseling is gewikkeld met zijn onderbevelhebber. „O, jij hond van een hond!" snauwt Toeng Cho. „Hoe dikwijls heb ik jouw onwaardig lichaam niet toegeroepen, dat ik de enige ben die op dit schip beveelt! Ga! En waag het niet nog eens om eigenmachtig orders te geven of, bij Tao, het zullen de laatste zijn die je ooit uitspreekt!" Zonder een woord gaat de onderbevelhebber heen, maar Eric ontgaat de blik vol haat niet, die hij Toeng Cho toewerpt. Deze man kan wel eens minder trouw blijken te zijn dan Toeng Cho schijnt te verwachten; misschien broeit er iets . . . Eric besluit zijn ogen goed open te houden; maar de volgende dagen gebeurt er niets. Gedisciplineerd tot het uiterste voert de bemanning Toeng Cho's minste bevel uit. Alleen valt het Eric op, dat het schip nu steeds op dezelfde breedte blijft kruisen, terwijl de uitkijkpost is verdubbeld. Dan, op een vroege ochtend, als de zon rood boven de zee rijst, ontwaart Eric in de verte de wazige omtrek van een schip . . .

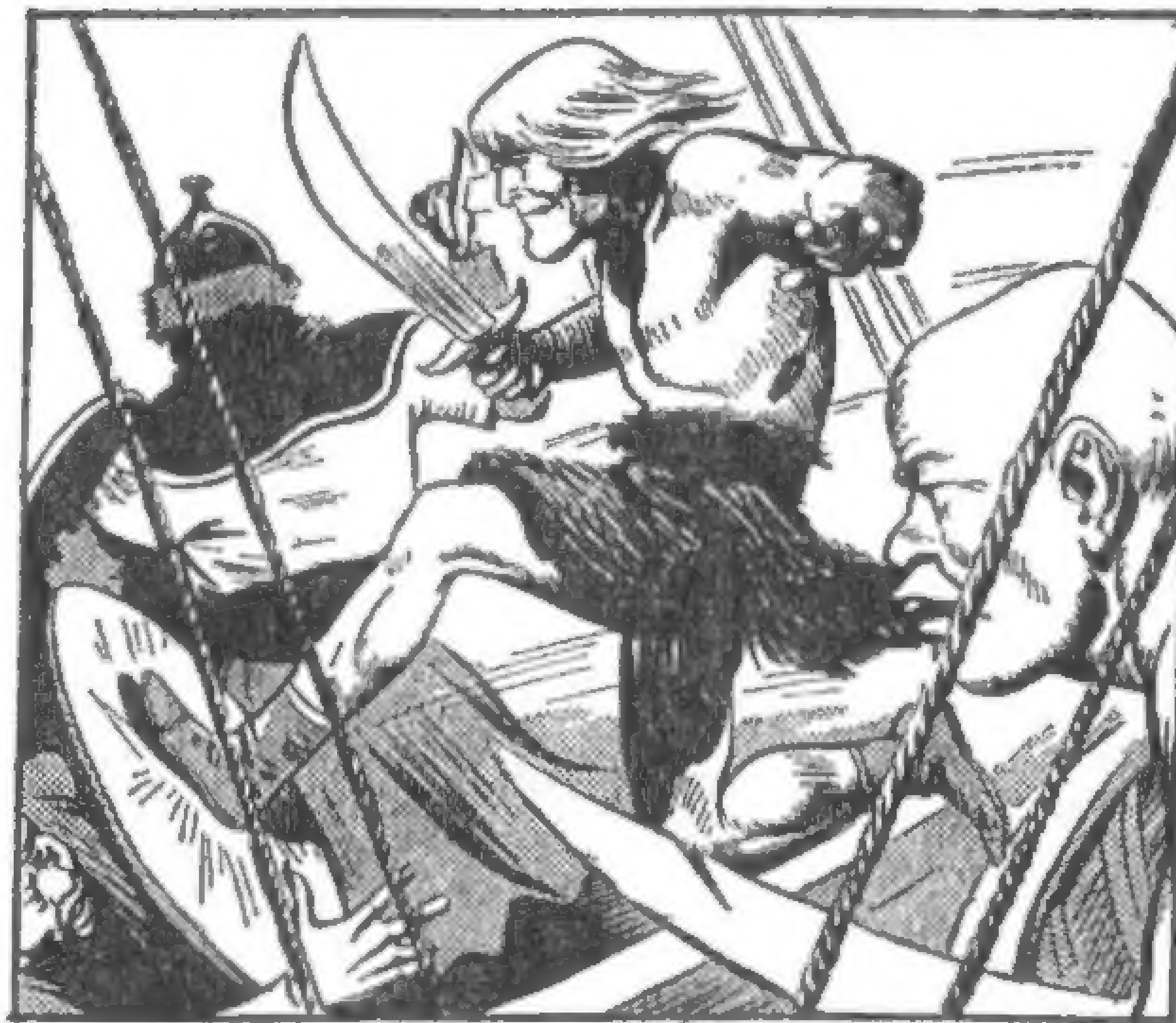

De jonk der Chinese zeerovers wendt scherp en koerst recht op het andere schip aan, dat een rijk versierd vaartuig blijkt te zijn, waarvan de hoge, rode zeilen zich breeduit in de ochtendbries ontplooien. De zon schittert in het kostbare snij- en inlegwerk van de boorden en doet de helmen en borstpantsers der krijgers aan dek scherp uitkomen. Hebben de piraten gedurende de afgelopen dagen op de komst van dit schip gewacht? vraagt Eric zich af. Dan merkt hij, dat Toeng Cho, de piratenaanvoerder, naast hem staat en spottend naar het andere vaartuig kijkt.
Er heerst een vreemde spanning aan boord. De mannen werpen verstolen blikken op de geborduurde doeken, die langs de zeilen van het andere schip afhangen. Eric hoort enige zeerovers met nauw verholen ontzag het woord „Vijftenige Draak" mompelen.

Nu werpt Toeng Cho zijn blik op de Noorman en zegt grijnzend: „Ziedaar: het teken van de Vijftenige Draak, barbaar, en weet, dat dit een grote strijd zal worden. Want dit embleem beduidt, dat zich daar een dochter van de Draak, een prinses van keizerlijke bloede, aan boord bevindt." En inderdaad, indien de afstand niet zo groot was geweest, had Eric kunnen zien hoe een vreemd getooid meisje vanaf het achterdek van haar schip de nadering der piraten zenuwachtig gadeslaat . . . „Gaan we haar aanvallen?" vraagt Eric strak. „Wij enteren binnen enkele ogenblikken," gromt de aanvoerder. „Maak je gereed voor de strijd, barbaar, en bewijs, wat een goed zwaard in jouw handen waard is!"

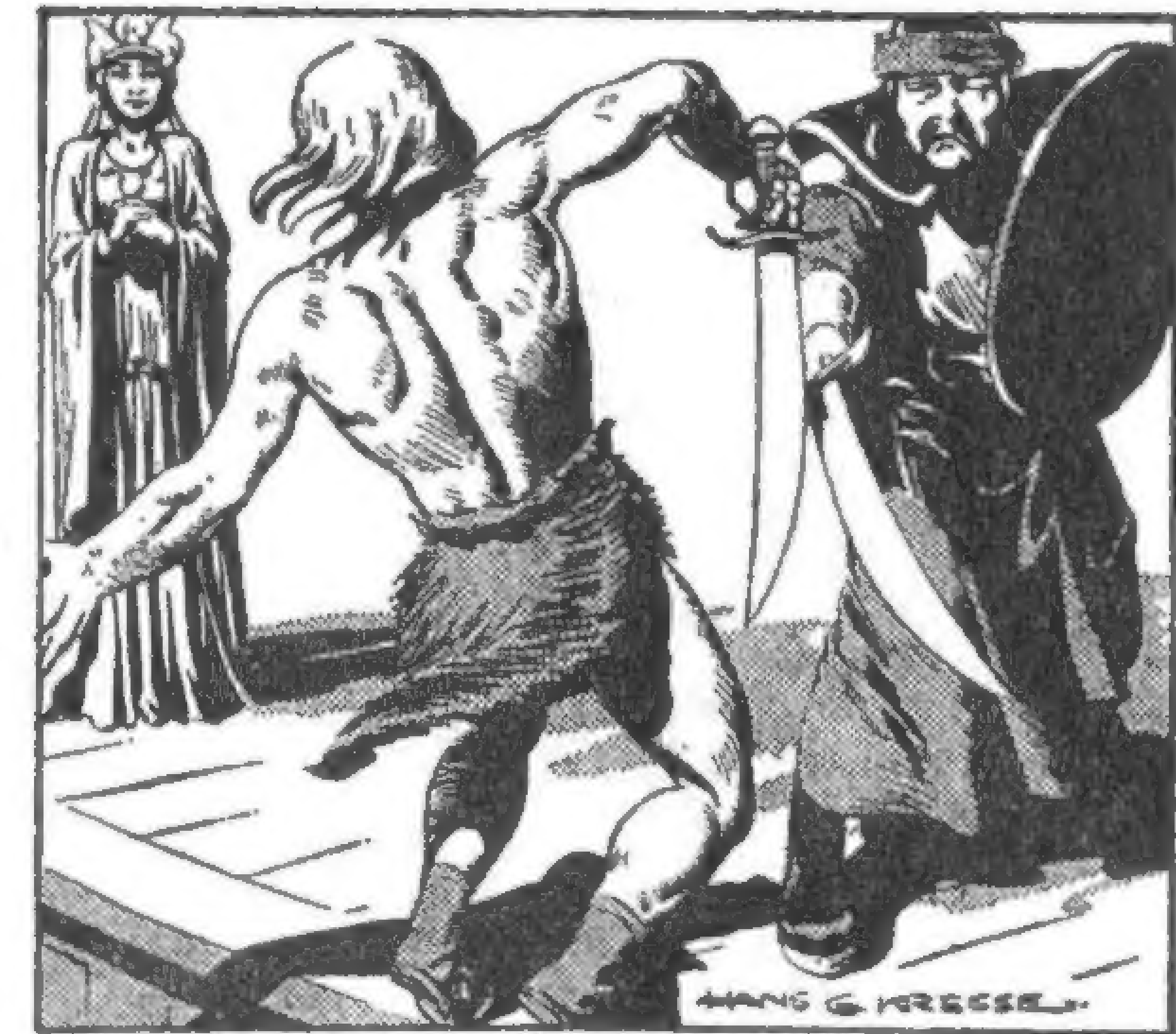

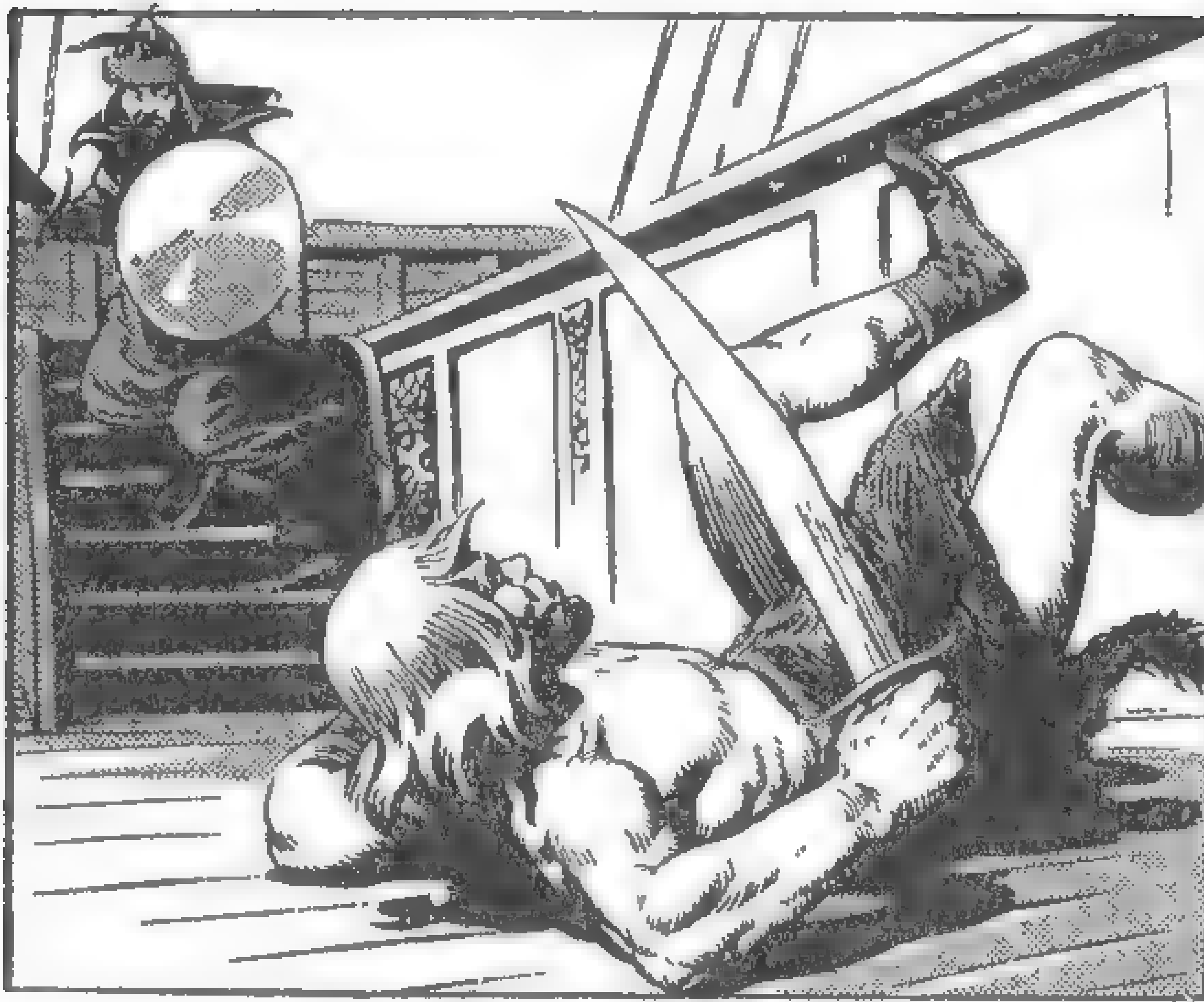
Met een dreunende slag, die de zeeroversjonk tot in zijn binten doet sidderen, stoten de beide schepen op elkaar. Een ogenblik blijft het doodstil; een stilte, die als een roerloze dreiging, een naamloze verschrikking over alles hangt. Dan rijst een woest geschreeuw op, hoog en schril, geladen van woede en strijdlust. „Val aan!" gilt Toeng Cho terwijl hij zich aan boord van het andere vaartuig slingert. „Val aan, mannen! Haal mij de prinses!" Als een vloedgolf stroomt zijn bende over het andere dek. Staal bijt op staal, felle knotsslagen beuken op schilden, mannen omklemmen elkander in een dodelijke greep. Een meedogenloos gevecht, waarin geen pardon gegeven of gevraagd wordt. Onweerstaanbare houwen met zijn breed zwaard uitdelend, dringt Toeng Cho naar voren, in de richting van het achterdek, waar een kleine, slanke vrouwengestalte angstig het verloop van de strijd volgt. De prinses! Dat ene woord flitst door Erics brein, en op hetzelfde ogenblik maakt zich een razende woede van hem meester. Woede en verontwaardiging tegen de piraat, die op een dergelijke manier optreedt tegen een weerloos jong meisje. Met een enkele beweging draait hij zich om, pareert een moordende knotsslag, duikt onder twee worstelende figuren door en rent Toeng Cho achterna.

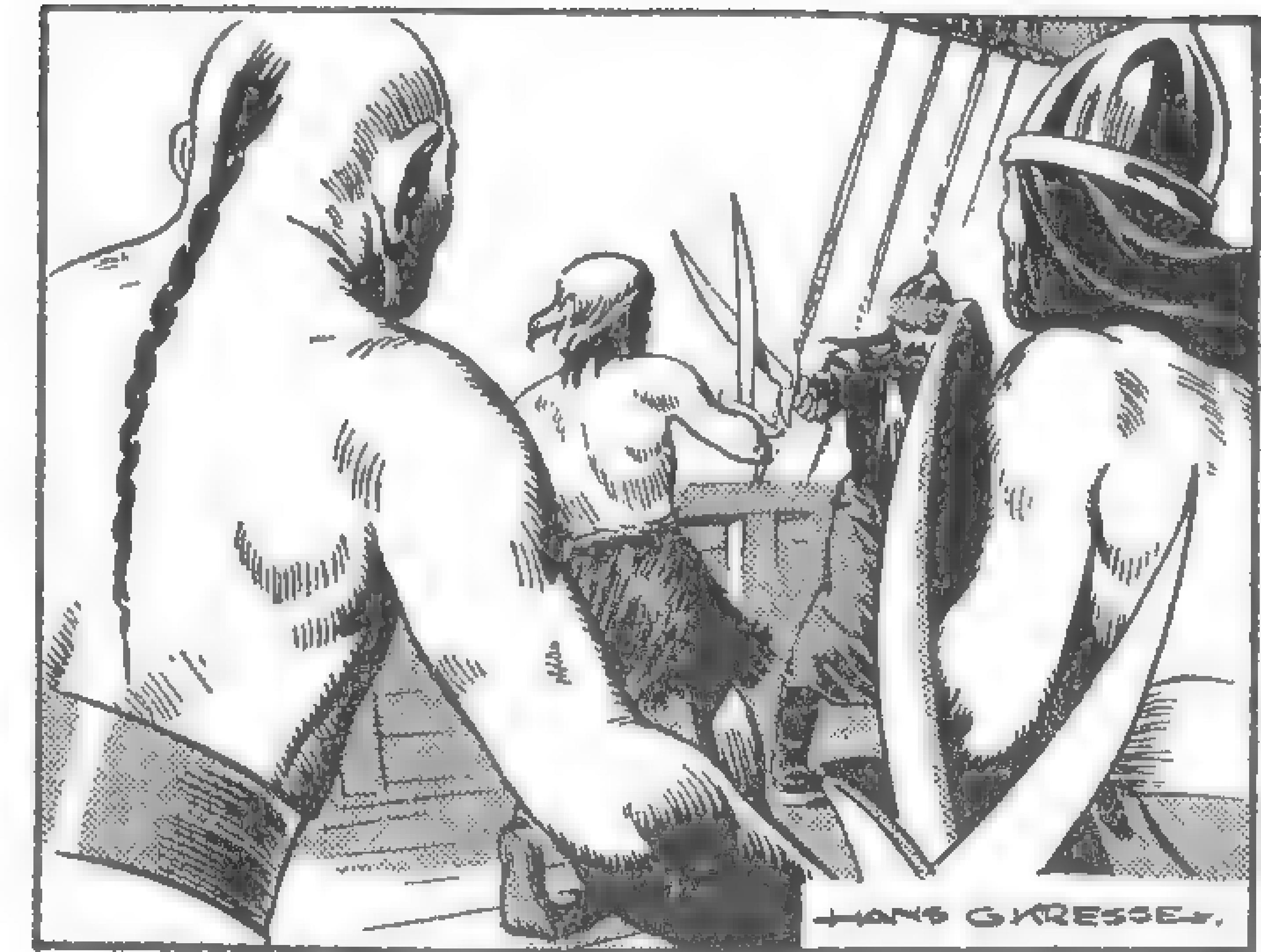

Toeng Cho heeft het dek, waar de prinses ongerust het gevecht volgt, intussen bereikt. Met een enkele zwaardhouw velt de piraat de laatste wachtpost, die hem nog van het beeldschone meisje scheidt en stormt hijgend naar voren.
Bijna gelijktijdig belandt Eric met een plof op de overloop, die naar het dek van de prinses leidt. Woedend wendt Toeng Cho zich om. Zijn kleine oogjes blikkeren kwaadaardig en dreigend heft hij zijn zwaard op. „Scheer je weg, withuid!" sist hij de Noorman toe die juist overeind komt. „Houd je gereed, piraat!" bijt Eric terug, „en ondervind, wat het zwaard in mijn hand waard is!" Met een grauw dringt Toeng Cho op de Noorman toe en slaat met ontembare kracht op hem in. De prinses, in wier ogen even de hoop straalde bij het verschijnen van de onbekende, blanke redder, verbleekt als zij ziet hoe Toeng Cho hem een geweldige slag toebrengt. Eric weet nog net te pareren, maar de kracht van de slag doet hem wankelen. De piraat schreeuwt een schrille triomfkreet . . . Onwillekeurig doet Eric een pas terug en dan voelt hij hoe hij zijn evenwicht verliest, wankelt, valt . . .

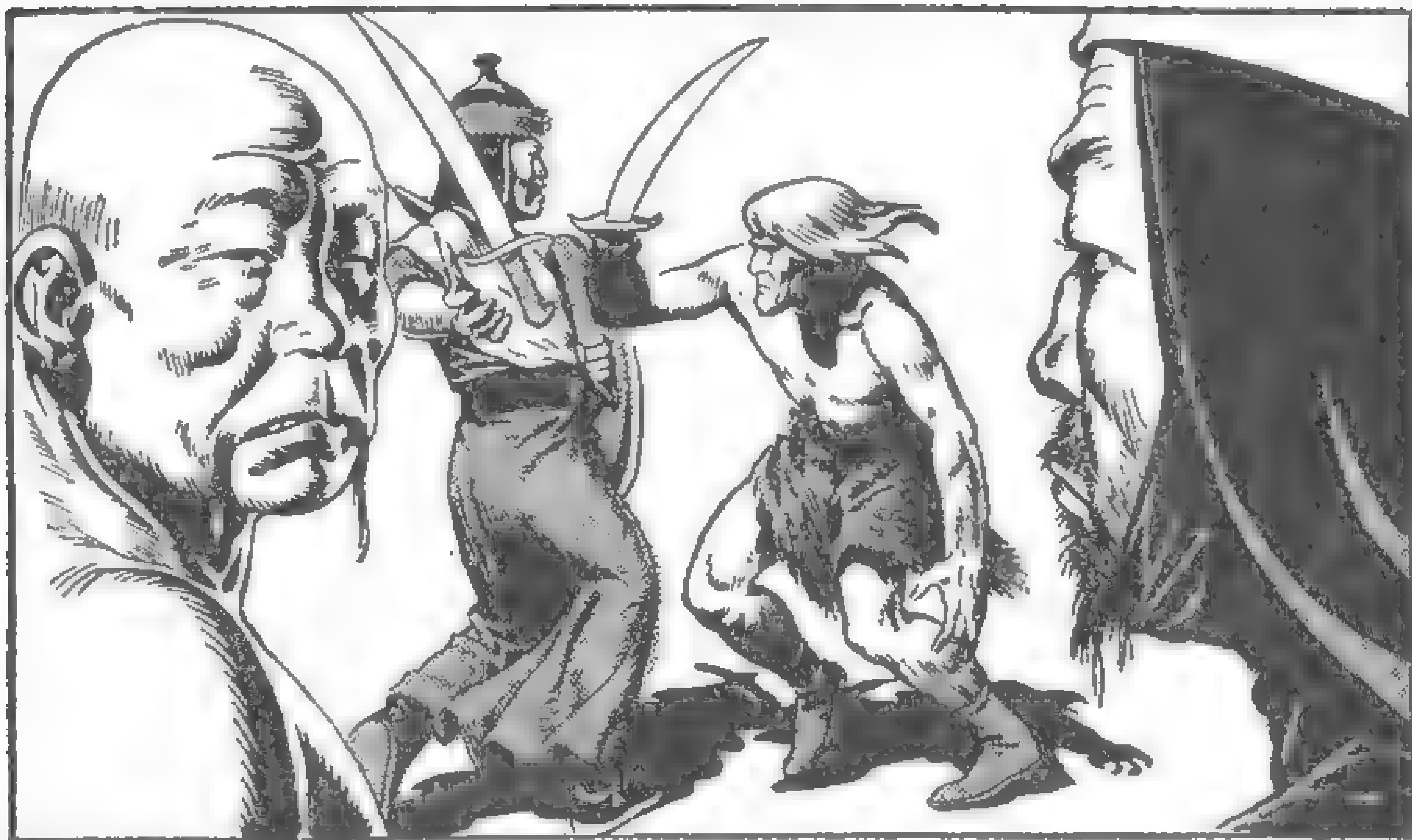

Achterwaarts stort Eric omlaag en dreunt met een zware slag op het lager gelegen dek neer. Pijlsnel komt Toeng Cho de trap afrennen en bereikt met een paar katachtige sprongen de half versufte Noorman. „Aanvaard je deel, barbaar!" schreeuwt hij en zegevierend heft hij zijn breed zwaard voor de genadeslag. Neer suist het zwaard van Toeng Cho. In een wanhopige poging grijpt Eric de knie van de Chinees en rukt deze wild naar zich toe. Rakelings zoeft het onbarmhartige staal langs hem heen. Erachteraan tuimelt Toeng Cho, uit zijn evenwicht gebracht. Bliksemsnel springt Eric overeind en vangt andermaal handig een slag op met de platte kant van zijn zwaard. Tak-tok-tak-tok-stoten-pareren-stoten-pareren, zo gaat het duel onvermoeid verder. Nu verkeert de Noorman niet meer in het nadeel. Op het ruime dek kan hij zich beter bewegen.

Bovendien bemerkt hij dat Toeng Cho's kracht begint af te nemen en – kalm zijn partij vechtend – wacht hij zijn kans af.

Intussen zijn de gevechten op het dek tot een einde gekomen. zegevierend dringen Toeng Cho's mannen naar voren, de laatste keizerlijke soldaten voor zich uit drijvend. „Bij Tao," roept één der piraten, „Toeng Cho is in gevaar! De witte barbaar vecht als tien duivels!" en met de wapens in de vuist komen zij hun aanvoerder te hulp.

Merkwaardig genoeg weerhoudt de onderaanvoerder met een streng gebaar de mannen ervan hun bevelhebber te hulp te komen. Tevergeefs schreeuwt Toeng Cho om hulp; geen zwaard wordt geheven om hem uit zijn onhoudbare positie te redden. „Wilt ge Toeng Cho dan niet te hulp komen, Wong Hing?" vraagt een der zeerovers beduusd, doch deze schudt het hoofd. Hij is zijn oude vete met Toeng Cho niet vergeten en ziet hier een mooie gelegenheid om zich van zijn aanvoerder te ontdoen. „Laat de jakhalzen elkaar verslinden," zegt hij zacht. „Dat spaart ons kracht en bloed."
Intussen begint Toeng Cho meer en meer vermoeid te raken.

Over het hele dek heeft die barbaar hem opgejaagd; als een kat die met een muis speelt. En dan, bij een kleine trap, komt het moment . . . Een ondeelbaar ogenblik verwaarloost de hoofdman zijn dekking. Als een felle bliksemschicht schiet Erics zwaard naar voren. „Witte hond!" kreunt Toeng Cho terwijl hij achterover tuimelt en dat zijn zijn laatste woorden . . . Hijgend richt Eric zich op; het gevecht is ten einde, of is dit pas het begin? Eric waagt het niet zijn zwaard te laten zakken, want over het warme dek naderen, stil en dodelijk, Toeng Cho's piraten . . .

Lenig wipt Eric op het achterdek, waar de prinses huiverend tegen de verschansing staat. „Gij hebt gezien hoe het uw aanvoerder is vergaan," zegt hij dan afgemeten en de dreiging in zijn stem kan niemand ontgaan. „Wie uwer het waagt om ook maar een vinger uit te steken naar de prinses, zal mijn zwaard ontmoeten!

Wang Hing, de onderaanvoerder, treedt naar voren en steekt zijn hand op — het oeroude teken van vrede en goede bedoelingen. „Gij hebt u als onze broeder doen kennen," zegt hij langzaam. „Waartoe zou uw stem ons thans met dreiging toeklinken?" De man neemt in ieder geval geen vijandige houding aan en Eric ziet verwonderd, hoe de anderen hun wapens wegsteken. „*Hoe* heb ik mij dan als uw broeder doen kennen?" vraagt hij voorzichtig, nog steeds er op bedacht, dat dit een list kan zijn om zijn waakzaamheid te doen verslappen. „Ge vraagt hoe!? Hebt ge niet de onoverwinlijke Toeng Cho verslagen?" Wang Hing glimlacht, een ondoorgrondelijke grimas, die niets uitdrukt en niets verklaart. „Ge zijt niet alleen een bewonderenswaardig boogschutter, doch daarenboven een uiterst vermetel zwaardvechter. Ge hebt ons van een kwelduivel verlost. Thans ben ik, Wang Hing hier aanvoerder en wij allen staan onze broeder ter beschikking."

Eric fronst de wenkbrauwen. Is dit een poging om hem uit zijn voordelige positie te krijgen?

„Mijn dreiging geldt hem, die de prinses een haar zou willen krenken," zegt hij waarschuwend. „Wie dat doet, kan mijn broeder niet zijn." „Zelfs in de onwaardige breinen uwer broeders is geen plaats voor zulke onzalige gedachten," antwoordt de Chinees. „De prinses zal geen háár gekrenkt worden, doch gij zult ons toch niet misgunnen een voordelig plan met haar uit te voeren?"

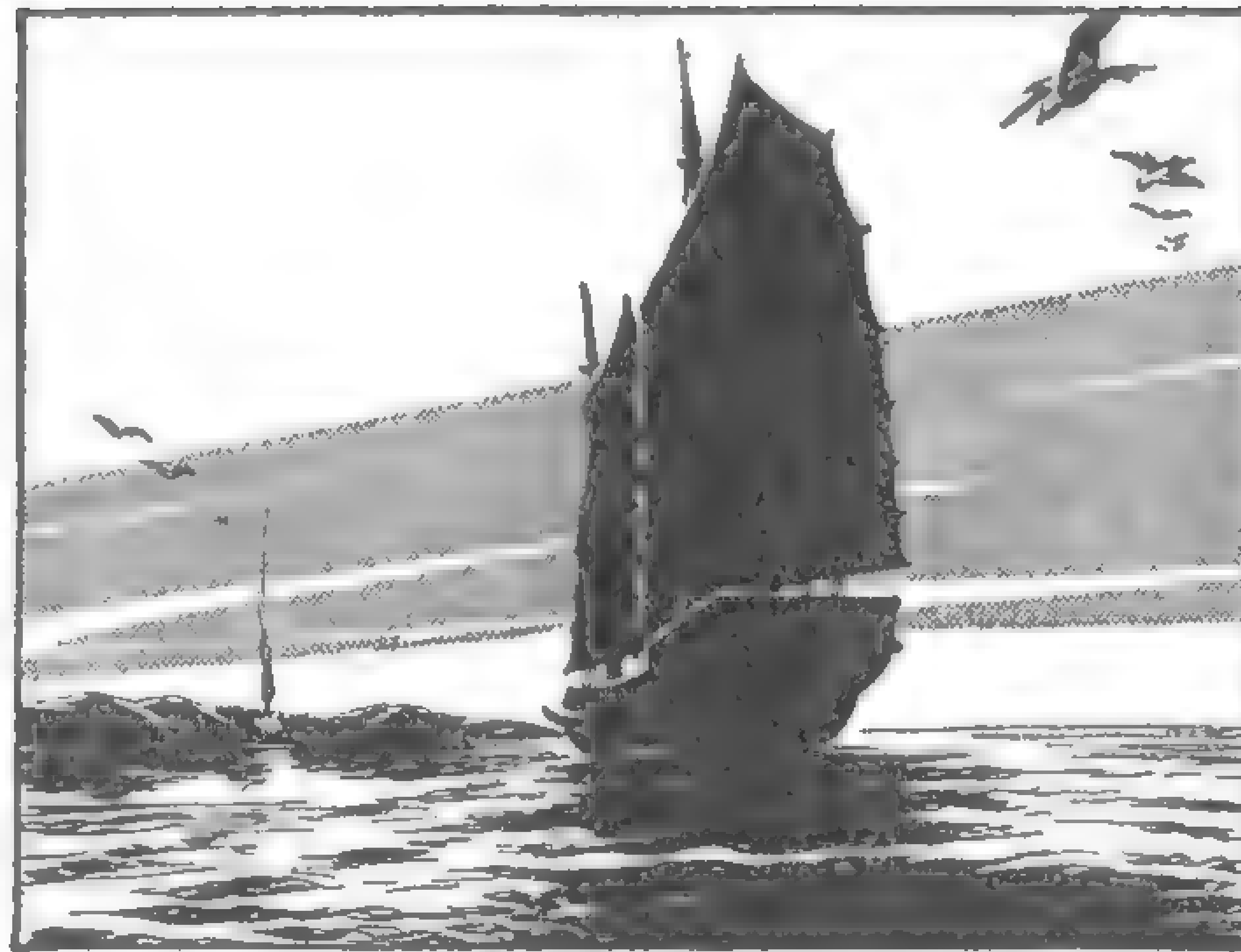

In een onbehaaglijke stilte nemen de Chinese aanvoerder en de Noorman elkander op. Vanaf het achterdek dringt het geschreeuw van de overlevende keizerlijke soldaten tot hen door. „Waaruit bestaat het 'voordelig plan' dat ge met de prinses denkt uit te voeren?" informeert Eric dan strak. Wang Hing maakt een verontschuldigend gebaar. „Onze broeder moge mij vergeven," zegt hij dan. „Doch onze plannen dienen voor alles geheim te blijven. Mijn onwaardige tong is gebonden. Ge kunt er echter op vertrouwen dat de dochter van de Grote Draak" – met een handgebaar naar de prinses – „met al de eerbied zal worden behandeld welke haar hoge staat eist. Echter," en hier wordt zijn blik plotseling koud, „laat mijn broeder niet zo onverstandig zijn, ons te weerstreven. Laat hem goed begrijpen dat hij zich niet in deze zaak moet mengen indien hij prijs stelt op mijn vriendschap..." Hier worden zij onderbroken door enige van zijn mannen, die de aanvoerder der keizerlijke soldaten voor hem brengen. „Ge zijt verslagen," zegt Wang Hing snauwerig, „en ik zou u even gemakkelijk kunnen doden als een vlieg. Maar ik wil grootmoedig zijn en u het leven schenken. Zwijg nu!" En zich tot zijn mannen wendend, beveelt hij: „Plaats de overwonnen honden op hun stuurloos vaartuig en maak alles klaar voor ons vertrek. Doch snel, de tijd dringt! Voor de avond moeten wij de kust bereiken."

Een kwartier later stoot de zeeroversjonk af, het andere vaartuig stuurloos achterlatend. Terwijl hij de prinses volgt, die naar haar hut wordt geleid, bepeinst Eric wat voor plannen het wel zijn, die de piraten doen besluiten een zo rijke prooi als het keizerlijk jonk zomaar op te geven.

In de hut, die de piraten blijkbaar al voor haar hadden ingericht, wendt de prinses zich tot Eric. „Ik dank u," zegt ze zacht. Haar stem is hoog en zangerig. „Ik dank u voor alles wat u voor mij gedaan hebt. Hoe luidt uw naam, vreemdeling?" Ze wacht zijn antwoord niet af en vervolgt: „Ik heet Lotus van Jade. Ik ben de lievelingsdochter des keizers. Zijn er in uw ver land ook keizers?" De aanwezigheid van de vreemde krijger schijnt haar moed te geven. Als hij haar aankijkt, glimlacht ze . . . Ze vertelt hoe ze hof hield in de oude keizerstad Peiping. Hoe ze sinds kort getrouwd is met een zekere Li Po en hoe bang ze was toen het piratenschip haar jacht aanviel. Eric luistert slechts met een half oor. Zijn gedachten zijn bezig met de woorden van de aanvoerder der piraten. „Wij hebben een voordelig plan met de prinses" en „Voor de avond moeten wij de kust bereiken". Er broeit iets aan boord. En terwijl hij afwezig naar het gebabbel van het meisje luistert, pijnigt hij zijn hersens om deze dreiging uit het onbekende af te weren.

De zon zinkt rood in zee, als de zeeroversjonk de kust nadert. Schemering legt zich over de golven. Slechts het gekrijs der zeevogels verbreekt de stilte; een stilte die echter geladen schijnt met mysterieuze gebeurtenissen, want plotseling flakkert in de verte een lichtsignaal op. Gelijktijdig rijzen tegen de lichte avondhemel rooksignalen op.

Vanaf het dek van het schip worden de tekens beantwoord; het volgende ogenblik maakt zich een klein vaartuig van de kust los, een lichte sampan, die snel het piratenschip nadert . . .

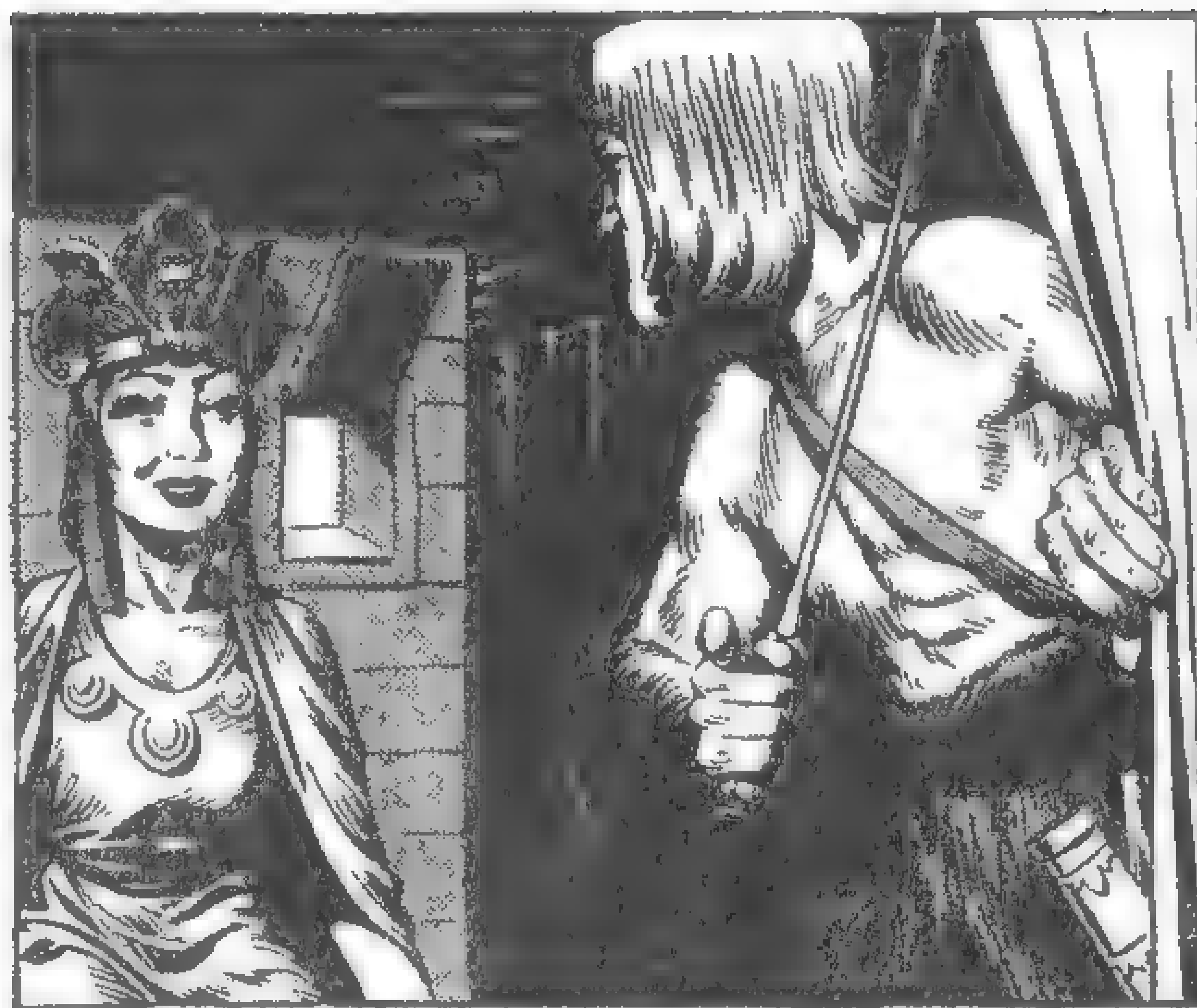

In de kleine hut van de Chinese prinses klinkt opeens een zacht schrapend geluid. Een geluid dat de Noorman meteen herkent . . . „Een boot!" Met een sprong is hij overeind. „Er is een boot langzij dit schip gekomen." Zijn onrust vlamt weer op. „Blijf hier, dan probeer ik te weten te komen wat er aan dek gebeurt. Maar hij heeft nauwelijks een pas gedaan, of een zwaarlijvige Chinese wachter verschijnt vanachter 't gordijn: „Duizendmaal vergeving, doch heer bevelhebber laat u uitdrukkelijk verzoeken dit armzalige vertrek niet te verlaten." „Een wacht!" flitst het door Eric heen. „Ze hebben een wacht voor de deur gezet." Meer dan ooit is hij er nu van overtuigd dat er iets belangrijks gebeuren gaat . . . Een moment staat hij in tweestrijd of hij de man neer zal slaan om toch aan dek te komen, maar besluit, dat alleen sluw overleg hier een oplossing kan brengen. „Ik weet het," zegt hij glimlachend. „Heer opperbevelhebber had mij reeds ingelicht. Gaat alles goed aan dek?" Zo zelfverzekerd is zijn toon, dat de Chinees er invliegt. Menend dat Eric met alles op de hoogte is antwoordt hij: „Alles goed. De Grootmachtige Heer is reeds met zijn boot van de kust gekomen en bevindt zich aan boord. Vermoedelijk zal Zijne Grootmachtigheid de prinses op zijn terugvaart reeds meenemen." „Het goud zal later worden ingeladen," hoorde ik zojuist. Het duizelde Eric even. „Goud? Grootmachtige?" Doch één ding is volkomen duidelijk: de prinses kan ieder ogenblik weggevoerd worden. Ineens luistert Eric scherp. Vanaf het dek dringt geluid van stappen tot hem door, vermengd met doffe stemmen. Eén stem klinkt even iets luider en een ogenblik heeft hij de eigenaardige sensatie dat hij die stem eerder gehoord heeft. Dan haalt hij ongeduldig de schouders op. Verbeelding natuurlijk . . . Op dit ogenblik moet er gehandeld worden. En *snel*! Zonder een

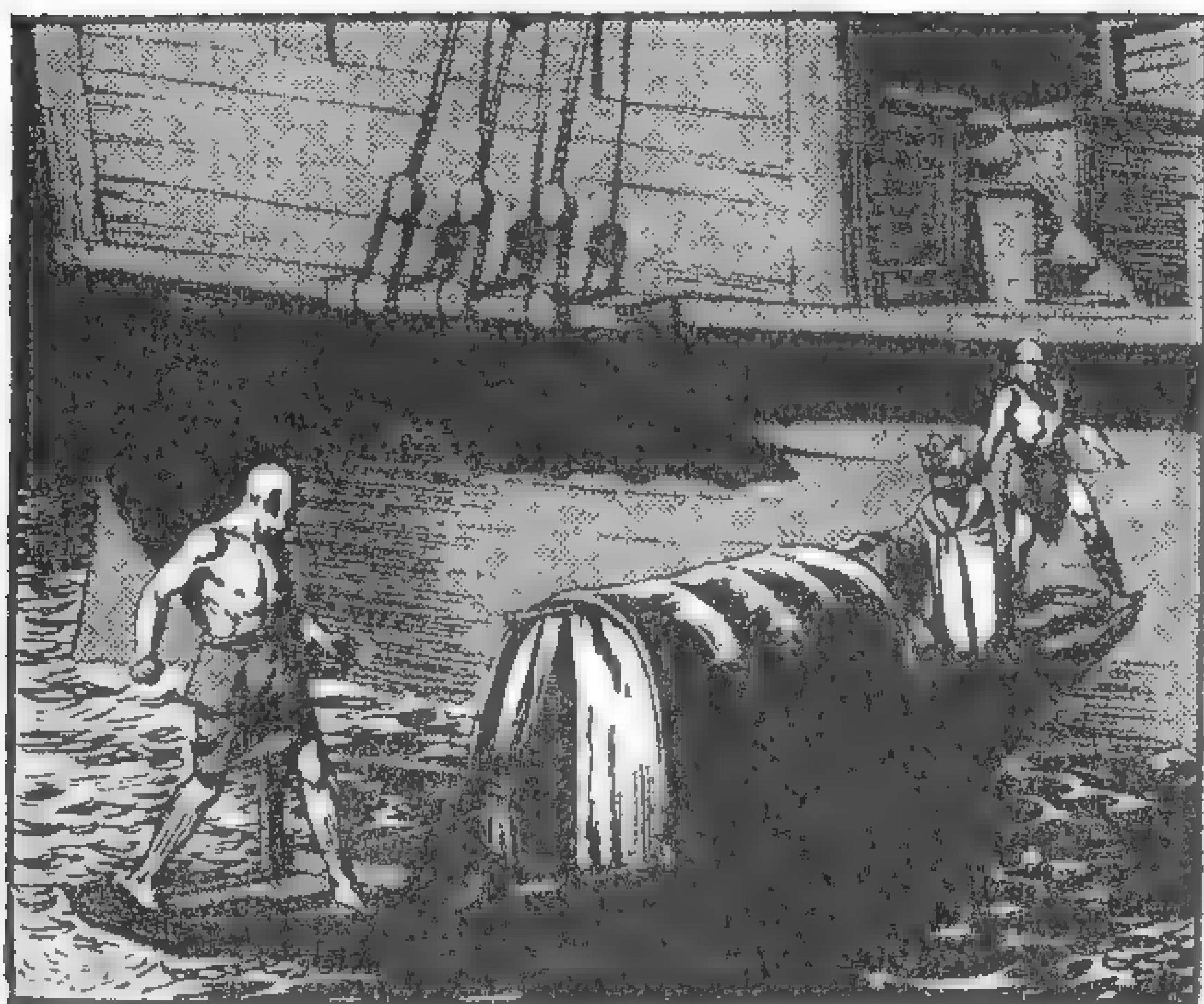

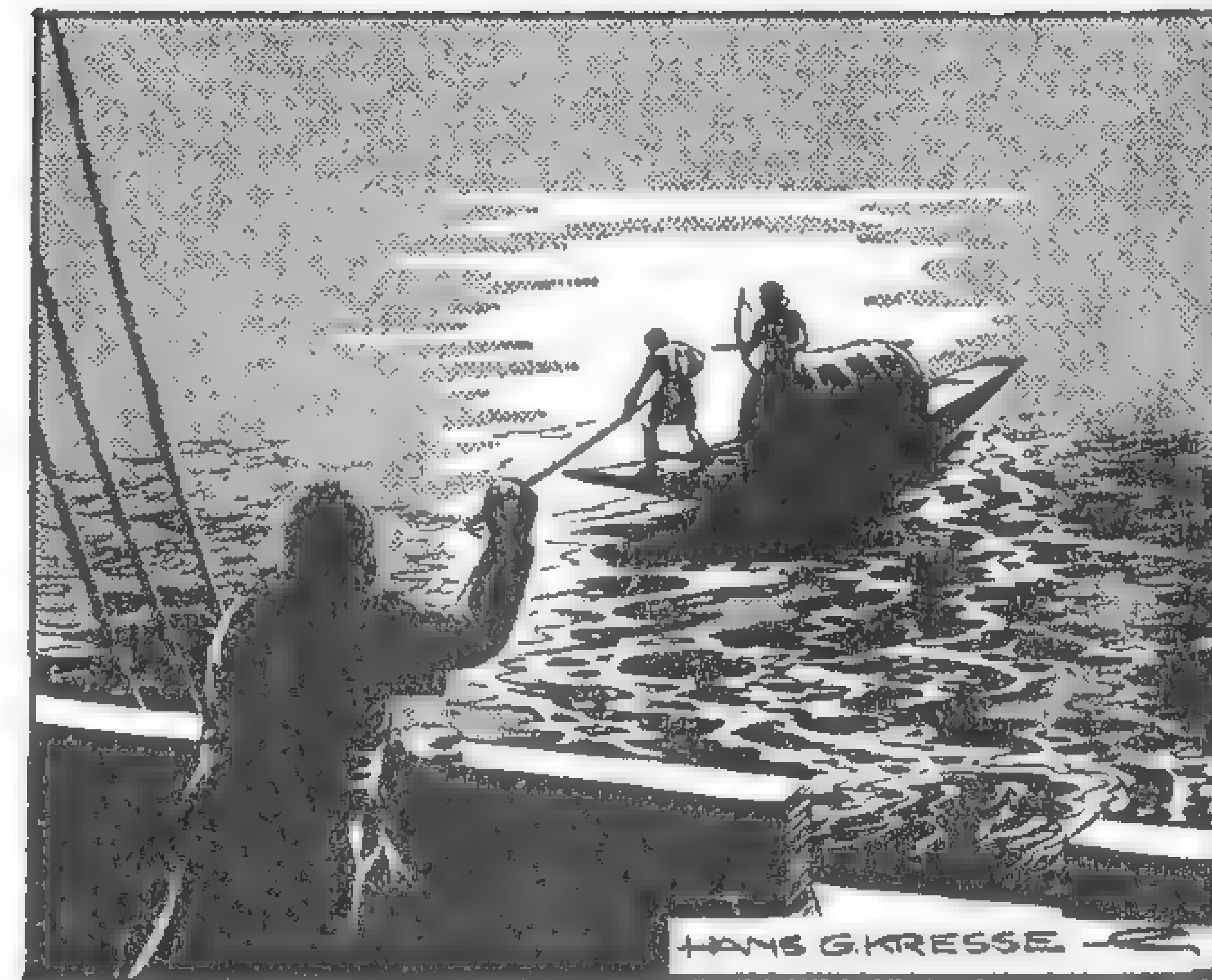

ogenblik te aarzelen, springt Eric op de praatzuchtige bewaker toe. Een welgemikte kaakslag en de man zakt met een lichte kreun in elkaar. Eric weet het zware lichaam nog net op te vangen en zacht op de grond te leggen. In angstige spanning wacht hij even af of iemand misschien iets gehoord heeft. Dan hangt de Noorman snel zijn boog en pijlkoker om. „Nu is het onze kans," fluistert hij Lotus van Jade toe. Met een blik van ontzag op haar beschermer staat zij vlug op. Voorzichtig schuift Eric de voorhang opzij. Buiten is geen mens te zien. Zij sluipen behoedzaam verder. Vanachter een dunne wand klinken gedempte mannenstemmen – waarschijnlijk Wang Hing en de geheimzinnige vreemdeling, die over de prinses onderhandelen, bedenkt Eric. Doch hij gunt zich geen tijd te blijven luisteren. Haastig trekt hij Lotus van Jade mee een smalle trap op, en een zucht van verlichting ontsnapt hem als zij het dek bereiken.

Roerloos ligt de nacht over de traag-bewegende zee; een stilte, waarin alleen het zachte geklots der golven hoorbaar is. Onwillekeurig heeft Eric er rekening mee gehouden aan dek een wacht te zullen aantreffen, maar niemand roept hen aan. Blijkbaar heeft de piratenaanvoerder er streng op toegezien dat geen van zijn mannen een blik op de geheimzinnige bezoeker kan werpen. De sampan waarmee deze is gekomen, ligt nog steeds naast het schip. De roeier zit rustig op het achterdek van zijn bootje te vissen, in afwachting van de terugkeer van zijn meester. En terwijl hij nogmaals een snelle blik over het uitgestorven dek werpt, welt er een roekeloos plan in Eric op . . .

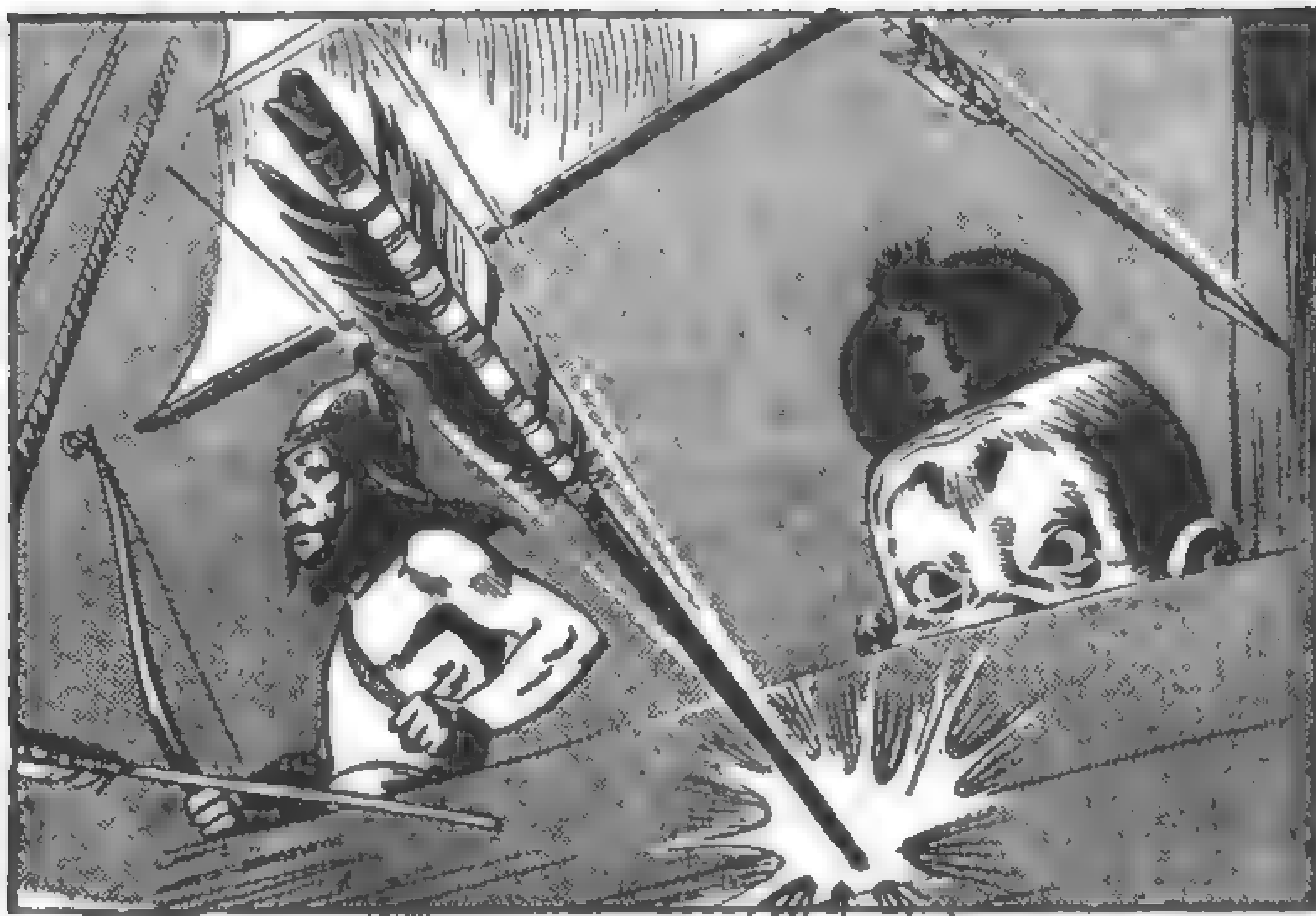

Lotus van Jade komt dicht naast Eric staan, haar blik angstig gericht op de man in het lichte vaartuig, dat onder hen op de maanbeschenen golven ligt te deinen. „Stap gewoon aan boord," fluistert hij, en als zij een verbaasde beweging maakt, voegt hij er aan toe: „Laat de rest aan mij over." Zij knikt. De afgelopen gebeurtenissen hebben haar geleerd te vertrouwen op de kracht en het doorzicht van deze vreemde, blanke krijger. Voorzichtig laat zij zich op het vaartuig zakken, geholpen door Eric. De roeier op het achterdek kijkt verwonderd en enigszins argwanend op. „Hare Keizerlijke Hoogheid komt reeds aan boord," zegt hij kalm terwijl hij Lotus van Jade naar voren duwt. „Bevel van de commandant!" De Chinees bromt wat en schijnt de zaak toch niet helemaal te vertrouwen. Hij slaat evenwel geen alarm en dat is het voornaamste. Nadat Lotus van Jade onder de beschermende huif heeft plaats genomen, stapt Eric op de Chinees toe. Argwanend komt deze half overeind. ‚Waarom . . .?" De vraag besterft hem op de lippen, want met een snelle beweging legt Eric een pijl op zijn boog en spant de pees. „Roei naar de kust," zegt hij zacht, maar in z'n stem ligt zo'n verbeten dreiging, dat de ander elke gedachte aan tegenstand haastig laat varen. Met een onverstaanbaar gemompel grijpt hij de roeiriem en stoot het kleine vaartuig af.

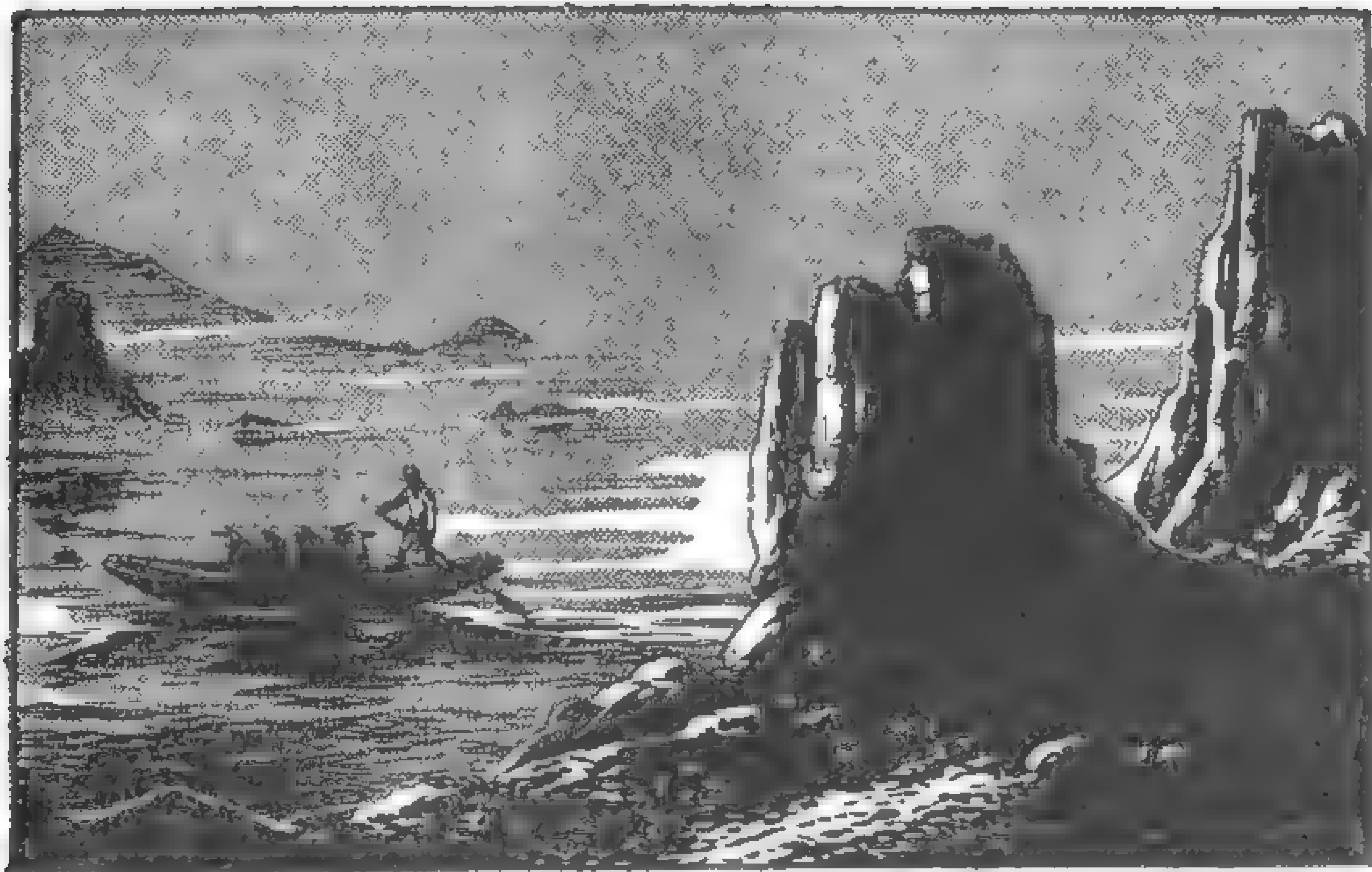
Nauwelijks zijn zij echter een tiental meters van de jonk verwijderd of er klinkt een woedend geschreeuw achter hen. De neergeslagen bewaker is blijkbaar bijgekomen. Tierend springt hij bij de verschansing heen en weer. „Doorroeien!" beveelt Eric de roeier ijzig. De man zucht en hanteert met dubbele ijver de riem. Op het dek van de jonk verschijnen meer donkere figuren. Met een snelle beweging spant Eric zijn boog en richt . . .

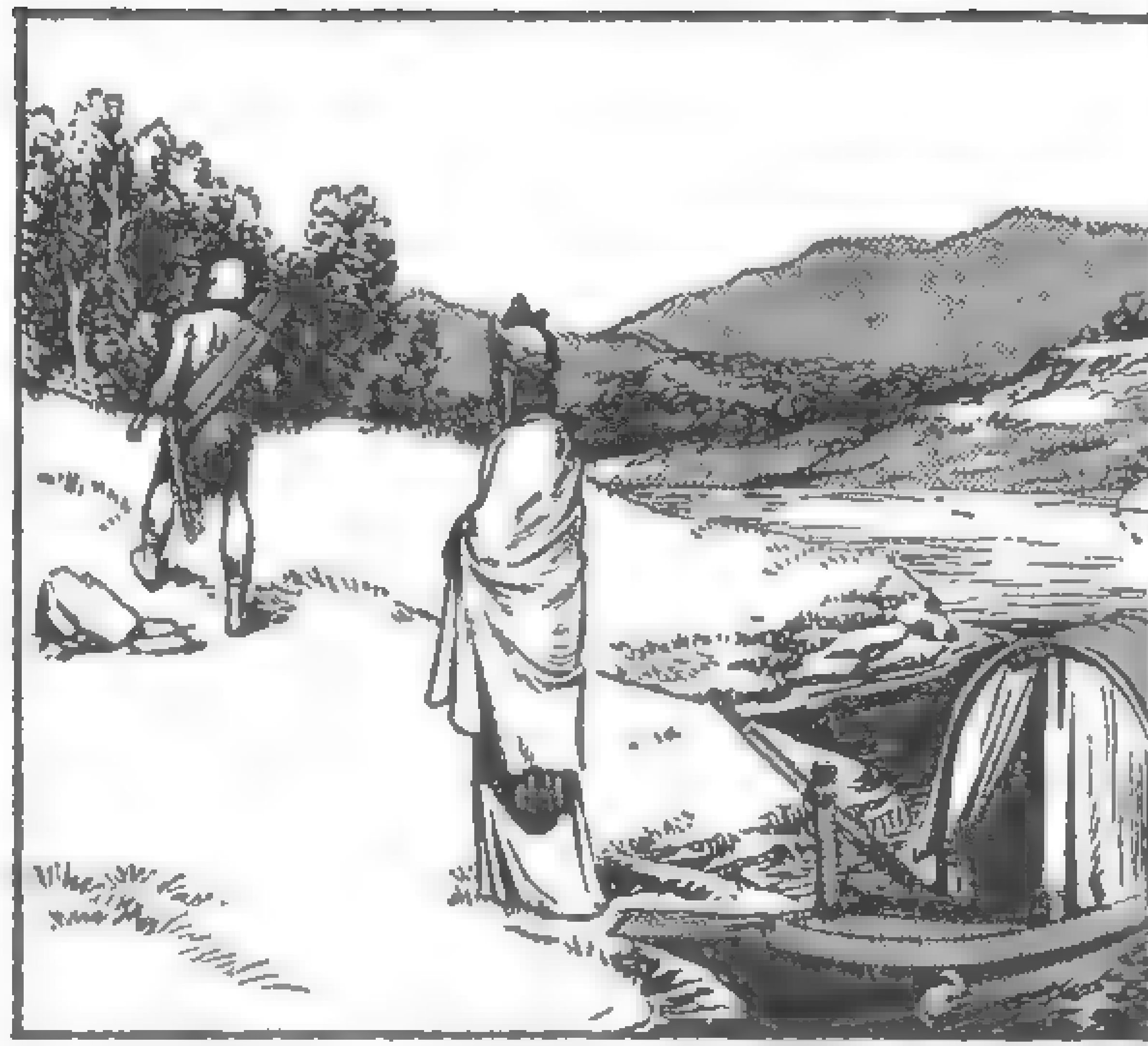

„Doorroeien!" bijt Eric de sampanman nogmaals toe en maakt een veelzeggend gebaar met zijn boog. Zwaar zwetend kromt de man zich over zijn riem. Inmiddels zendt Eric in bliksemsnelle opeenvolging een regen van moorddadige pijlen de razende piraten tegemoet. „Bij Tao, stenig die barbaar!" gilt de zwaarlijvige bewaker van de prinses wraakgierig en duikt dan dodelijk verschrikt ineen als een van Erics pijlen zich met een nijdige tik in de verschansing boort. „Elke man op zijn plaats!" klinkt Wang Hings stem. „De roerganger aan het roer; we gaan ze achterna!" Hoewel Eric iedere open plek aan boord van de jonk en vooral de plaats bij het roer voortdurend onder schot houdt, beginnen toch de eerste vijandelijke pijlen over te komen. „Doorroeien, man, doorroeien!" herhaalt hij onverbiddelijk tegen zijn gevangene. De riem maalt als bezeten door het water, steigerend doorklieft de sampan de golven. Psjioe-plok! Psjioe-plok! klinkt het om hen heen van de pijlen, die in het houtwerk slaan. Plotseling slaakt de roeier een rauwe gil. Dodelijk getroffen springt hij op en stort in het water. Snel grijpt Eric de riem en terwijl de pijlen om hem heen regenen, roeit hij als een bezetene, vluchtend voor de dood, die de ongelukkige sampanman niet ontkomen kon . . .

De zeeroversjonk wendt met veel moeite de steven in de richting van de sampan, waarop Eric en de prinses een goed heenkomen zoeken, maar het is bladstil en de zeilen hangen slap en futloos langs de masten. Ontelbare pijlen worden de vluchtelingen nagechoten, maar tenslotte geraken zij gelukkig buiten schotsafstand. De dageraad begint reeds te gloren als Eric de sampan behoedzaam tussen de vele scherpe klippen doorlaveert, die overal langs de rivieroever uit het water opsteken. Eindelijk komen zij aan een plaats, die er geschikt uitziet om aan land te gaan en even later hebben hij en Lotus van Jade weer vaste grond onder de voeten. De rivier kabbelt in doodse verlatenheid in het morgenlicht. De nevels, die tot nog toe alles in vaagheid hebben gehuld, trekken op en de schoonheid van het Chinese rivierlandschap met zijn lichte heuveling, kreupelbosjes en wuivend bamboe vervult de man uit het land van fjorden en gletsjers met bewondering.

Als zij aan land zijn gestapt, verzoekt Eric de prinses op hem te wachten, terwijl hij op verkenning gaat. Korte tijd later keert hij terug. „Oppervlakkig bezien lijkt de streek mij wel veilig," zegt hij. Lotus van Jade kijkt hem aan. „Waar wilt ge heen?" vraagt zij. Eric fronst de wenkbrauwen. „Waarheen?" antwoordt hij. „Mij dunkt naar uw vader, de keizer. Ik zal u veilig naar de hoofdstad terugleiden!" Een flauwe glimlach vliegt over het gelaat van Lotus van Jade. „Gij zijt wél wonderbaarlijk moedig, mijn vriend," zegt ze. „Maar wij bevinden ons in een van de gevaarlijkste en onrustigste streken van China . . ."

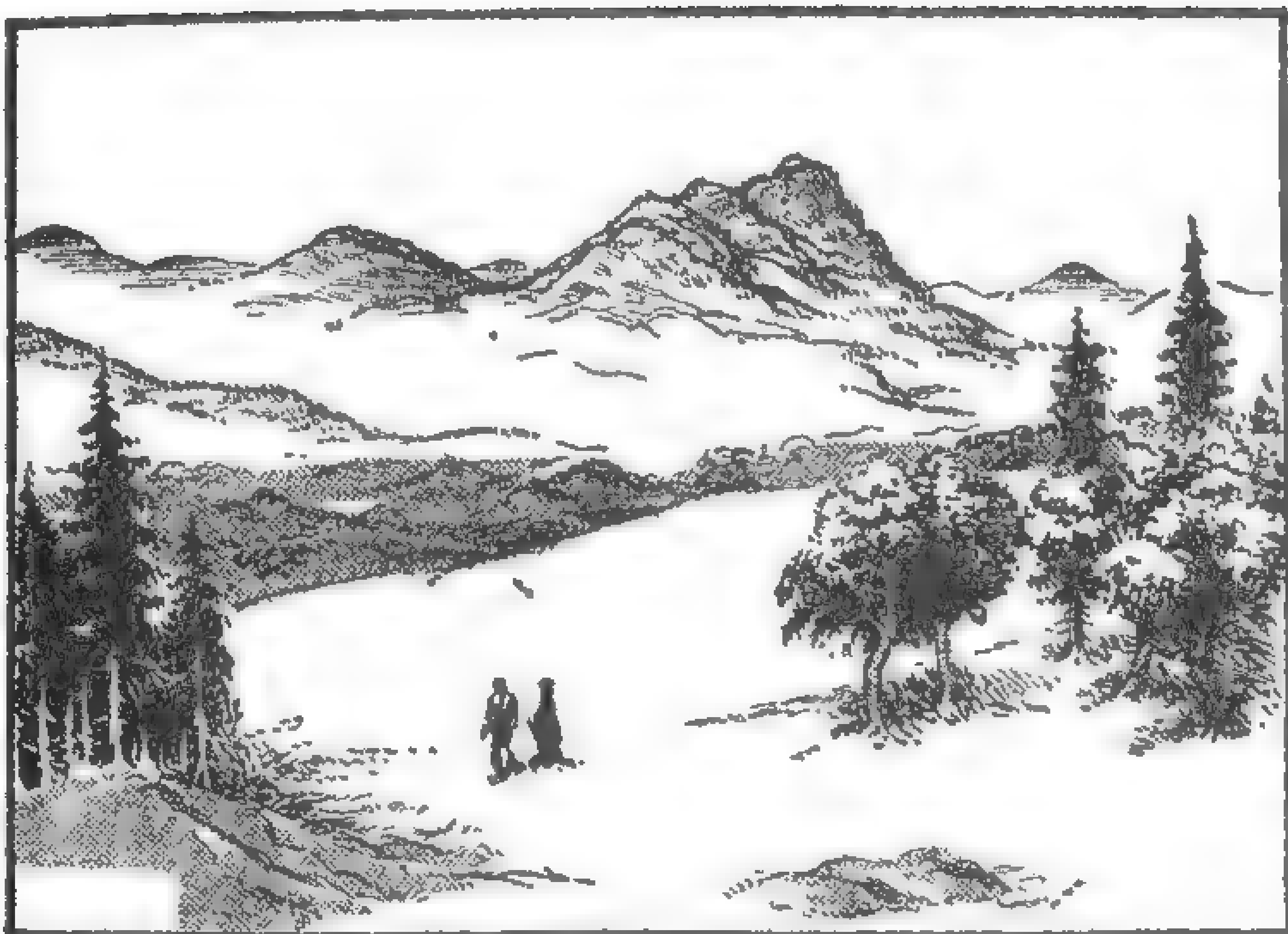

Dagenlang trekken Lotus van Jade en Eric door de landstreek, die de prinses heeft aangeduid als de gevaarlijkste van China. Zij vorderen slechts langzaam; de doorstane emoties hebben het Chinese meisje dermate aangegrepen, dat zij niet genoeg weerstandsvermogen heeft overgehouden om nog volkomen opgewassen te zijn tegen de slopende vermoeienissen en ontberingen van dagreis na dagreis in weinig comfortabele omstandigheden. Desondanks gedraagt zij zich erg flink, te flink haast, want als Eric er niet voortdurend op zou toezien, dat zij niet meer van haar krachten vergt dan zij eigenlijk kan verdragen, zou zij wel eens helemáál niet meer verder gekund hebben.

De met licht kreupelhout bedekte streek gaat geleidelijk over in een kaler gebied met stug gras en verspreide boomgroepen. Het is zaak om uiterst behoedzaam verder te gaan. Om op alles voorbereid te zijn, trekken zij van bosje naar bosje, de open vlakten zo veel mogelijk mijdend, terwijl Eric steeds zijn boog gereed houdt. Toch merken zij geen van beiden, dat zij al enige tijd door een paar onheilspellend uitziende mannen bespied worden. Een van hen, de aanvoerder blijkbaar, is een geheimzinnige, zwart gemaskerde figuur. Hij spreekt enkele woorden tot de man naast hem. En had Eric zijn stem kunnen horen, dan zou hij deze stem zeker herkend hebben als die van de hoge, onbekende bezoeker aan boord van de piratenjonk . . . een stem die hem toen zo onaangenaam bekend voorkwam . . .

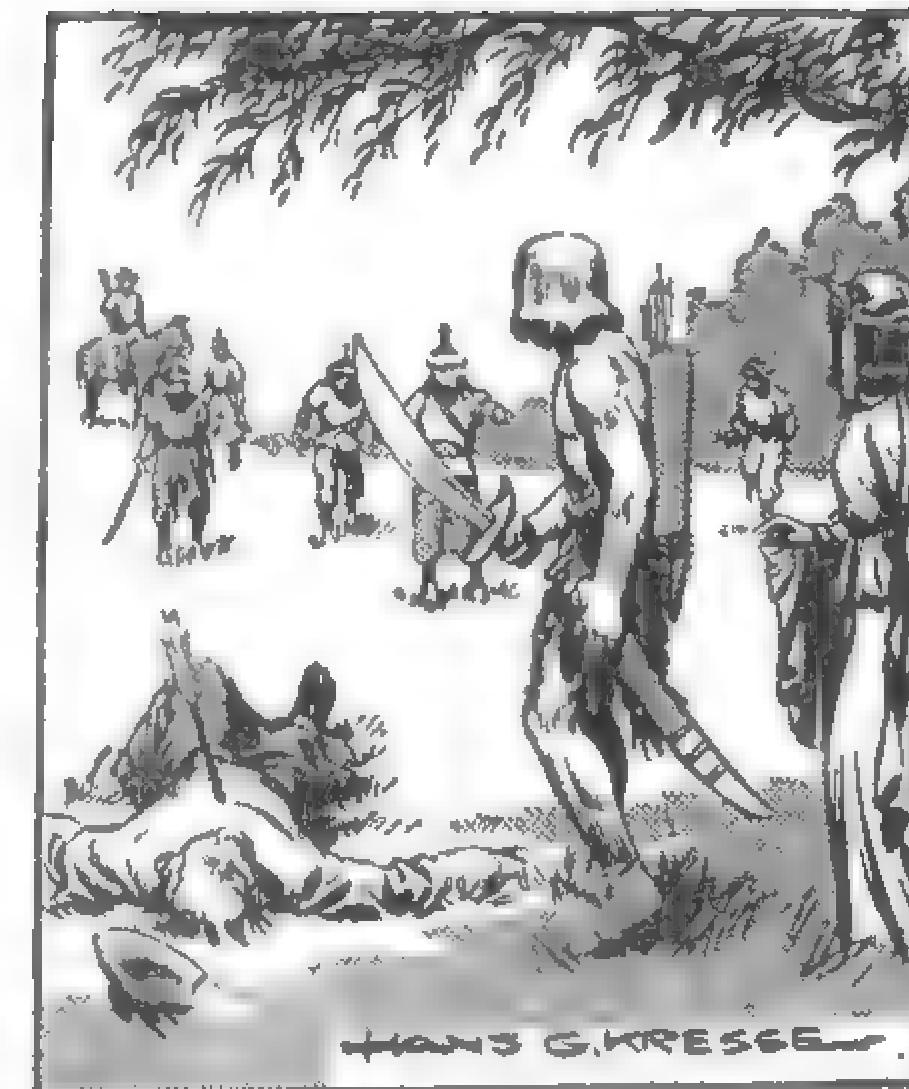

De hele omgeving lijkt volkomen veilig en vredig. Het is bladstil en het enige geluid dat zij af en toe horen is van vogels, die van tijd tot tijd hun stem verheffen. Niets kwaads vermoedend lopen de beide vluchtelingen door het onherbergzame landschap. Nergens valt ook maar enig spoor van menselijk leven te bespeuren en dat is wel zo goed, want volgens de verhalen van Lotus van Jade, valt van het menselijk leven in deze streek niets goeds te verwachten.

Plotseling snort er iets langs Erics hoofd en slaat met een felle tik in een dikke boom, die zij juist passeren. Vlak daarop een tweede tik. Met een schok blijft Eric staan, de prinses geeft een gil. Twee venijnige pijlen zijn diep in de stam gedrongen en trillen nog na van de enorme kracht, waarmee zij zijn afgeschoten . . . Vijanden! Snel kijkt de Noorman om zich heen. Vrijwel gelijktijdig klinkt hoefgetrappel en een aantal zwaar gewapende Chinese ruiters stormt recht op hen toe . . .

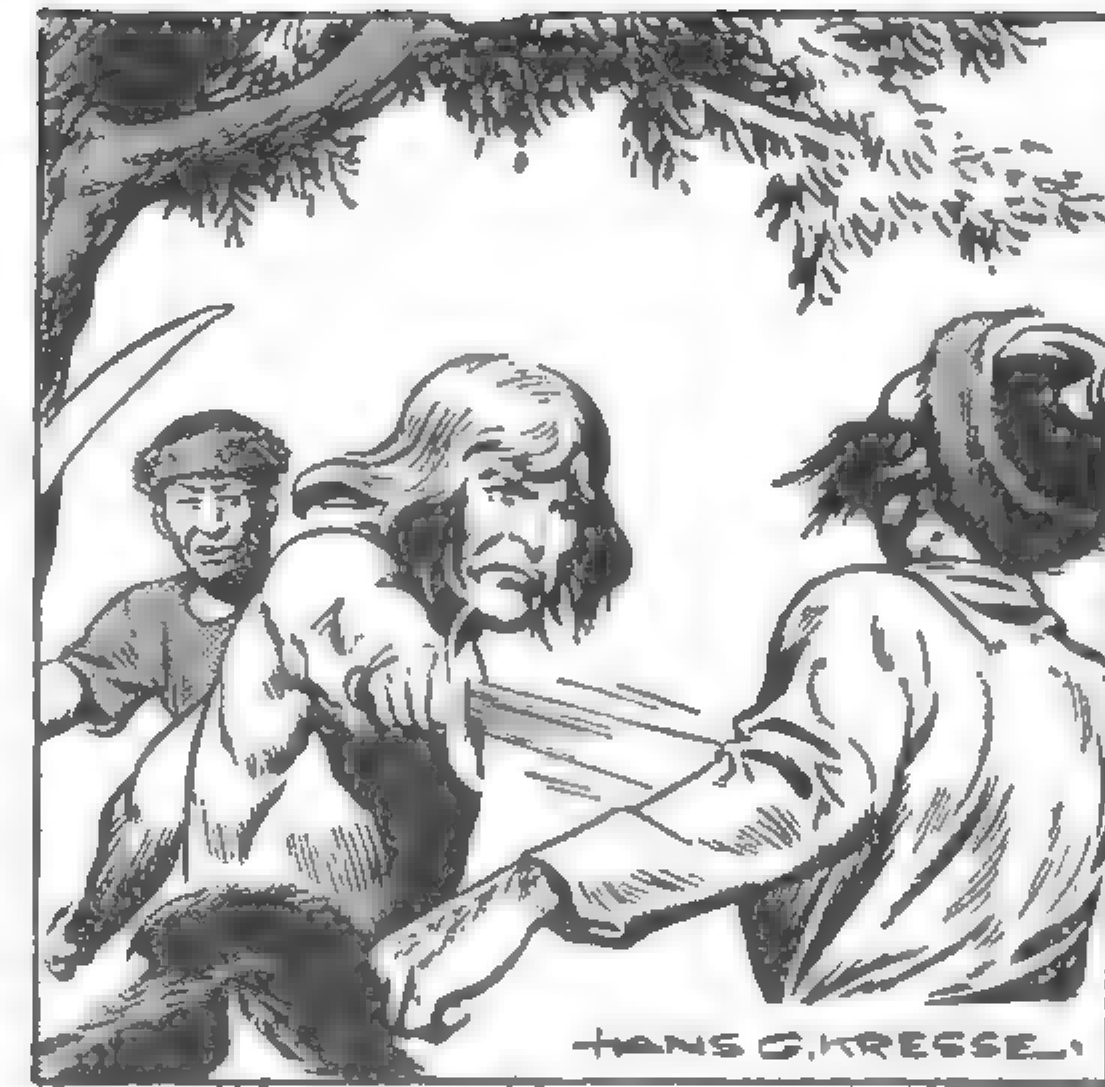

Beschermend stelt Eric zich voor de prinses op, grijpt pijl en boog en wacht vastberaden af. Zodra zij binnen schotsafstand zijn snort een meedogenloze pijlenregen de Chinezen tegemoet. De voorste ruiter geeft een gil en stort van zijn paard. Vlak daarop de man naast hem. En pijl na pijl, in razend snelle opeenvolging, eist zijn tol . . . De aanvoerder ziet dat dit blijkbaar niet de juiste manier is om de Noorman te overmeesteren. „Afstijgen!" commandeert hij zijn volgelingen. „Afstijgen en verspreiden, maar denk erom, de dochter van de Draak mag geen haar gekrenkt worden." Eric verstart. Hoe weten deze mannen dat Lotus van Jade de prinses is? Zijn dit dan piraten van de jonk, die hen toch nog gevonden hebben?? Eén man neemt niet aan de strijd deel. Een zwarte, gemaskerde figuur, die op de achtergrond rustig op zijn paard blijft afwachten wat er gaat gebeuren.

Meer tijd om na te denken is er niet. De Noorman heeft zijn laatste pijlen verschoten en hij grijpt zijn zwaard . . . „Lever ons de prinses uit," roept de aanvoerder, „dan laten wij u ongemoeid." Aha, dat is het dus. „Kom haar maar halen!" roept de Noorman schamper terug. Hij duwt Lotus van Jade achter een boom en wacht de mannen af . . .

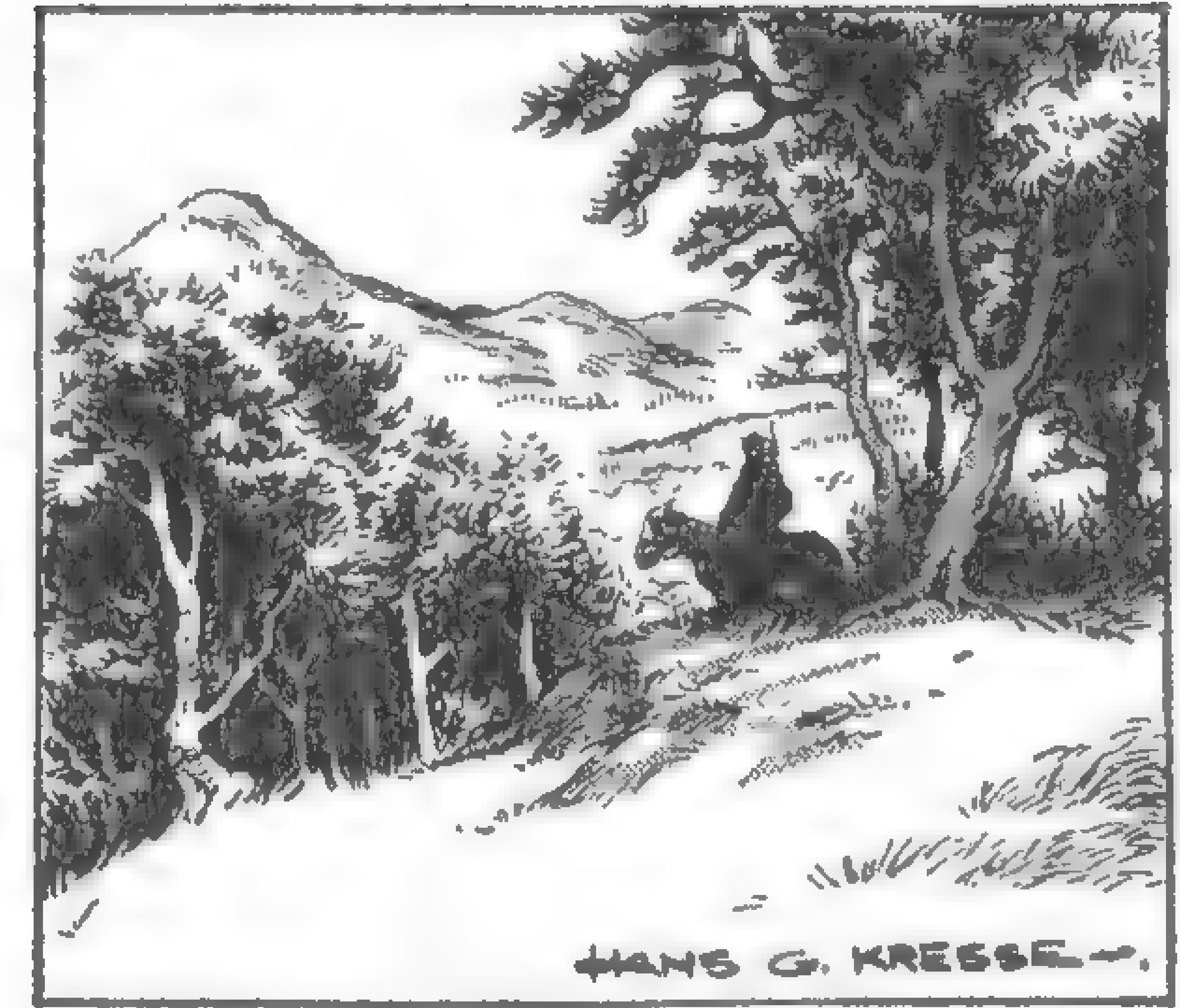

Langzaam komen Erics belagers naderbij. Ook zij hebben hun zwaarden getrokken. De Noorman doet een sprong voorwaarts en kruist zijn zwaard met de wapenen van de beide mannen, die hem het dichtst genaderd zijn. En deze ontdekken al gauw, dat zij tegenover een meester op dit wapen staan . . . Een meester wiens wapen een levend ding schijnt te zijn, een in het zonlicht flikkerende verschrikking, welke razend snel langs de parerende beweging van de eerste krijger schiet en deze reutelend terzijde laat vallen. De tweede aanvaller doet een pas opzij, snel, maar niet snel genoeg. Fonkelend suist het lemmet van de Noorman naar voren, staal ketst op staal met een scherp geluid . . . en reeds wendt Eric zich om, teneinde zijn andere belagers het scherp van zijn wapen te bieden.

Maar de aanvallers begrijpen, dat zij in een open strijd geen kans hebben tegen deze geduchte blanke krijger . . . En terwijl enigen van hen de Noorman bezighouden, sluipt de laatste, een kleine man met een gemeen gezicht, achter hem. En juist als Eric zich met een forse stoot van een zijner aanvallers ontdoet, heft hij zijn wapen om de man uit het Noorden een verraderlijke steek in de rug toe te brengen.

De Noorman hoort enig gerucht achter zich en draait zich bliksemsnel om. Te laat! Onontkoombaar flitst het . . . neen! Niet te laat! Want op 't kritieke ogenblik suist eensklaps een primitieve knots naar beneden, uit de boom waaronder het gevecht zich afspeelt, en treft de lafhartige aanvaller met een doffe klap op zijn hoofd. Een kreet, een val . . . het gebeurt allemaal in een oogwenk en Eric begrijpt eigenlijk nauwelijks wat er precies voorvalt. De laatst overgebleven aanvaller wordt nu door een panische angst gegrepen en kiest schreeuwend het hazepad. Verbaasd kijkt Eric omhoog naar de boom. Hij hoort een geweldig geritsel van bladeren en gezwiep van takken en twijgen. „Tai komt, Tai komt," mompelt een benauwde stem en even later verschijnt eerst een groot, dik hoofd met koddige, kleine oogjes en vervolgens een omvangrijk, haveloos gekleed lichaam. „Hebben alle lafhartige belagers van de schone jonkvrouw en haar dappere verdediger het smadelijk hazepad, dat hun armzalig leven slechts nodeloos verlengt, verkozen boven een snelle, doch zeer wenselijk schijnende dood?" vraagt het hoofd. De Noorman antwoordt, dat er behalve Lotus van Jade en hemzelf geen levende ziel meer te bespeuren valt. De man in de boom slaakt een tevreden zucht en laat zich op omslachtige wijze naar beneden zakken. „Een wijs man vecht nooit tegen een meerderheid maar verslaat altijd de laatste tegenstander," zegt hij vermanend en raapt zijn knots op.
En zozeer is Erics aandacht op deze vreemdsoortige helper in de nood gevestigd, dat hij niet opmerkt, hoe de geheimzinnige, zwarte ruiter, die het verloop van het gevecht op een afstand gevolgd heeft, nu haastig zijn paard wendt en snel langs een beboste heuvel uit het gezicht verdwijnt.

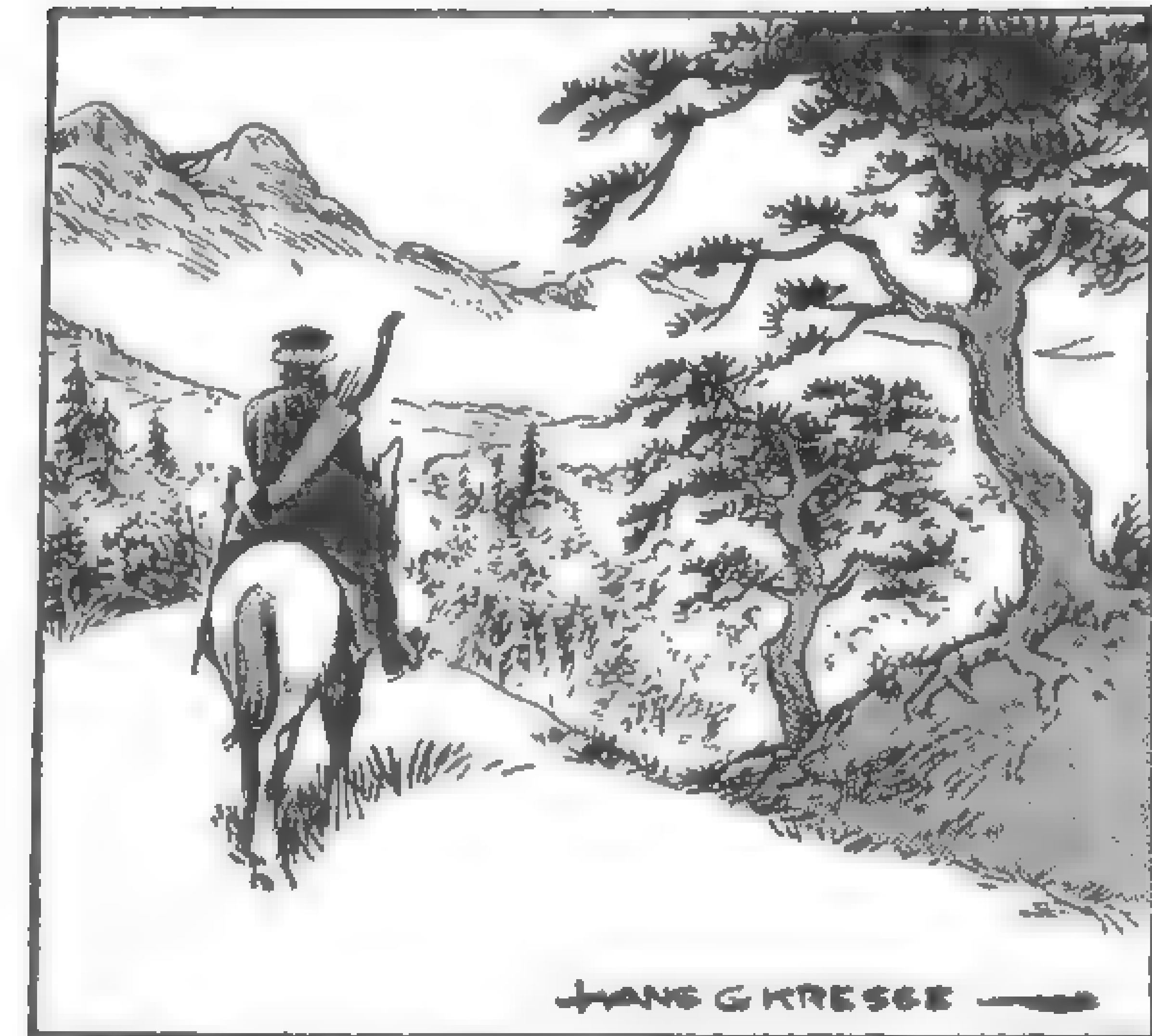

Geamuseerd staart Eric de wonderlijke verschijning aan, die nu voor hem staat en het terrein van de strijd met veldheersblik overziet, kennelijk tevreden met de gevolgen van zijn onverwachtse inmenging. „Ik ben u zeer erkentelijk voor uw hulp," zegt de Noorman glimlachend. Doch de kleine man in de versleten pij antwoordt niet onmiddellijk. Hij haalt een grote stenen kruik van zijn gordel, waaruit hij nu een enorme slok neemt. Daarna laat hij de kruik weer zakken, legt voldaan een hand op z'n buik en grijnst verzaligd. „Strijd maakt dorstig," zegt hij opgeruimd. „De wijn is bovendien de doder van alle zorgen, zoals de dichter zegt. Neem een teug, vreemdeling en noem mij uw hooggeëerde naam."

De prinses is nu ook nadergekomen, en nadat Eric zichzelf aan hun vreemdsoortige redder bekend heeft gemaakt, nodigt deze hen met een hoffelijk gebaar uit in het gras plaats te nemen. „Wie zijt ge?" vraagt Eric nieuwsgierig, „en wat voert u hierheen?" De kleine man breidt z'n armen uit in een half verontschuldigend, half zelfbewust gebaar. „Mijn onwaardige naam luidt Tai," verklaart hij, terwijl hij onder het spreken een reusachtige pastei uit z'n zijtas haalt. „De filosoof Tai placht men mij in de wijnhuizen van Peiping wel te noemen. Wat mij hierheen voert? Niets in het bijzonder. De ene plek is even goed als de andere en het maakt mij niet uit waar ik ben. De filosoof Tai zwerft rond, op zoek naar wijsheid en wijn, en die zijn overal te vinden." Hij ziet plotseling de hongerige blik, die Eric op de pastei werpt, en onderbreekt zichzelf: „Maar wat praat ik! Spreek nimmer zolang de mond nog met iets anders gevuld kan worden, leerde een oude wijsgeer mij eens. Dat is onverbloemde wijsheid. Tast toe, en doe dit nietig maal onmetelijke eer aan!"

Na het maal staat Eric op om afscheid van Tai te nemen, en Lotus van Jade volgt zijn voorbeeld. Maar tot zijn verwondering pakt de kleine filosoof hem bij de arm en trekt hem terzijde. „Het moge onvergeeflijk vrijpostig klinken," zegt hij gedempt, „maar welke plannen hebt ge met de prinses?" Eric werpt hem een snelle blik toe. Tot nu toe heeft Tai door woord noch gebaar laten merken dat hij zich de hoge waardigheid van het meisje bewust is. Nu echter blijkt, dat dit wel het geval is . . . en onwillekeurig vraagt Eric zich af wat de ander met deze vraag bedoelt. Tai bemerkt de aarzeling van de Noorman. „Ik vraag het, omdat ik weet hoe gevaarlijk deze streek is," verduidelijkt hij. „Het is niet dat ik twijfel aan uw kundigheid en kracht, maar ge zijt een vreemdeling in dit gebied. Hier oefenen kwade machten hun invloed uit, mijn vriend, en velen zijn over de bergen getrokken om nimmer terug te keren." Zijn stem daalt tot een fluistering. „Ik waarschuw u, wees zeer voorzichtig. Welke route wilt ge nemen met de dochter van de Draak?"

„Ik wil haar zo snel mogelijk naar Peiping brengen," antwoordt Eric, „om haar onder de bescherming van haar vader de keizer te stellen." De kleine filosoof fluit tussen z'n tanden. „Ah, Peiping. Een prachtige stad. Men schenkt daar de voortreffelijkste wijn uit het gehele keizerrijk. Ik voel neiging om mij bij uw hoogwaardig gezelschap aan te sluiten, mijn vriend." Een voorstel dat Eric – die meer en meer sympathie voor de zonderling begint te voelen – gretig accepteert.

Maar terwijl zij zich op weg begeven, bemerkt geen van hen dat de geheimzinnige zwarte ruiter, die ook bij het gevecht tegenwoordig is geweest, hen uiterst behoedzaam op een afstand volgt . . .

Urenlang volgen Eric en de prinses de kleine filosoof. „Waarheen gaan wij eigenlijk?" vraagt hij tenslotte aan Tai. „Mijn onwaardig hoofd moge slechts gebrekkige gedachten kunnen voortbrengen," mompelt Tai, „doch het leek mij het aantrekkelijkst om voor de avond een mij van oude reizen bekend zijnd Taoïstisch klooster te bezoeken. Daar zullen wij ongetwijfeld onderdak kunnen vinden." Eric is het volkomen met deze 'gebrekkige gedachte' eens, maar vraagt wel of Tai de juiste weg weet. „Men behoeft geen weg te onthouden, die met mijlpalen overdekt is," zegt de dikke wijsgeer. En zich tot een boer richtend, die het gezelschap met open mond staat aan te gapen, gaat hij verder: „O, jij muis in de muil van de wijsheid, sluit dat gat en zeg me liever hoe ik zo snel mogelijk bij de Pagode der Vergeefse Tranen kom." Stotterend duidt de boer de richting aan en kijkt de kleine groep in stomme verbazing na, tot dit door een kromming in het pad aan zijn blik onttrokken wordt. Nauwelijks is hij weer enigszins van zijn verbazing bekomen of een gemaskerde, geheel in het zwart geklede ruiter rijdt op hem toe. „O, man," zegt de ruiter dreigend, „welke woorden spraken de vreemdelingen, waarmee ik jou zag praten?" Als om zijn woorden kracht bij te zetten, tast zijn hand naar het heft van zijn dolk. Maar de boer heeft geen dreigementen nodig. „Heer," mompelt hij onderdanig, „spaar mij, een slaaf, uw aanschijn onwaardig. De vreemdelingen vroegen mij slechts de weg naar de Pagode der Vergeefse Tranen, en ik . . ." Hij kan zijn zin niet afmaken, want reeds geeft de ruiter zijn paard de sporen en in een oogwenk is hij uit het gezicht verdwenen. Hij kiest zijn route langs een weinig bekend binnenpad, dat rechtstreeks naar een somber gebouw voert, waarvan de contouren helder afsteken in het zonlicht. „De Pagode der Vergeefse Tranen. Uitstekend! Ik ben hen voor . . ."

Inmiddels lopen Eric, Lotus van Jade en Tai, de zwervende filosoof, voort onder de brandende zon. De praatzieke Tai wordt hoe langer hoe stiller. De vermoeidheid begint hem te kwellen en herhaaldelijk wist hij zich het zweet van zijn gezicht. Zonder een woord grijpt Eric hem bij de arm om hem wat te steunen. Tegen het vallen van de avond komen de sierlijke contouren van een klooster in zicht. Als bij toverslag leeft Tai op. Hij laat Erics arm los en stapt parmantig voor de beide anderen uit. „De Pagode der Vergeefse Tranen," zegt hij triomfantelijk. „Tai's onwaardige adressen liggen over het ganse Hemelse Rijk verspreid, maar altijd op de juiste plaatsen. De abt van dit klooster is mij zeer goed bekend. Kwan Ling Foe is zijn luisterrijke naam. Hij zal ons stellig een veilig onderdak en een voortreffelijke maaltijd verschaffen." Tai likt zijn lippen af. „Zijn koele wijnkelder herinner ik mij nog als de dag van gisteren. Laat ons voortmaken."

In het valer wordende avondlicht steekt de Pagode der Vergeefse Tranen geheimzinnig af tegen de hemel. Een onbestemd gevoel van onbehagen bevangt de Noorman. Zij staan voor de poort en Tai klopt aan. Doodse stilte. Na enige tijd herhaalt de zwervende filosoof zijn geklop. Achter de deur klinken sloffende stappen. Een monnik doet open. Als Eric het gelaat van deze man aanschouwt, stijgt zijn onbehagen. Wat een bijzonder ongunstig gezicht heeft die kerel! Onwillekeurig komt Lotus van Jade wat dichter bij haar beschermer staan. Zij huivert. „De onwaardige Tai komt de zeer wijze Kwan Ling Foe zijn alom bekend staande gastvrijheid verzoeken voor twee vrienden," zegt Tai. Zwijgend staart de louche portier hem aan. „Kwan Ling Foe is dood," is 't antwoord . . .

„Kwan Ling Foe dood?!" stottert Tai verschrikt. „Kwan Ling Foe is overleden," herhaalt de portier met het onbetrouwbare uiterlijk somber. „Zijn waardigheden zijn door een nieuwe abt overgenomen." De monnik laat het drietal binnen en gaat hen voor. „Ha, het is goed om weer in de Pagode der Vergeefse Tranen ter verkeren!" zegt Tai monter. „Hoe is het tegenwoordig gesteld met de wijnkelder? Nog nieuwe aanwinsten, die het hart eens kenners in vreugdevolle gloed kunnen doen verkeren?" Maar de monnik gaat niet in op het vrolijke gebabbel van Tai.
Terwijl zij door de gangen lopen, neemt het onbehagen, dat Eric reeds vóór de kloosterpoort voelde, toe. Wat voor geheimzinnige onheilssfeer hangt hier?

Tenslotte worden zij in een vertrek geleid, waar een man, kennelijk de abt, op een soort van verhevenheid zit. Het vertrek is schemerig. Vage wierookdampen geuren rond, bezwangeren de atmosfeer, prikkelen de neusgaten . . . De wanden en de vloer zijn bedekt met kostbare tapijten en kunstig bewerkte zijden doeken. De drie reizigers en de portier blijven voor de zetel van de abt staan. Diens beweeglijke, sluwe oogjes nemen het gezelschap van tussen smalle oogspleten nauwkeurig op. Door al zijn zenuwen tintelt bij Eric het gevoel van naderend onheil, van omgeven te zijn door vijanden . . . Waar zijn zij in 's hemelsnaam terechtgekomen?

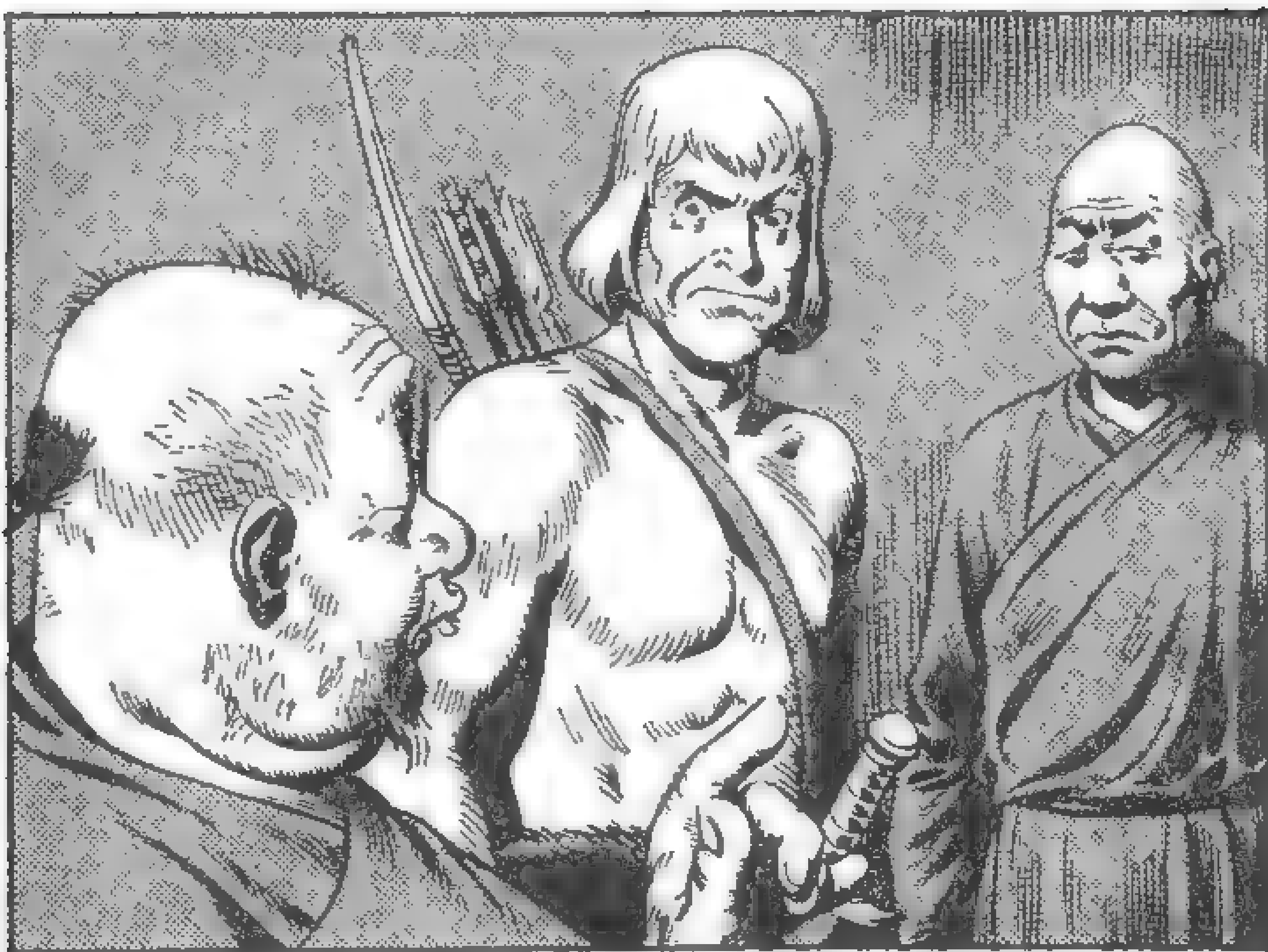

De abt is de eerste, die het zwijgen verbreekt. „Gij zoekt gastvrijheid in de Pagode der Vergeefse Tranen?" vraagt hij met een nasale stem. Tai knikt heftig. „Duizend maal vergiffenis, hoogedelgeborene," zegt hij. „Wij, onwaardige reizigers door de heerlijkste en aangenaamste streek van het Hemelse Rijk, hebben op schaamteloze wijze aan uw machtige poort geklopt teneinde een beroep te doen op uw door duizend monden voortgezegde gastvrijheid." De abt maakt een vaag handgebaar. „Het zij zo," antwoordt hij. „Hoewel de Pagode der Vergeefse Tranen eigenlijk geen vrouwen mag herbergen, zij het u dit maal bij wijze van hoge uitzondering vergund. Ge kunt gaan."

Eric, Tai en Lotus van Jade volgen de begeleidende monnik. „Wensen de hoogwaardige gasten nog te spijzigen alvorens zich ter ruste te begeven?" vraagt de laatste.

„De vermoeidheid zou mij het eten beletten," zucht Lotus van Jade. Het gezelschap gaat een trap op en een gang door. De monnik met het louche uiterlijk trekt een gordijn opzij. „Dit slaapvertrek is bestemd voor de prinses," zegt hij. „De vertrekken van de hoogwaardige heren zal ik zo dadelijk aanwijzen." Eric verstart. Wàt zei die man daar?! Met een woeste ruk wendt hij zich tot de monnik. Zijn ogen fonkelen van ingehouden toorn en wantrouwen. „Hoe ter wereld kan het u bekend zijn, dat dit de prinses is? bijt hij hem toe. „Geen van ons drieën heeft dit vermeld! Vooruit, man, spreek op!" Dodelijk ontsteld wijkt de monnik achteruit.

Eric volgt de terugwijkende monnik op de voet. „Hoe weet je dat dit de prinses is?" De man slikt een paar maal iets weg en stottert onverstaanbare klanken. „Hihihi!" komt opeens het kirrende lachje van de argeloze Tai. „Haar schoonheid heeft haar ongetwijfeld verraden! Iedere zoon van het Hemelse Rijk weet immers dat geen vrouw zo schoon is als 's keizers dochter!" De monnik herademt, de spanning is verbroken. Eric kijkt Tai met verbijsterde verontwaardiging aan. Hoe haalt die dikke domkop het in zijn hoofd om 't zo voor die onbetrouwbare monnik op te nemen? Enfin, er is niets meer aan te doen. Zij wensen Lotus van Jade welterusten en begeven zich naar beneden want, hoewel ook zij vermoeid zijn, plaagt de honger hen zeer. Weldra zitten zij aan een goed voorziene dis, die Tai in een staat van opperste verrukking brengt. Hij praat aan één stuk door over de voortreffelijke eigenschappen der gerechten en vooral over de prima-prima wijnkelder, die een keur van de meest uitgelezen wijnen zou moeten bevatten. De Noorman luistert maar half. Hij heeft zijn wapens niet afgelegd. Het bevalt hem hier niets. De sombere sfeer, de ongure gezichten van de abt en de portier; de monnik, die daarnet kennelijk zijn mond voorbij praatte, het deugt niet, er is iets . . . iets verraderlijks . . . „. . . En ziedaar, mijn sombere, blanke vriend," zegt Tai terwijl hij Eric een beker toereikt. „Ziedaar een beker met het kostelijkste vocht, dat Chinese zonen ooit tot gisting hebben gebracht." Opeens valt het de Noorman op dat de monnik, die hen bediende, met kennelijk stijgende spanning staat toe te kijken. Tai breng de beker aan zijn lippen.

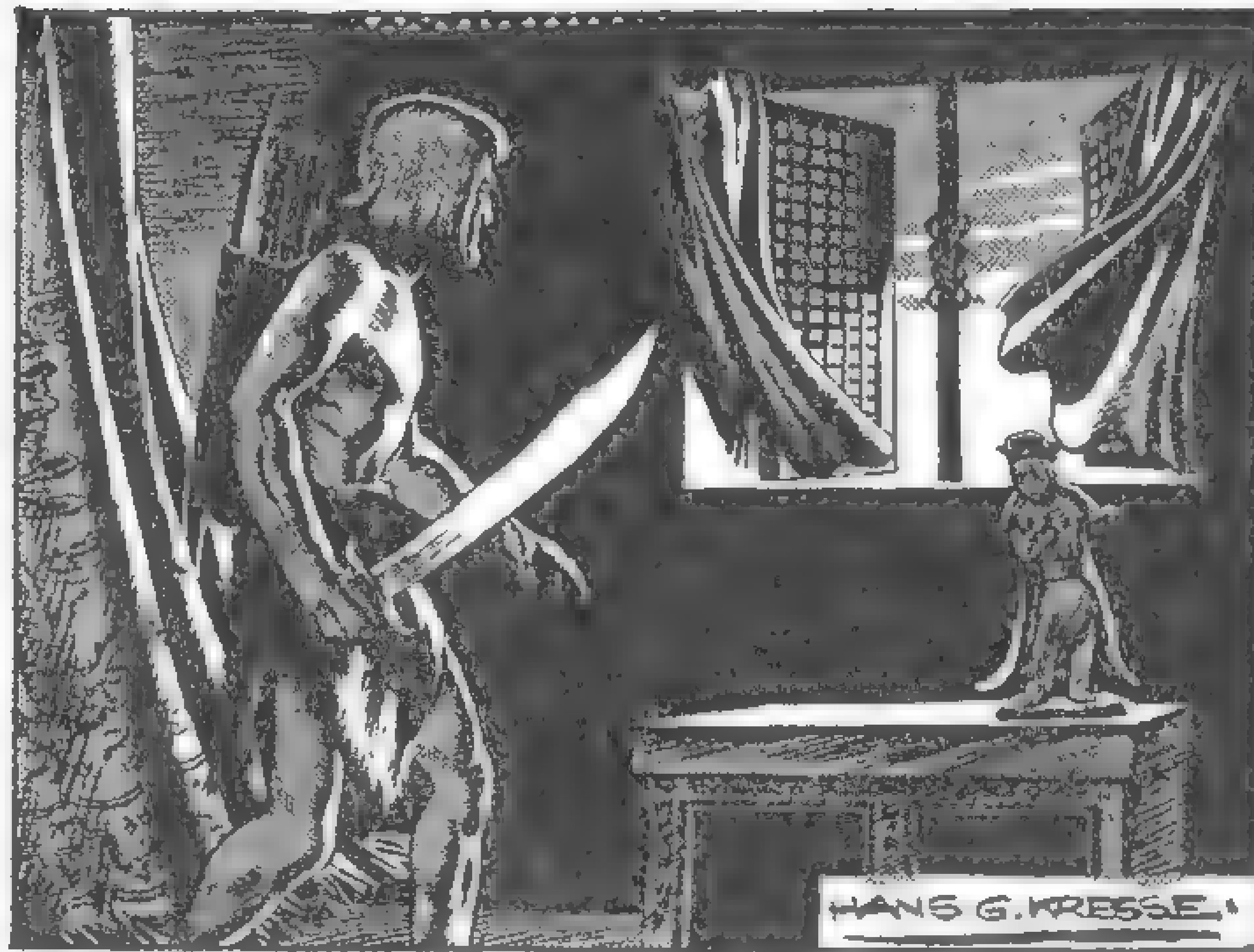

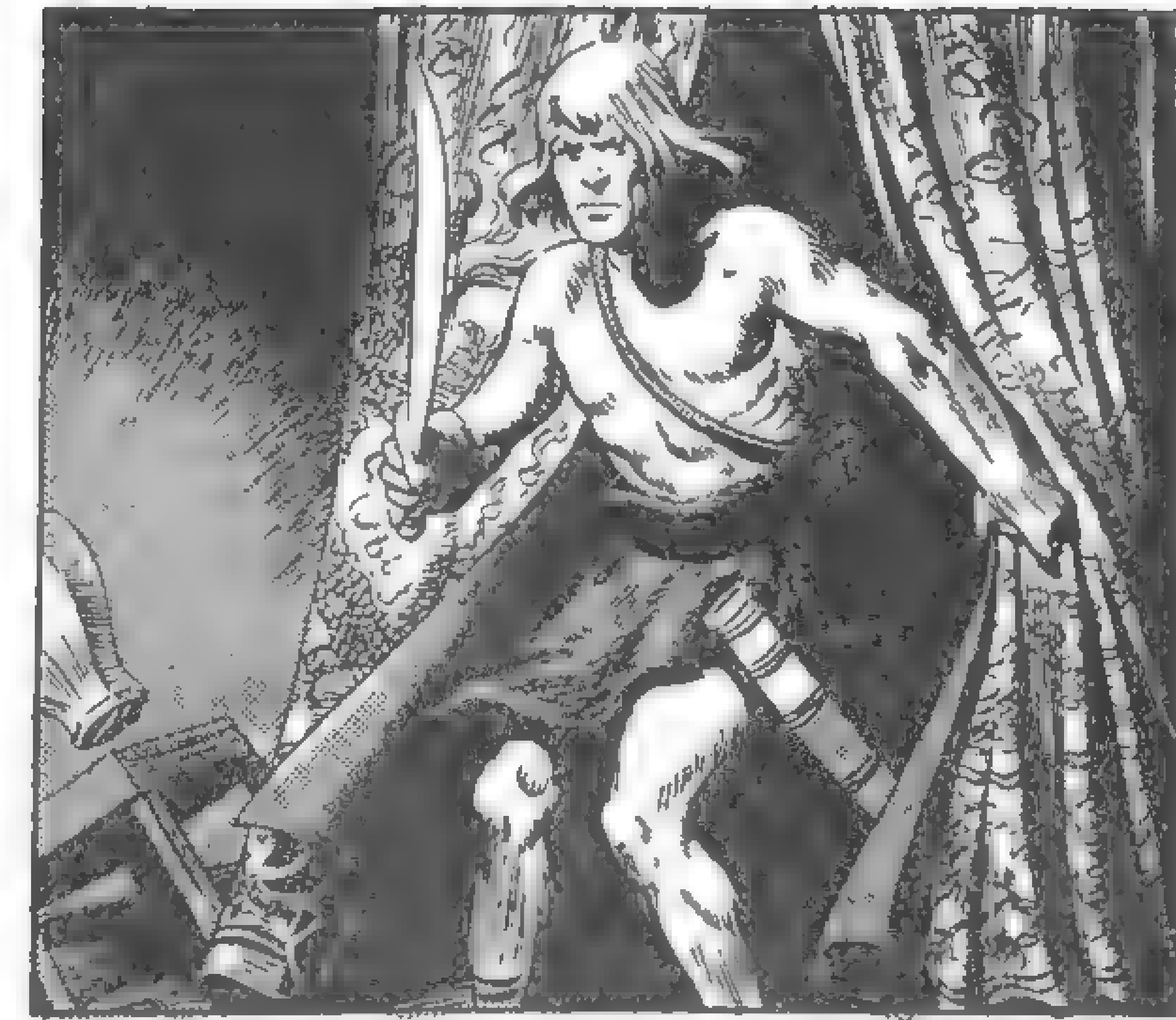

Met een verzaligde glimlach neemt Tai een fikse teug . . . maar op hetzelfde ogenblik spuwt hij de wijn weer uit terwijl hij de beker op de grond smijt. „Bij Tao!” kucht hij. „Roer die drank niet aan! De duivelsklauw zit erin!” Eric springt op. „Wat meent ge?” roept hij. Tai spuwt de laatste wijnrestjes op de vloer. „Wat ik meen?” rochelt hij diep verontwaardigd. „De duivelsklauw! De zeven vreugden van het Hemelse Rijk, de wijn, zij is vergiftigd!” Ogenblikkelijk handelt de Noorman. Met een woest gebaar trekt hij zijn zwaard en met zijn andere hand grijpt hij zijn eigen beker, waarvan hij gelukkig nog niet gedronken heeft. Dreigend stapt hij op de monnik af en houdt hem de beker voor. „Drink!” gebiedt hij. „Drink! Ge moogt een dergelijk verzoek van uw gasten niet afwijzen. Drink, als ge niet met het scherp van mijn zwaard wilt kennis maken! Drink, man!” Stap na stap wijkt de Chinees achteruit. Stap voor stap volgen hem Eric en Tai. Onverbloemde doodsangst spreekt uit de ontstelde blikken van de monnik. „De hoogwaardige heren moeten zich vergissen,” brengt hij haperend uit. „Deze wijn smaakt altijd eigenaardig, doch hij is befaamd onder de kenners.” „Gij hond van een hond!” roept Tai woedend. „Gij drogmaker van het heilig gastrecht! De vampieren mogen zich aan u vergasten!” Op dat moment klinkt er van ergens boven in het gebouw een snerpende gil; de gil van een vrouw in doodsangst . . . Eric en Tai verstarren een ogenblik en daarvan maakt de monnik gebruik door snel achter een der vele gordijnen te verdwijnen. Lotus van Jade! flitst het door Eric heen.

Enkele seconden slechts duurt de verstarring der beide mannen. In die angstige vrouwengil hebben zij duidelijk de stem van Lotus van Jade herkend! Dan springt Eric de kamer uit, gevolgd door Tai, die echter niet zo snel kan meekomen. In de schemerachtige, sombere gang proberen twee monniken de dol geworden Noorman tegen te houden. Tevergeefs! Met één slag wordt de ene man over de grond geslingerd. De ander duikt ijlings weg achter een gordijn. Met drie, vier treden tegelijk vliegt Eric de trap op. Lotus van Jade verkeert in doodsgevaar! Er is maar één vrouw in het hele klooster aanwezig en bovendien heeft hij haar stem duidelijk herkend. Hij rent de bovengang door tot hij voor het vertrek van Lotus van Jade staat. Met een woedende ruk slaat hij de voorhang opzij; een tafeltje met een kostbare vaas valt met een slag om. Eric let er niet op. Verbeten kijkt hij de halfduistere kamer rond. Niets te zien! Hij treedt verder het vertrek binnen. Lotus van Jade is spoorloos verdwenen! Het raam staat wijd open en een koele wind doet de gordijnen heen en weer wapperen. Voor het raam, op een gelakte kist, staat een porseleinen beeldje, een mannetje, dat met zijn versteende glimlach en zijn parmantige houding de Noorman schijnt te tarten dit mysterie van het Oosten, deze spoorloze verdwijning, op te lossen.

Op dat ogenblik klinken haastige voetstappen op de gang achter Eric. Tegelijkertijd stijgt ergens van buiten een schelle spotlach op, een doordringend, honend geschater . . .

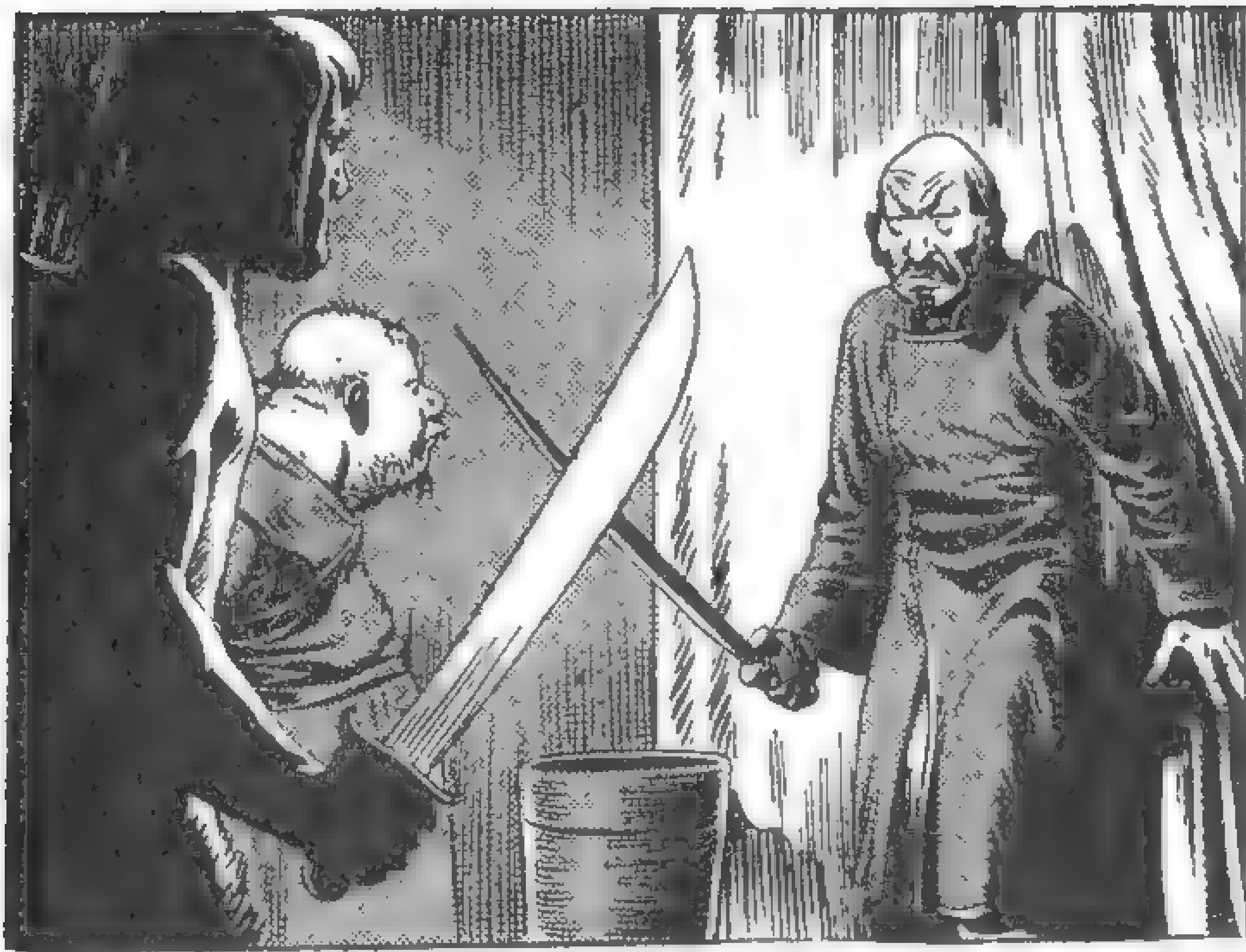
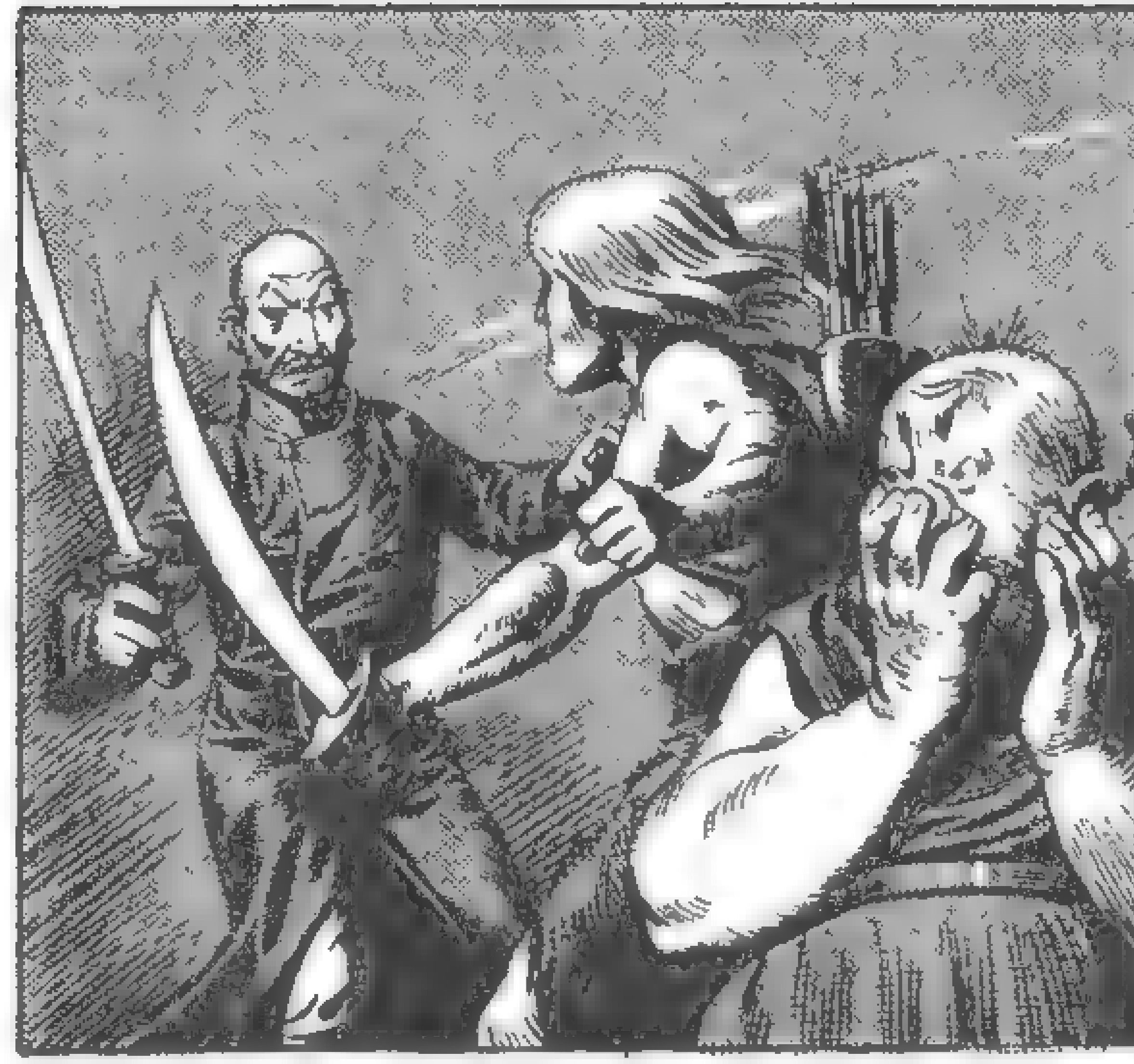

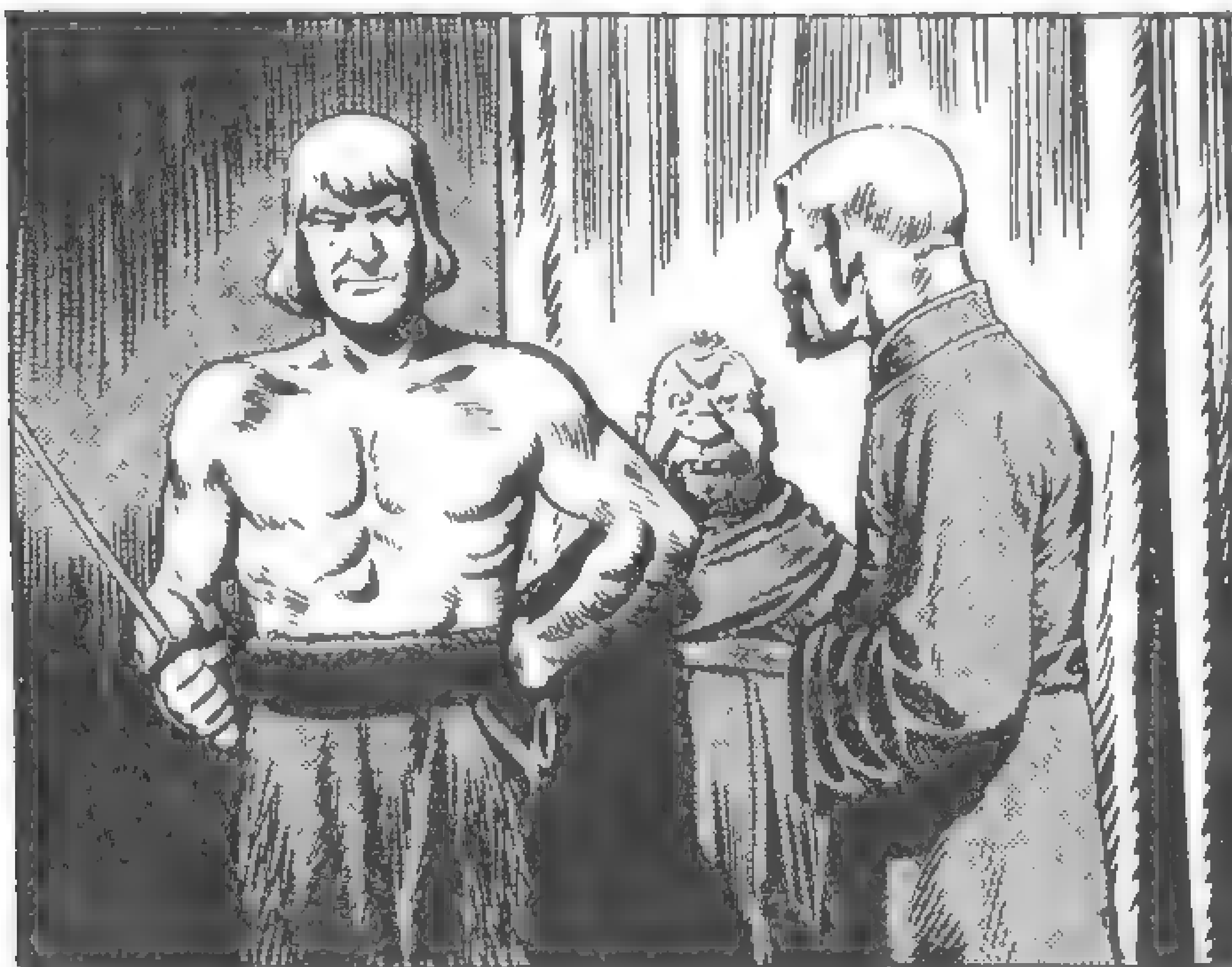
Terwijl Eric zich afvraagt van wat voor duivels complot zij het slachtoffer zijn geworden, treedt Tai hijgend binnen. Dodelijk ontsteld ziet de kleine filosoof dat Lotus van Jade verdwenen is. Eric beent met grote stappen naar het raam. „Wat wilt ge gaan doen?" vroeg Tai ademloos. Doen? Ja, wat doen? Het liefst was Eric regelrecht het raam uitgesprongen om een doldwaze achtervolging in te zetten op . . . ja, op wat? „Tja, ik ga iets doen," antwoordt de Noorman afwezig terwijl hij met zijn machtig zwaard nerveuze, doelloze gebaren maakt. „Laat ons dan de hoog verheven en zéér wijze abt van dit klooster raadplegen," stelt Tai voor en grijpt Eric bij de arm. Ja, Tai heeft gelijk. Degeen, die er ongetwijfeld meer van afweet, is de abt; dat gluiperige individu moet eens goed aan de tand gevoeld worden.

Onverwijld begeeft het tweetal zich naar het vertrek van de abt. Voor de toegang staat een monnik met een blikkerend zwaard op wacht. De man voelt zich kennelijk weinig op zijn gemak met dat vervaarlijk wapen. „Pak je weg, sukkel!" grauwt Eric hem toe. Sidderend laat de monnik zijn zwaard zakken en maakt dat hij wegkomt. Met een ongeduldige beweging treedt de Noorman binnen. De abt van de Pagode der Vergeefse Tranen staat midden in het vertrek. Zijn geel, benig gelaat lijkt een masker, waarin slechts de ogen leven. Een ogenblik staren de beide mannen elkaar roerloos aan, terwijl een sfeer van broeiende spanning het vertrek schijnt te vullen. Dan heft Eric zijn zwaard. „Jij weet waar de prinses is!" zegt hij hees en in zijn stem schuilt een ijskoude dreiging . . .

Zijn zwaard dreigend geheven staat Eric, woedend en verontwaardigd voor de ongure abt van de Pagode der Vergeefse Tranen, maar de abt is blijkbaar van een geheel ander kaliber dan zijn monniken. Met een grauw rukt hij een blinkend lemmet te voorschijn. „Oh, gij dubbelhartige!" roept Tai. „Nu bewijst ge duidelijker dan met woorden, dat gij de hand in dit verraad hebt! Dit zal u duur te staan komen!" De abt negeert de ziedende filosoof en doet een stap in Erics richting. „Wat wilt ge van mij, bleke barbaar?" gromt hij tussen zijn tanden. Zijn spieren spannen zich om Eric een onverwachte stoot toe te dienen, maar de Noorman is hem voor. Met een formidabele slag kletsen de wapens op elkaar. De abt wankelt gedurende een ondeelbaar ogenblik. Onmiddellijk slaat Eric ten tweede male toe; kletterend vliegt het wapen van zijn vijand tegen de grond. „Aha, bij Tao, gij hond!" krijst Tai opgewonden. „Vrees nu de wraak van de beschermers der prinses!"

Erics krachtige vuist grijpt de abt in zijn pij. Op diens gezicht ligt een uitdrukking van geniepige woede, die weldra echter plaats maakt voor een van onverholen doodsangst als de punt van Erics wapen langs zijn kaak raspt. „En nu zal je spreken, ellendeling!" snauwt de Noorman. „Waar is de prinses gebleven?" Zenuwachtig blikkeren de oogjes van de verslagene heen en weer. Zint hij op een list? Eric verstevigt zijn greep en schudt de man woest door elkaar. „Laat mij los," kreunt de abt benauwd. „Laat mij los . . . ik zal spreken . . .!"

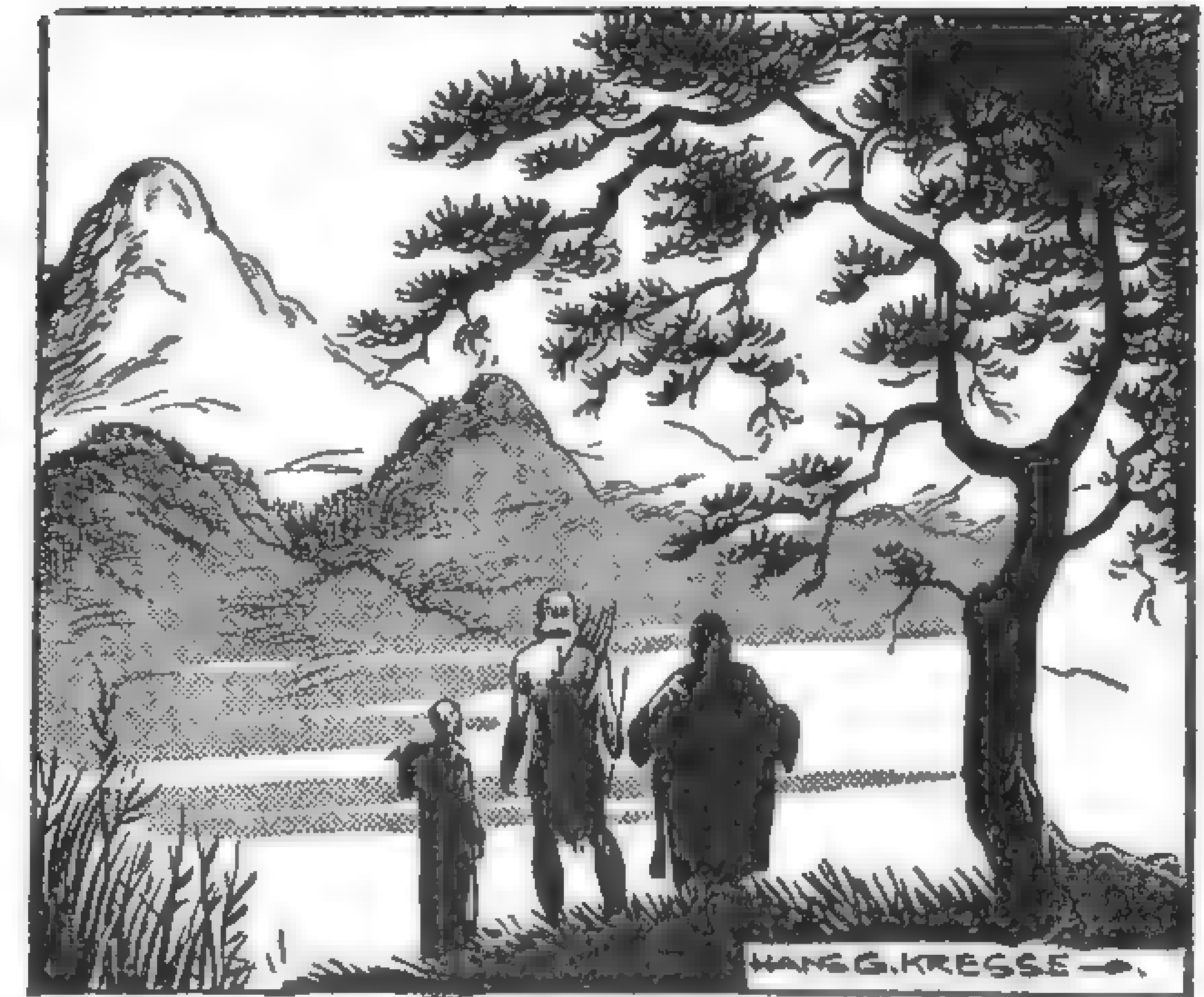

Eric stoot de abt naar achteren. „En de waarheid!" zegt hij met een veelbetekenend gebaar van zijn zwaard. „Jouw armzalig leven is mij geen leugen waard." „Uw tong en uw maag zullen een prooi der gieren worden!" voegt Tai er aan toe. „Waar is de prinses gebleven, onwaardige?" Langzaam opent de abt zijn mond. „Meent gij het meisje dat zich in uw gezelschap bevond?" prevelt hij ontwijkend. Helse woede bespringt Eric. Kennelijk tracht de oosterling tijd te winnen. Iedere seconde uitstel vermindert zijn kans haar ooit nog uit de handen van haar ontvoerders te kunnen redden! Grommend brengt de Noorman zijn wapen weer naar voren. De gluiperige spleetoogjes van de abt puilen uit hun kassen als hij andermaal de koude punt van het staal op zijn keel voelt. „Ik . . . ik . . . niet doen! Niet doen!" stottert hij. „Ik zal het u zeggen." Eric glimlacht dreigend. „Je zult het ons niet alleen zeggen maar je zult er ons zelfs heenbrengen." Moeizaam slikt de abt een brok in zijn keel weg. „Het zij zo," mompelt hij dan toonloos. „Ik zal u leiden naar waar de dochter van de Draak zich bevindt." Eric laat zijn zwaard zakken en kijkt de ander oplettend aan. „Dat dacht ik ook," antwoordt hij, zonder zich te storen aan de verraderlijke grijns, die heel even om de mondhoeken van de abt speelt. „En wij vertrekken onmiddellijk!"

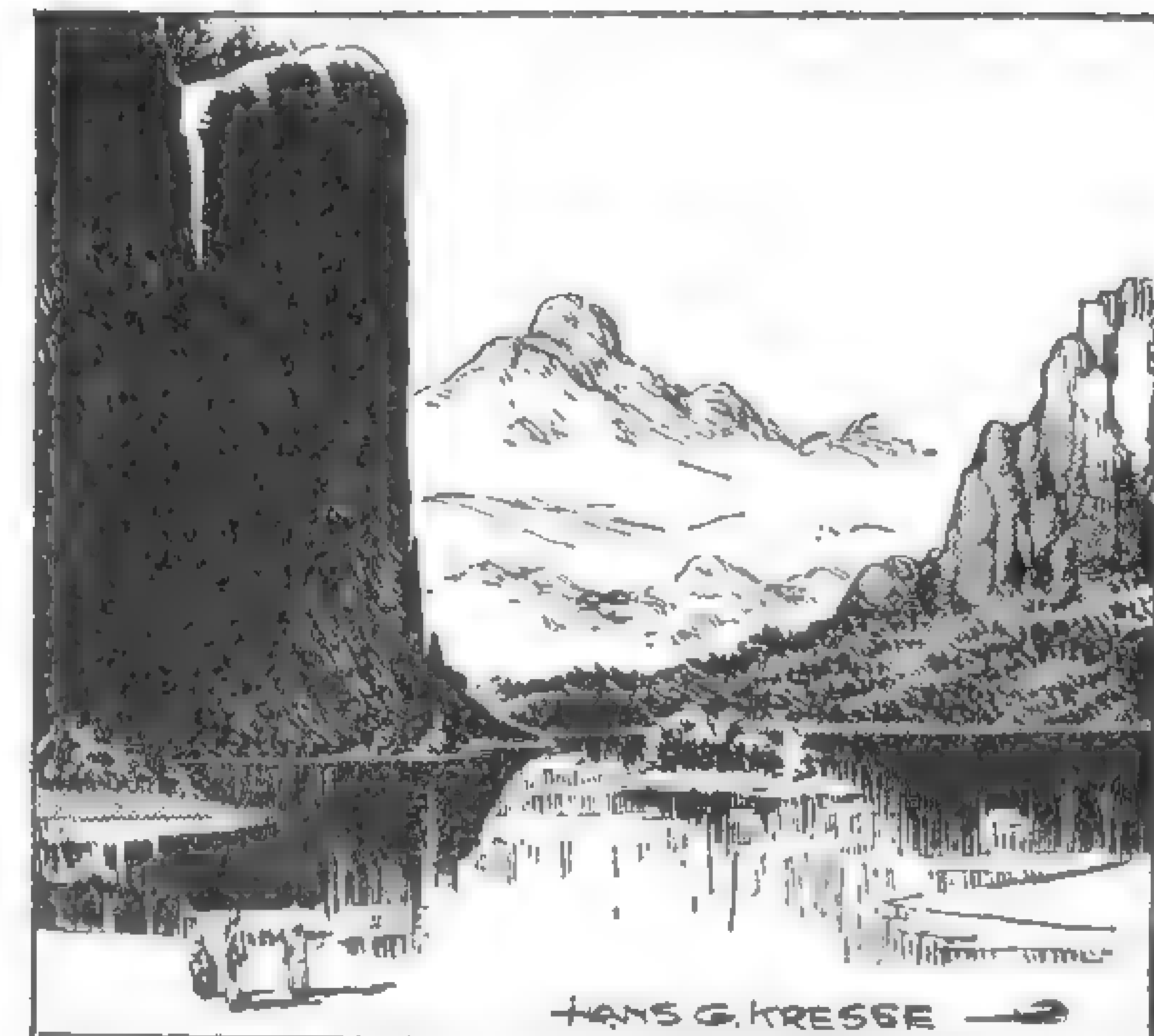

Met de abt voorop verlaten zij de Pagode der Vergeefse Tranen. Eric heeft zijn pijlenkoker opnieuw gevuld en houdt de man terdege in het oog. Maar deze onderneemt geen enkele poging om uit zijn netelige positie te geraken. Achter elkaar lopend, trekken zij zwijgend de heuvels over in de richting waar hoge bergen in de verte schemeren. Geen mens komen zij onderweg tegen. Na enige uren bevinden zij zich midden in de woeste schoonheid van een onherbergzaam berglandschap. Hoge rotsen verheffen zich overal om hen heen.
Tenslotte zien zij in de verte licht schitteren. Nabij gekomen blijkt het een bergmeer te zijn, waarin de zon, die inmiddels hoog aan de hemel staat, haar verblindende stralen weerkaatst. De abt loopt recht op het meer af. Aan de oever staat hij stil, wendt zich tot Eric en Tai en wijst naar een eilandje. „Ginds bevindt zich een kleine tempel: de Pagode der Ontheven Smarten," zegt hij. „Daar zult ge u toegang kunnen verschaffen tot uw doel." Bedachtzaam schudt Eric zijn hoofd. „Je denkt toch niet dat ik je verder nog vertrouw?" vraagt hij spottend. „Jij gaat mee naar dat eiland! En in je eigen belang raad ik je aan geen streken uit te halen . . ."

Op het uitdrukkingloze gezicht van de abt staat nauw verholen angst te lezen. „Duizend maal vergeving, genadige heer," zegt hij. „Maar priesters van mijn orde is het niet veroorloofd om de Pagode der Ontheven Smarten te betreden." „Maling aan je orde!" bitst Eric, terwijl hij de abt een por in zijn rug geeft. „Doorlopen!" De abt slaakt zijn zoveelste zucht en uiterlijk gedwee gaat hij hen weer voor. „Verderop is het meer het smalst; daar kunnen wij misschien 't beste oversteken. Maar ik waarschuw u nogmaals," zegt hij onrustig. „Het zal u daarginds weinig bevallen!" „Jou dan ook niet!" snauwt de Noorman, „opschieten!"

Daar de oever van het meer niet overal begaanbaar is, zijn zij gedwongen om met een omweg naar de oversteekplaats te gaan, die de abt heeft aangeduid. Hun weg voert langs een nauwelijks gebaand pad over met stug gras overwoekerde rotsen. Er heerst een beklemmende stilte. Opeens houdt Eric zijn pas in. Op een tak van een dode boomstomp zit een afschrikwekkende vogel met een lange, kale hals en een grote, kromme snavel. Een aasgier! Wat doen aasgieren hier! Hij huivert. Rotting, bederf, dat is waar aasgieren zich altijd ophouden. En hier . . .? De abt heeft zich omgedraaid en kijkt hem spottend aan. „Ik heb u immers gewaarschuwd, dat het u niet erg zou bevallen?" zegt hij, alsof hij Erics gedachten heeft kunnen raden. Zonder een woord te spreken loopt de Noorman door. Korte tijd later staan zij weer aan het meer. Met een enkel gebaar duidt de abt naar het eilandje. „Ziedaar," grijnst hij. „Lokt het u nog aan? Het water in dit bergmeer is uitzonderlijk koud. En diep . . . zeer diep . . ."

Met wijd opengespalkte ogen staart Tai naar het water, naar het eilandje en weer naar het water. Ook Eric voelt zich allesbehalve op zijn gemak. Grimmig neemt hij de situatie op. Zou hier een valstrik van hun onbetrouwbare gids achter schuilen? Tai onderbreekt zijn gedachten. „Over dat . . . eh water?" vraagt hij ontzet. „W-wij o-hover dat w-water? Zijn wij soms v-vogels met vlerken?" Maar Eric gaat niet op zijn protest in. „De prinses bevindt zich op dat eilandje?" vraagt hij strak. De abt knikt zegevierend. „De prinses zult ge slechts via dat eilandje kunnen bereiken. Ginds, tussen het geboomte staat de Pagode der Ontheven Smarten. Die zult gij moeten betreden . . . alleen . . . want, ik herhaal wat ik reeds gezegd heb: priesters van mijn orde is het niet vergund . . ." De Noorman snijdt hem abrupt het woord af. Zijn besluit staat vast. „Dan zul je ons ook daarheen geleiden," zegt hij. „Ga ons voor in het water, maar weet, dat mijn pijl op je gericht zal zijn." Als bij toverslag wijkt de zelfverzekerdheid van het gezicht van de abt. Hij maakt nog een onwillig gebaar, doch Eric's geduld is op. „Vooruit! Het water in!" beveelt hij onbarmhartig. En zich tot Tai wendende: „Het is voor Lotus van Jade, wijze vriend. Het gaat om haar leven!"

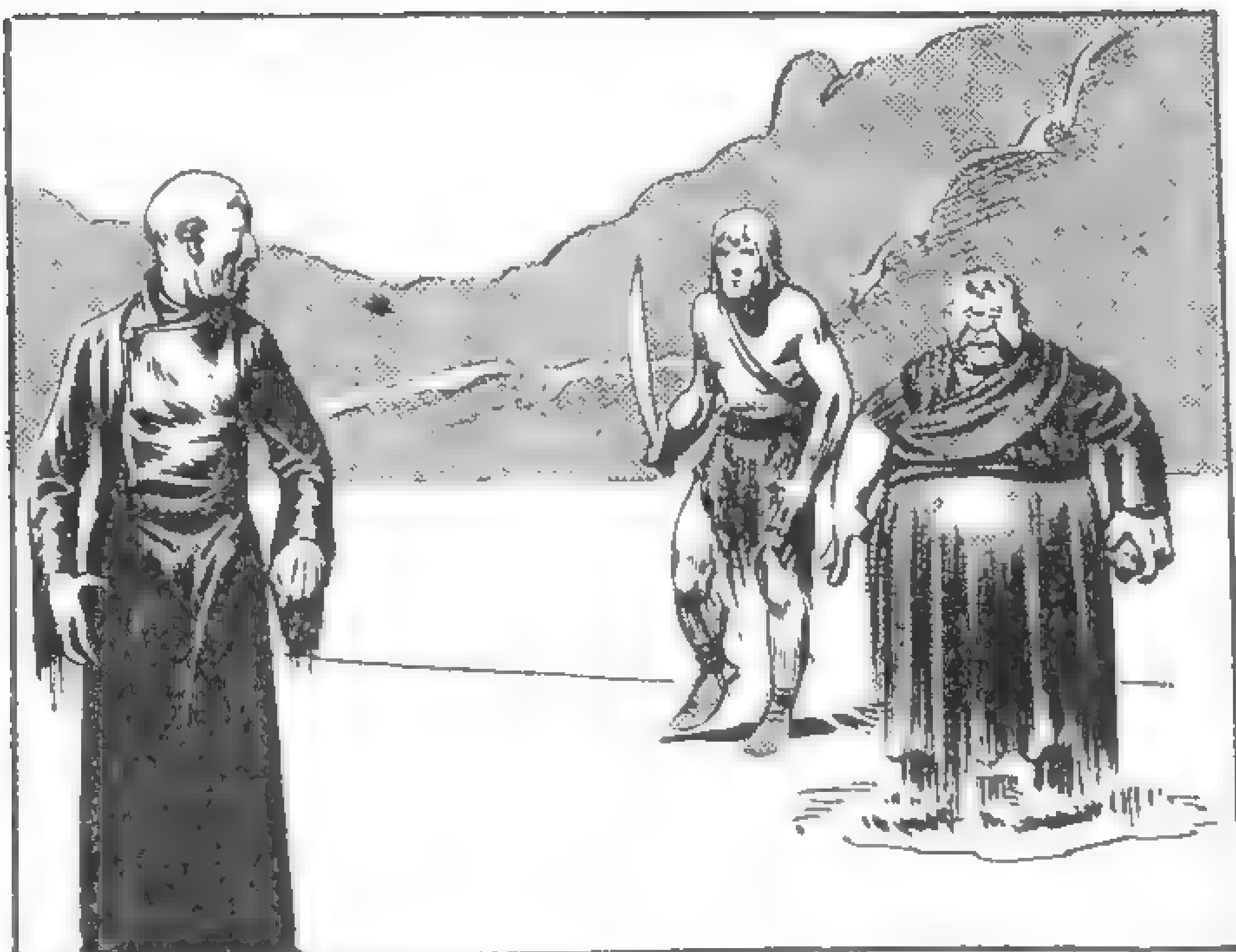
Zodra Eric weer met zijn rug naar hem toe staat, brengt de kleine zwerver met een ruk zijn wijnkruik te voorschijn. „Wijsheid en water gaan zelden samen," mompelt hij mistroostig. Zijn handen trillen als hij de kruik naar zijn mond heft en een ferme teug neemt. „O, plaatsten de goden toch eens een meer op de weg van mijn onwaardig lichaam, dat uitsluitend met wijn gevuld is."

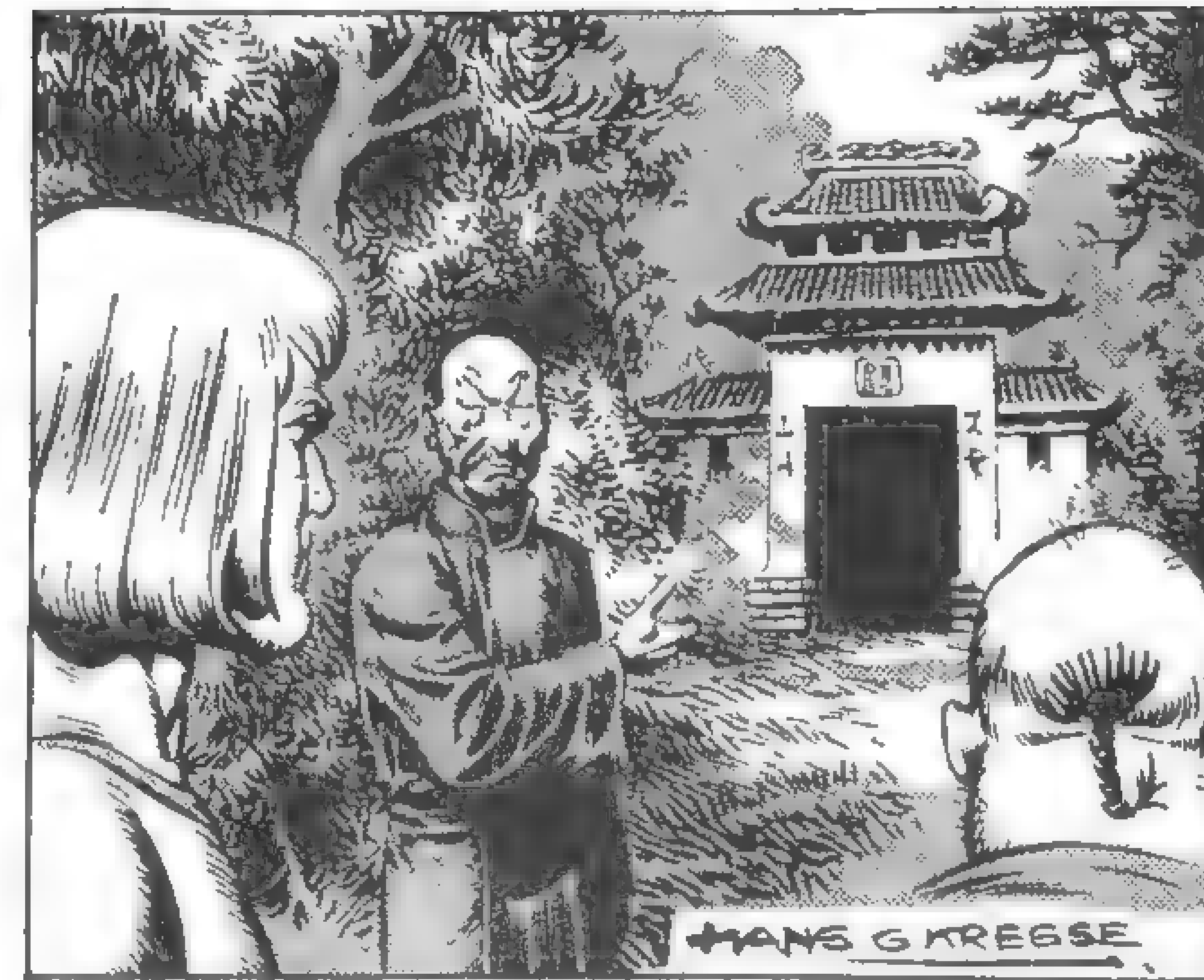

Uit het water klinkt een spetterend geluid op. Tai, die nog bezig is te drinken, verslikt zich van schrik in zijn wijn. Hij kijkt snel op en ziet, dat de abt zich te water heeft begeven, waar hij met een kwaadaardig gezicht op de beide anderen wacht. Eric heeft zijn pijl en boog ter hand genomen om de abt onder controle te houden en keert zich nu tot zijn makker. Bliksemsnel steekt deze de kruik achter zijn rug. Nadrukkelijk wijst de Noorman op het water. „Komaan, wijze vriend," zegt hij met een kleine glimlach. „Laten wij onze onverkwikkelijke gids volgen." „Ja, maar . . . ja, maar . . ." hakkelt Tai. „Zijn wij dan niet geboren voor wijsheid en bezonkenheid? Laat ons de zaken toch eerst eens terdege bepraten. Zijn wij gevederd, zodat wij kunnen vliegen? Hebben wij kieuwen, zodat wij ons in het kille water op ons gemak kunnen voelen? Neen, wij zijn geboren om te leven tussen stof en stenen!" „Het gaat om het leven van de prinses!" onderbreekt Eric de woordenvloed. „Ja, maar . . . ja, maar kan die abt haar dan niet even voor ons halen?" „Vertrouwt gij die abt, mijn trouwe vriend?" vraagt Eric ernstig. „Neen!" schreeuwt Tai vol overtuiging. Hij klemt zijn wijnkruik als een dierbaar bezit tegen zich aan, haalt diep adem en, terwijl hij met zijn andere hand zijn neus stijf dichtknijpt, springt hij met een gil in het koude water. Eric steekt pijl en boog weg en met getrokken zwaard — om op alles voorbereid te zijn — stapt ook hij nu het water in. Even later komt Tai weer boven, proestend en blazend. Zijn wijnkruik houdt hij angstvallig omhoog. „O, mijn arm lichaam," klaagt hij klappertandend. „Van koude en vocht doortrokken. Hier sterft de wijsheid . . .!" En zuchtend zwemt hij achter de abt aan, onmiddellijk gevolgd door de Noorman.

Moeizaam zwemmen zij over het meer. Eric zorgt ervoor om in de buurt van Tai te blijven want de manier, waarop deze zich door het water heen werkt, maakt de indruk alsof hij voortdurend op het punt staat te verdrinken. Maar ze bereiken zonder ongelukken het eilandje. De abt staat hen reeds bibberend van de kou op te wachten en begluurt hen boosaardig. Druipend van het water betreden zij een klein strandje. Tai wil zich omslachtig gaan droogschudden maar Eric gunt hem geen tijd. „Laten wij ons haasten," zegt hij tot de kleine filosoof terwijl hij hem met zich meetroont het bos in. Zuchtend ontrukt Tai zijn wijnkruik. „Het getuigt van grote wijsheid om deze onwaardige, zogenaamde abt onze gevaren te laten delen," prevelt hij. „Maar deze wijn, deze Zeven Vreugden van het Hemelse Rijk delen we niet met hem!" Hij neemt een stevige slok en na met bezorgdheid Erics teug te hebben gadegeslagen, doet hij de kurk weer stevig op de kruik. Ze volgen de abt het bos in.

Enkele ogenblikken later komen zij op een open plaats tussen het geboomte, waar een sierlijke, kleine pagode staat. Hij ziet er verlaten en enigszins vervallen uit. Eric aarzelt even. Nogmaals bekruipt hem het gevoel van dreigend onheil. Hij neemt zich voor hun onvrijwillige gids scherp in het oog te houden. Maar deze maakt een handgebaar in de richting van het gebouwtje. „De Pagode der Ontheven Smarten," zegt hij en zijn gezicht is weer even uitdrukkingsloos als voorheen . . .

„Duizendmaal vergiffenis, maar het is mij werkelijk onmogelijk om u verder te vergezellen," mompelt de abt schuw. „Zoals ik u reeds zei, is het de priesters van mijn orde verbo . . ." Met een welgemikte haal schiet Erics zwaard langs zijn pij. Een scheurend geluid . . . en dodelijk ontsteld staart de man naar de grote scheur, die plotseling in zijn kleed is gekomen. Tegelijkertijd voelt hij de scherpe punt van Erics wapen op zijn naakte huid. „En nu geen omwegen meer!" beveelt de Noorman. „Breng ons naar de prinses . . . dit is je laatste kans!" Schoorvoetend betreedt de abt het halfduistere voorportaal van de pagode. Eric volgt hem op de voet. Tai haalt zijn knots te voorschijn en voegt zich bij hen. Een muffe, schimmelige lucht prikkelt hun neusgaten. Volstrekte stilte hangt bijna tastbaar tussen de lage wanden. Opeens horen zij iets ritselen. Het nadert snel, en . . . met een schreeuw springt Tai op. „Iets vochtigs! Een harig ondier!" gilt Tai. „Duizendmaal vergiffenis," mompelt de abt. „Misschien had ik moeten vertellen, dat men hier veel ratten kan aantreffen." Een rat! Erics trekken ontspannen zich. Onwillekeurig speelt een glimlachje om zijn lippen als hij de kleine filosoof beverig zijn dierbare kruik ziet oprapen. Hij beduidt de abt verder te gaan. Aan het einde van de gang blijft deze staan. Zijn handen glijden langs de stenen en eensklaps gaat een gedeelte van de muur langzaam open. Een geheim luik! De abt richt zich weer tot de Noorman, doch nu deemoedig en teneergeslagen. „Door dit luik moet ge gaan," zegt hij hees. „Dit is de toegang tot de weg, die u bij de prinses zal brengen. Doch thans moet ge mij werkelijk verontschuldigen. Tot hier heb ik u geleid. Ik kan niet verder met u meegaan . . . "

Een muffe, vochtige lucht, nog benauwder dan in de gang, stijgt uit de kleine opening op. Een uitdrukking van hevige ontsteltenis komt op het gelaat van de zwervende filosoof. „Ge wilt toch niet beweren," vraagt hij, terwijl hij vol afschuw naar het luik wijst, „dat dit luik onze lichamen verwacht?! Hoe rijmt ge onze machtige gestalten met deze nietige opening? Het is als de klap van een muizeval. Bij Tao! Wie geeft ons zekerheid, dat dit geen valstrik is?" Eric begrijpt dat praten onder deze omstandigheden weinig zin heeft. „Ga ons voor!" beveelt hij kort. De abt maakt een afwerend gebaar. Zijn gelaat is vaalgeel geworden. Hij heeft iets over zich van een in een hoek gedreven rat, die weet dat hij geen enkele kant meer op kan. „N-neen, heer . . ." Nogmaals richt Eric zijn zwaard op hem, maar terwijl hij dit doet, realiseert hij zich, dat dit dreigement, dat de abt tot not toe voortgedreven heeft, thans zijn uitwerking mist. „Gij kunt mij doden, heer," mompelt de abt toonloos. „Maar ik ga *niet verder* . . . ik . . . ik ben bang, heer . . ." Eric laat zijn zwaard zakken. „Waarheen leidt deze gang?" „Naar de grotten van Ts'au Ts'au." Een gekreun van angst ontsnapt de man. „Ts'au Ts'au de Groene Magiër!" „Bevindt de prinses zich daarginds?" De abt knikt sprakeloos. „Dat is mij genoeg." Eric werpt hem een verachtlijke blik toe. „Wij gaan verder! . . . Alleen!"

Maar terwijl hij de nauwe opening inkruipt, voegt hij er aan toe: „Ik waarschuw je, als je gelogen hebt! Als wij de prinses niet vinden. Ik keer *altijd* terug, en dan . . ." Hij zwijgt veelbetekenend. Meesmuilend kijkt de abt toe, hoe zij in het donkere gat verdwijnen. Dan richt hij zich op en bromt: „Ge vergist u, barbaar! Zij, die tot de Groene Magiër gaan, keren *nimmer* terug . . ."

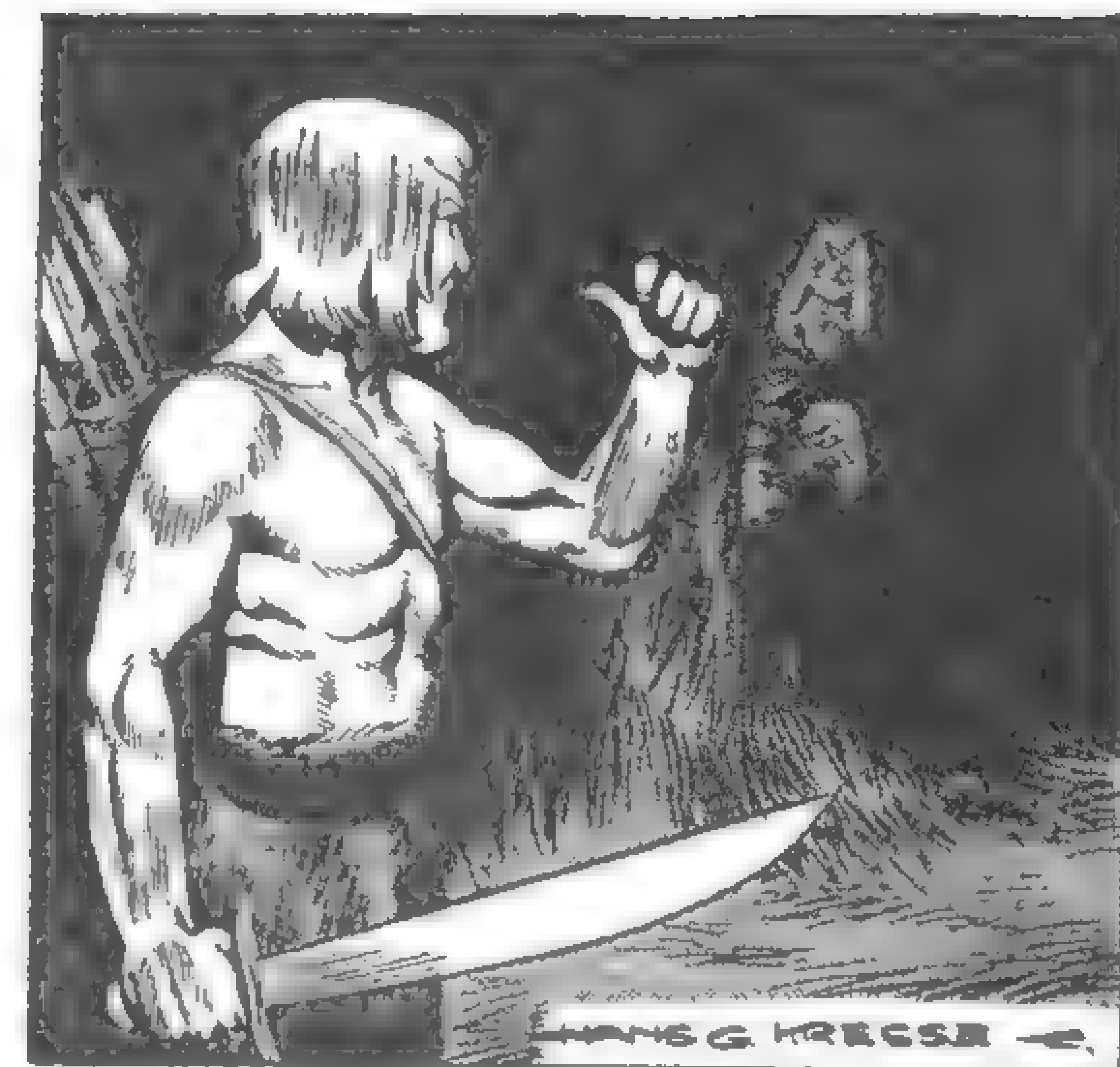

Met een doffe slag sluit het luik zich achter hen. Even horen zij nog het geluid van de zich snel verwijderende voetstappen van de abt; dan is alles stil. Eric en Tai kijken om zich heen. Zij bevinden zich in een schemerige gang, die waarschijnlijk in oeroude tijden door het gesteente gehakt is. Er hangt een klamme atmosfeer. De wanden voelen vochtig aan. Ergens klinkt het eentonig geluid van neerdruppelend water. Duisternis ligt als een loodzware dreiging om hen heen. Stap voor stap volgen de beide mannen de bochtige, lage gang. De Noorman houdt zijn zwaard gereed om bij het geringste onraad onmiddellijk te kunnen toeslaan. Vlak achter hem volgt Tai, die voortdurend zenuwachtig zijn knots omhoog houdt. Opeens stokt de adem hem in de keel . . . Een vreemd, telkens afbrekend gesis klinkt door het rotsgewelf. Tegelijkertijd horen zij een zacht schurend geluid alsof iets over de grond schuift. Voorzichtig sluipt Eric enige stappen vooruit. Zich plat tegen de wand aandrukkend, poogt hij om een hoek te kijken. „Welk onheil hebben de goden thans op onze weg geplaatst?" fluistert Tai met een schorre stem. Maar Eric beduidt hem te zwijgen. Tot het uiterste gespannen buigt hij zich voorover en tracht een blik te werpen op dat, wat het gesis en het schuivende geluid teweegbrengt. Dan deinst hij ontzet achteruit tegen Tai op, die vlak achter hem aangestruikeld komt . . . Voor hen op de grond ligt een reusachtige cobra, die zich met een venijnig gesis hoog opricht. De kop met de gele ogen wiegt woedend heen en weer, klaar om onmiddellijk toe te schieten. In en uit jaagt telkens de gevorkte tong. Een ogenblik staren de man en het ondier elkaar aan. Dan schiet de platte kop met een woedende, bliksemsnelle beweging naar voren, recht op de Noorman af . . .

Eric wacht de fatale beet van het reptiel niet af. Hij springt omhoog en rakelings zwiept de grote cobra tussen zijn benen door. Zodra Eric weer op de grond belandt, draait hij zich met een ruk om, maar ook de gifslang herstelt zich meteen. Even snel als hij is uitgeschoten, trekt hij zijn gladde, grillig getekende lichaam terug. Andermaal richt hij zich woedend sissend hoog op, maar voor hij ten tweede male een pijlsnelle uitval kan doen, treft hem in een bliksemende slag het harde staal van Erics zwaard. Ontzield zinkt de slangekop voorover. Een laatste huivering en het lange lichaam glijdt met een doffe plof op het steen.

De Noorman slaakt een diepe zucht. Het gevecht heeft slechts luttele seconden geduurd, maar hij voelt zich slapper dan na een urenlang gevecht tegen een veelvoudige overmacht. Met zijn voet duwt Eric de levenloze cobra wat opzij. Achter hem klinkt opeens enig gerucht. „Bevindt mijn dappere vriend zich niet langer in gevecht met het heilloos gedrocht?" stamelt Tai met een benepen, schorre stem. Eric moet even glimlachen als hij het dodelijk verschrikte gezicht van zijn makker heel voorzichtig om de hoek ziet gluren. „Het heilloos gedrocht is gevallen, wijze vriend," zegt hij. „Laat ons voortgaan op zoek naar Lotus van Jade."

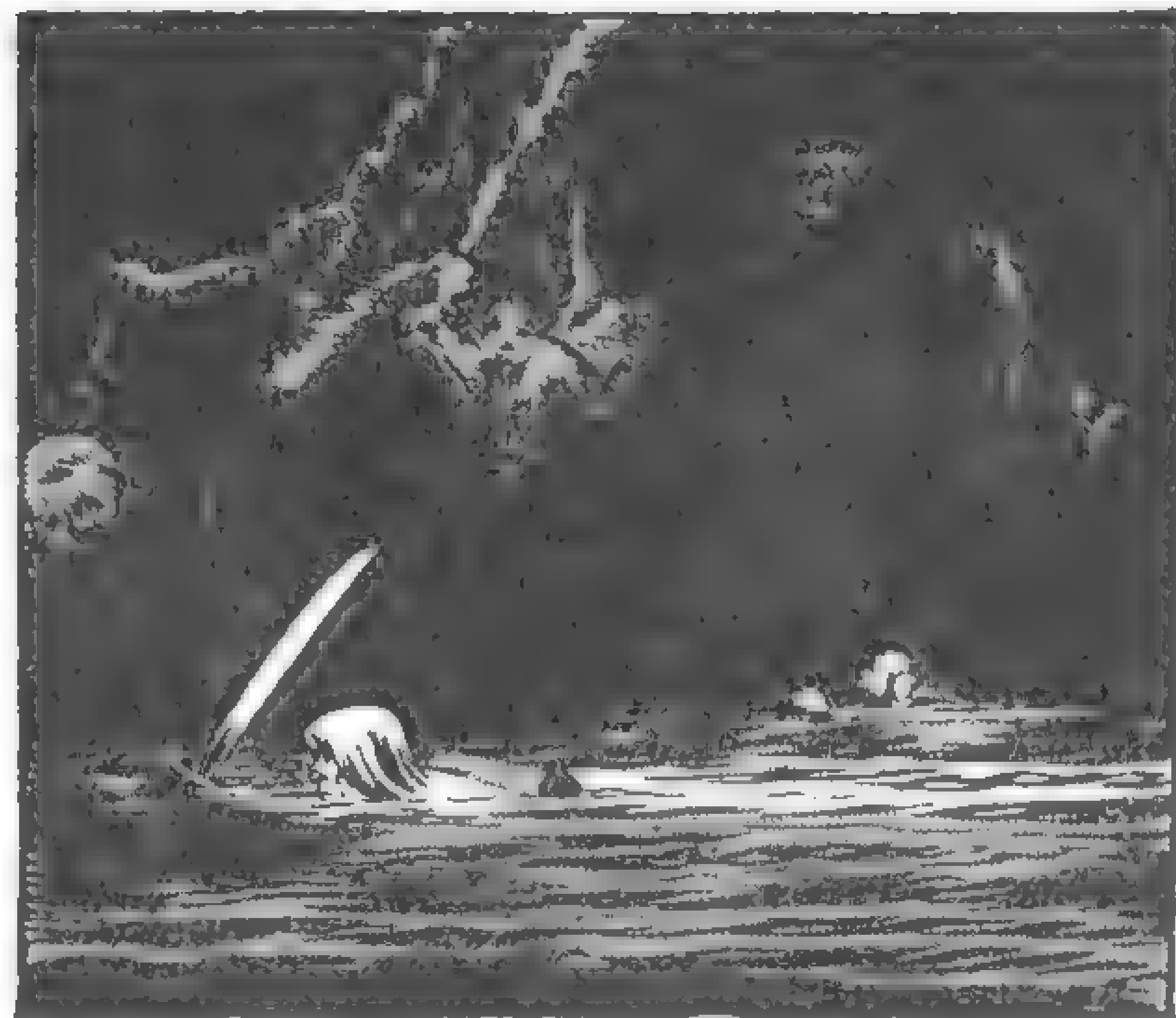

Op hun hoede lopen Eric en Tai door de hellende, vochtige gang. Na enige tijd staan zij aan de voet van een hoge, zich langzaam wentelende trap. Zonder aarzelen begint Eric de trap te beklimmen, zuchtend en blazend gevolgd door Tai, die door zijn omvangrijke lichaam het tempo van de Noorman niet goed kan bijhouden en hoe langer hoe meer achter raakt. Er schijnt geen eind aan die trap te komen, maar tenslotte bereikt hij een in de rotsen uitgehouwen ruimte. Hij wendt zich tot Tai, die net hijgend en druk in zichzelf mompelend op handen en voeten door de laatste bocht van de trap komt geklauterd. „Ik zie ginds licht schemeren," zegt de Noorman. „Het zal de uitgang van deze onwaardige, stenen kooi zijn," meent Tai somber. „Ge zult zien, mijn dappere vriend, dat wij daar weer uitkomen bij de ingang van de Pagode der Ontheven Smarten en dat die verraderlijke abt ons met een aantal van zijn spitsboeven staat op te wachten." Voorzichtig lopen zij naar de opening in de rotsen. En dan staan zij aan de oever van een groot, onderaards meer, vaal beschenen door een vreemd, gedempt licht, dat ergens van boven schijnt te komen. Zij bevinden zich op een stenen plateautje, links en rechts ingesloten door loodrecht in de duistere hoogte klimmende rotswanden. „Wij zullen naar de overkant moeten zwemmen," zegt Eric en stapt op het water af. Tai brengt zijn handen in grenzeloze wanhoop naar zijn hoofd. „Laat ons rusten," smeekt hij. „Laat ons de zaak toch eens bepraten!" En met diep afgrijzen staart hij naar de naargeestige watervlakte, die zonder duidelijke oorzaak in lichte beroering gebracht wordt . . .

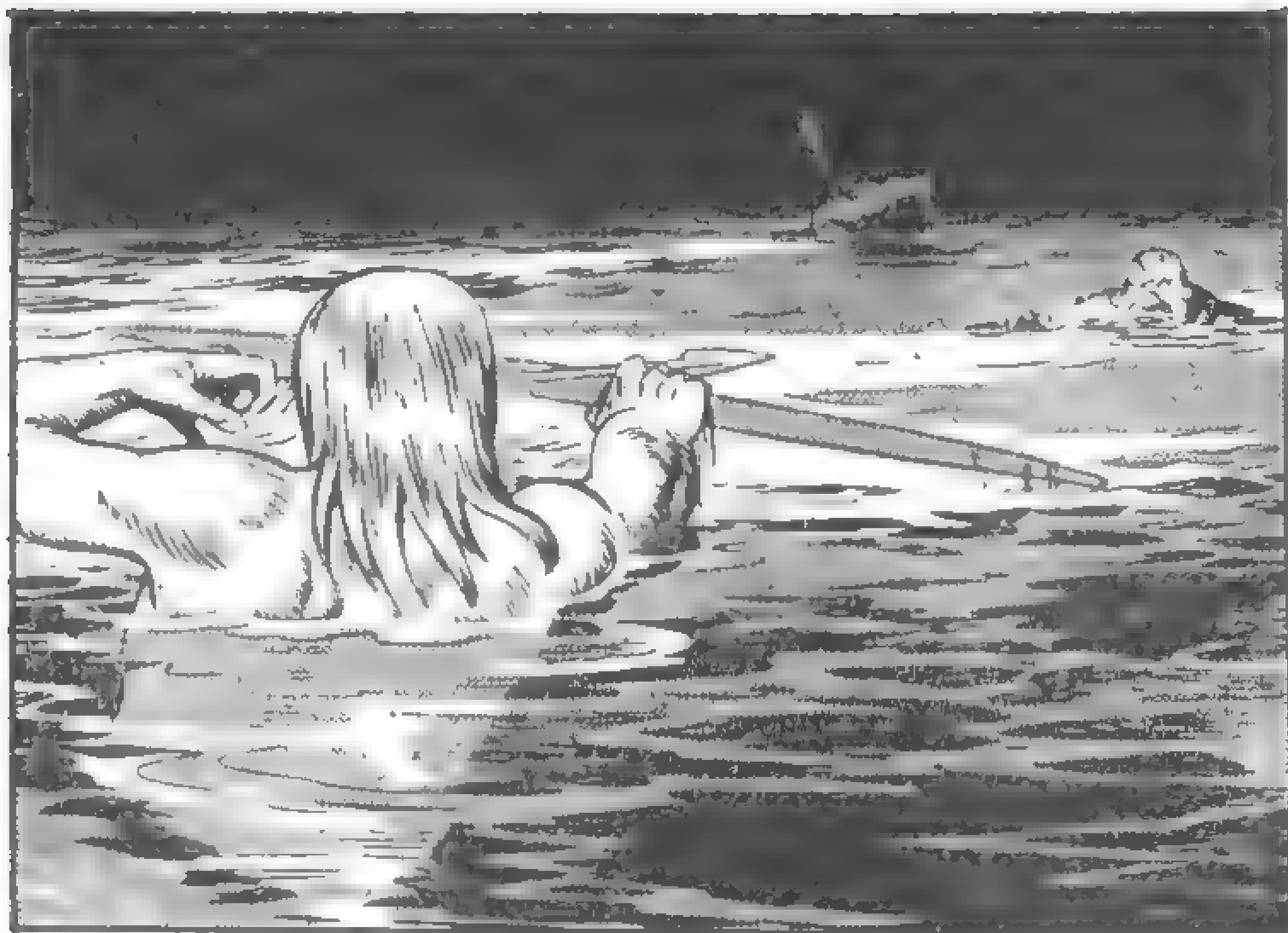

„Er zit werkelijk niets anders op, wijze vriend," zegt Eric. „M-m-maar al dat wáter weer . . . !" sputtert Tai. „Nimmer nog werd aan wijsheid gewonnen door overijld te water te springen. Het past ons een bescheiden standpunt in te nemen ten aanzien van de grote — uh – problemen, die zich hier voordoen. Dit watermeer is een gruwel in het oog van de wijsheid. Wij, nietige onwaardigen, mogen dit niet kleineren door er maar onverhoeds in te springen!" Hij zwijgt abrupt als hij ziet, dat Eric zonder verder nog een woord te zeggen in het water stapt. Met een gezicht, dat uitdrukking geeft aan de grootst mogelijke rampzaligheid, volgt Tai zijn makker. Het water is van een onbehaaglijke lauwheid, die hun leden als een klamme, olie-achtige vloeistof omspoelt. Met getrokken zwaard zwemt Eric voorop, voortdurend de omgeving opnemend. Aan de overkant ontwaart hij een zelfde soort plateautje als dat, wat zij kort te voren hebben verlaten. „Ik geloof, dat wij daarheen moeten!" roept hij de filosoof toe. Zijn woorden galmen hoog op in de onpeilbare duisternis, kaatsen terug tegen onzichtbare wanden, galmen weer op tot zij duizendmaal nagalmen in een spookachtig gemurmel. Vervuld van een voortdurende afschuw voor het water dat hem omgeeft, ploetert Tai achter de Noorman aan. Met wanhoop in zijn hart meet hij de afstand die hem nog van de vaste grond onder zijn voeten scheidt.

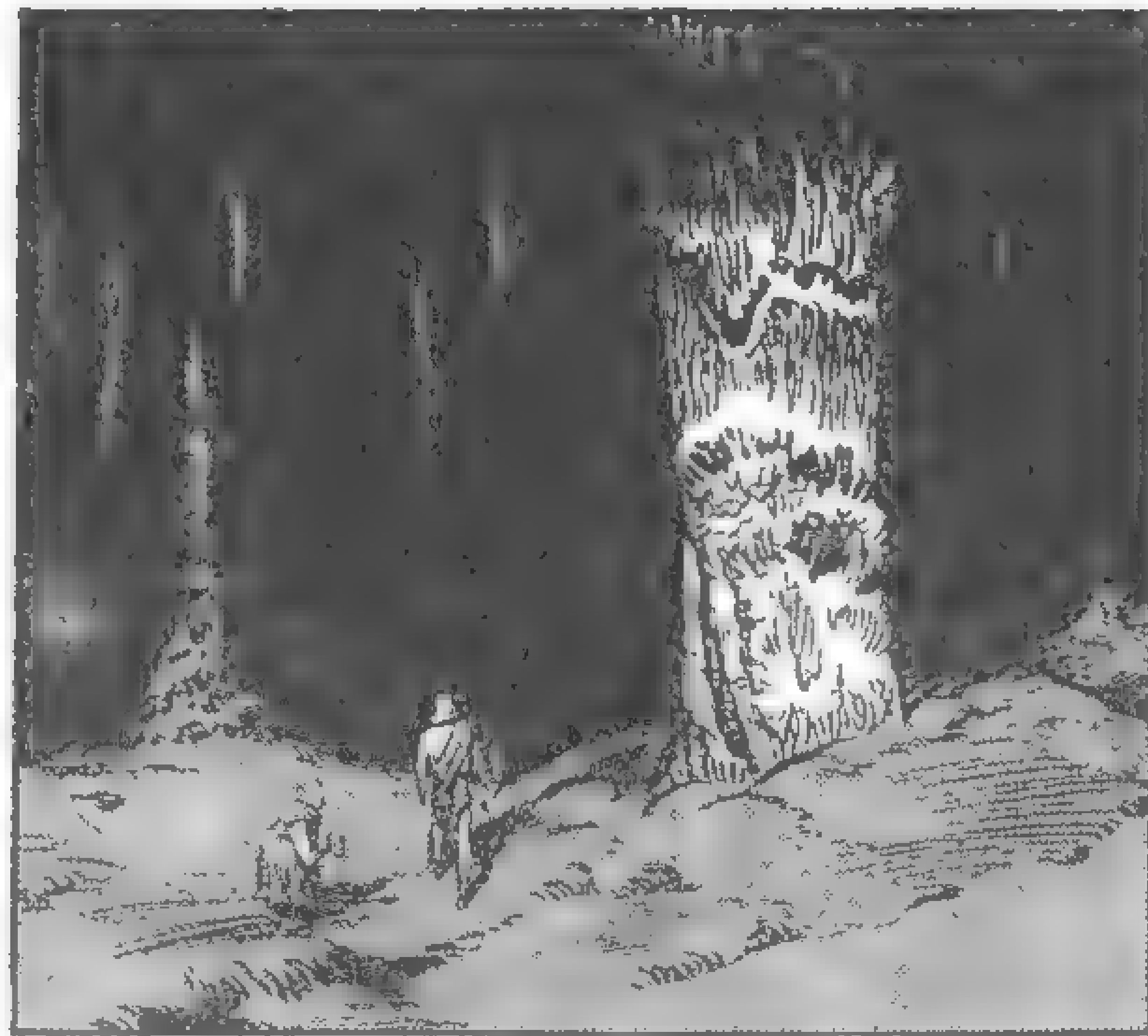
Op dat ogenblik wordt zijn aandacht afgeleid door een klotsend geluid dat van opzij komt. Hij kan in het halfduister niet wijs worden uit de vage vormen, maar dan ziet hij eensklaps een geweldige krokodil, die zich uit de schaduwen van de rotspartij heeft losgemaakt en met vervaarlijke snelheid op hem afkomt. „Eric!" krijst hij.

Bliksemsnel draait Eric zich in het water om, en zodra hij de enorme krokodil ziet duwt Eric onmiddellijk zijn zwaard in de schede terug en grijpt zijn boog. Het opleggen van een pijl is het werk van een ogenblik. „Niet schieten! Ge zult mij raken!" gilt Tai. Maar Erics pijt snort al over het donkere water. Met een geweldige klap slaan de machtige kaken op elkaar en het dier stoot een diep, hortend gebrul uit, terwijl het met zijn staart het water geselt. Vlak daarop treft hem een tweede pijl en met een heftige beweging zinkt de hoornige kop weg onder water. Nog enkele hevige kolkingen, dan wordt het wateroppervlak weer stil als voorheen. Haastig zwemmen de beide mannen nu naar de landingsplaats en na de doorstane emoties gunt Eric zijn makker wel een kleine rust. „O, wijn! O, Zeven Vreugden van het Hemelse Rijk!" zucht Tai en neemt, op zijn gemak zittend in de enorme waterplas die uit zijn kleren druipt, een ferme teug uit zijn kruik. „Bij Tao, het zou mij wat waard zijn, indien de aanleidingen om de wijn aan te spreken van verhevener aard waren dan die van de laatste dagen!" En daarna zetten zij hun tocht voort, waakzaam en tot het uiterste gespannen. Zij staan opeens in een geweldige grot. Vol verbazing kijken zij rond. Hier en daar zijn druipsteenvormingen van onder en van boven af naar elkaar toe gegroeid en tenslotte geworden tot grote zuilen, die het machtige rotsgewelf als het ware omhooghouden. Ook hier hangt een klamme, ziekelijk-vochtige atmosfeer. In een der uithoeken van de grot is een opening zichtbaar, waardoor licht binnendringt dat de hele grot in een eigenaardig groenige schemer zet. „Zou dit de grot van de zogenaamde Groene Magiër zijn?" vraagt Eric zacht.

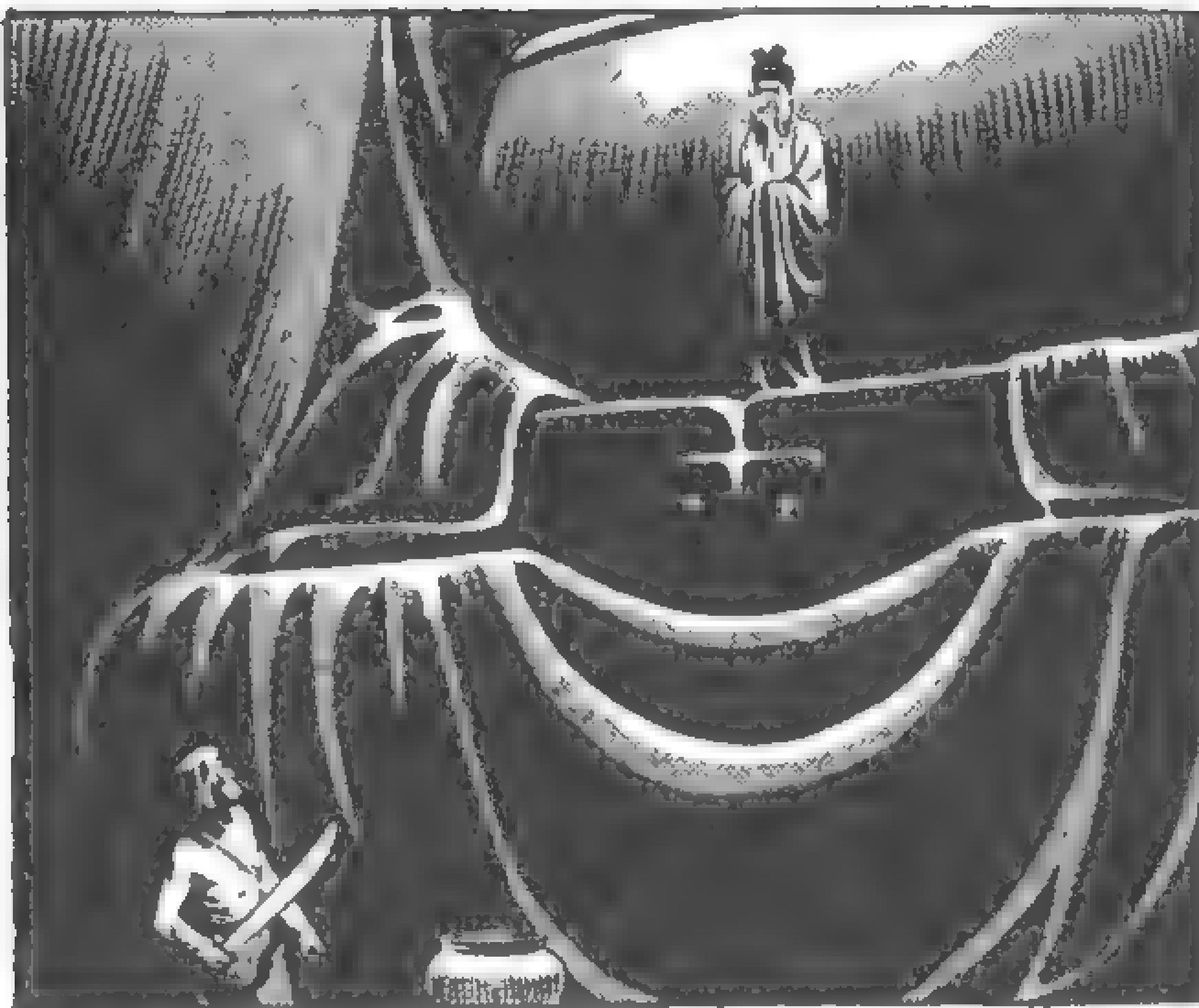
Tai haalt zijn schouders op. „Mijn onwaardige hersens kunnen geen behoorlijk antwoord op deze belangwekkende vraag vormen," fluistert hij na een kort stilzwijgen. „Indien ik ooit gezegd heb alle wegen in het Hemelse Rijk te kennen, dan bedoelde ik daar zonder twijfel de . . . hm . . . de bovenaardse wegen mee! De . . . hm . . . weg die wij thans gaan, kan geen bovenaardse weg genoemd worden en is mij dan ook niet bekend." „Laat ons naar de opening aan de overzijde gaan. Misschien is daar iets dat ons op het goede spoor brengt," stelt Eric voor. Voorzichtig lopen zij over de glibberige, hobbelige bodem in de richting van de lichte opening. Het blijkt een slechts enkele meters hoge doorgang te zijn, maar aan de andere zijde staan zij ademloos stil . . . In een kolossale grot, waarin van bovenaf het daglicht helder neerstraalt, zien zij een reusachtig beeld van een zittende man, die zijn boosaardige ogen precies op Eric en Tai gericht houdt. Voor het tientallen meters hoge beeld is een verhoging waarop enige wierookvaten staan opgesteld. Een steil trapje leidt van de grond naar de verhoging, dat een soort altaar schijnt te zijn. Brede, stenen treden voeren vandaar verder omhoog naar de voet van het beeld. Voorzichtig naderen Eric en Tai enige stappen. Hier staan zij dan eindelijk voor iets, dat de aanwezigheid van andere mensen verraadt. De menselijke gedaante van groenachtig glanzend porselein ziet er zó natuurgetrouw uit, dat het lijkt of hij ieder ogenblik kan gaan bewegen. Plotseling doet een afschuwelijk gekrijs van boven hun bloed in de aderen stollen.

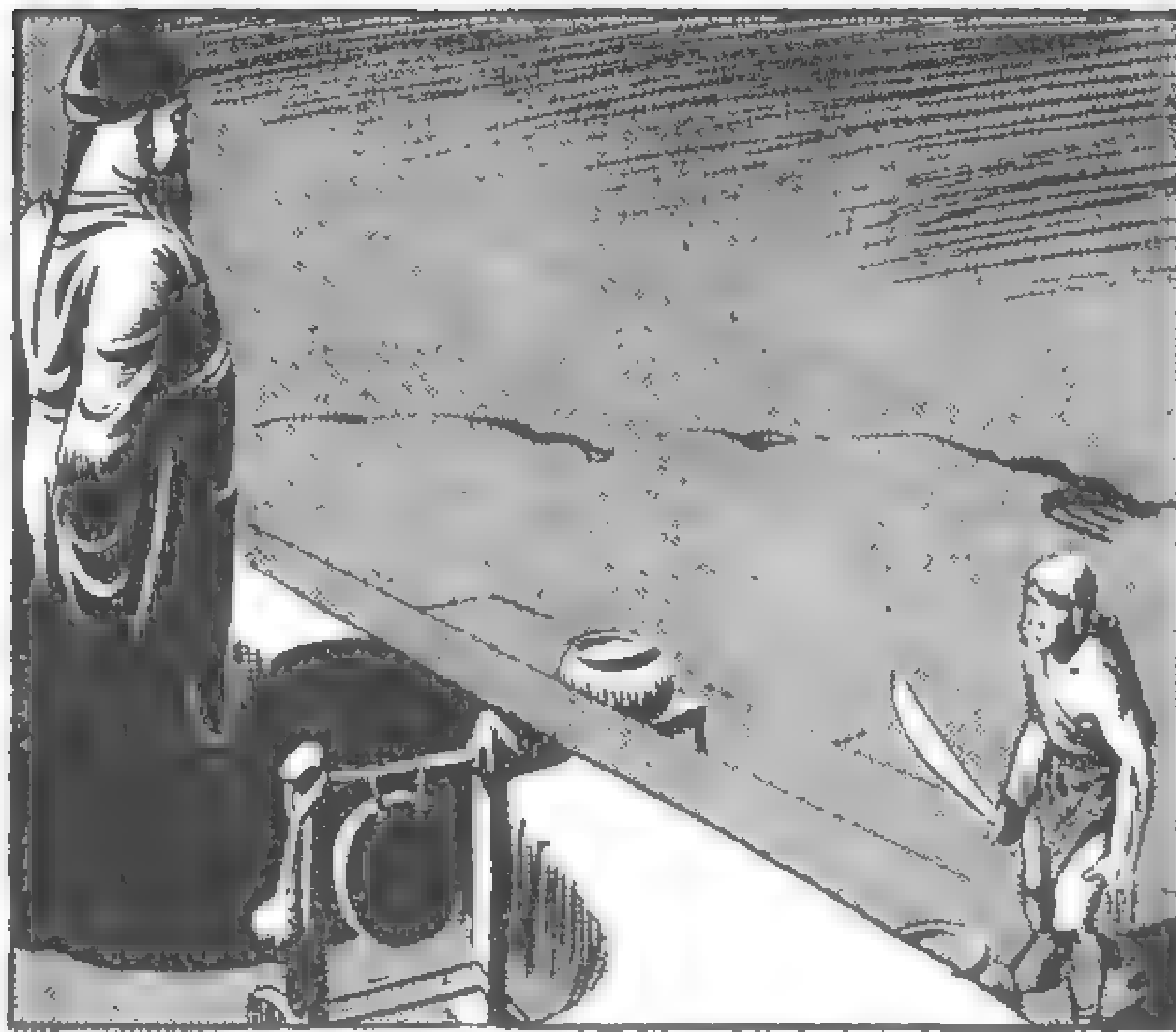

Terwijl het hart hen in de keel klopt, kijken Eric en Tai omhoog. Op de rand van de rotsen, scherp afgetekend tegen het strakke hemelblauw, kijken grote volgens met rafelige vlerken, kale halzen en grote, kromme snavels vol hongerige verwachting naar beneden. Aasgieren! Onderweg waren zij er ook een tegengekomen. En deze gieren kijken naar beneden, naar hen!
Ze volgen met onheilspellende belangstelling iedere beweging van de Noorman en de kleine filosoof als zien zij daar hun volgende prooi aankomen! „Let er maar niet op," zegt Eric tot de sidderende Tai. „Wij zullen deze omgeving eens nauwkeurig gaan verkennen. Ik heb het gevoel dat we zéér dicht in de buurt van ons doel zijn. Wat zou dit beeld voorstellen?" Tai kijkt naar het altaar met de zwoel geurende wierookvaten en dan hoger, naar het beeld van de zittende man zelf. Opeens begint hij te beven. Hij verbleekt en hakkelend fluistert hij: „D-d-dit is d-de Grot . . . d-d-d-de G-g-grot van . . . Ts-ts-ts . . ." „De Grot van Ts'au Ts'au?" vraagt Eric. Tai knikt. „De Groene Magiër!" Zij zwijgen en kijken argwanend rond. Aan de voet van de rotswanden om hen heen ligt diepe, ondoordringbare schaduw, heilloos en angstaanjagend. Bevinden zich daar doorgangen naar andere, geheimzinnige ruimten? Bewegen zich daar geen vreemde, vormeloze gestalten? Wat is dat voor licht gerucht, dat hun blikken telkens weer naar die ene hoek drijft?
Op dat ogenblik klinkt een lage, sissende stem, die uit het reusachtige beeld schijnt te komen: „Uw vermetelheid heeft u wel zeer ver gevoerd, o vreemdelingen! Te ver naar het mij toeschijnt . . . "

Verbaasd doet Eric enige stappen in de richting van het kolossale porseleinen beeld dat hen heeft toegesproken. Met een korte beweging schudt hij Tai, die zich nog steeds angstig aan hem vastklampt, van zich af. „Laat mij," mompelt hij. „Hier moet ik meer van weten." Met een paar snelle sprongen vliegt hij het trapje naar het altaar op, schiet langs de metalen kommen, waaruit wierookdampen traag opkringelen en staat dan aan de voet van het beeld. Op dat moment klinkt er een schuifelend geluid van boven en, opkijkend, ontwaart Eric een in een groen gewaad gehulde man, die, staande op de gevouwen handen van het beeld, hem met een perfide glimlach opneemt. Dààr is die stem dus vandaan gekomen! Tegelijkertijd merkt Eric iets vreemds. Dat opgezwollen gezicht, die sluike baard, die starre, boosaardige ogen . . . zij gelijken als twee druppels water op die van het beeld.

„Gij, onwaardige barbaar," herneemt de man op laatdunkende toon. „Wat vermeet ge u de grenzeloze macht van de Groene Magiër te weerstreven? Denk niet, dat een uwer bewegingen tijdens uw tocht door mijn gebied mij is ontgaan. Ts'au Ts'au ziet alles! Ts'au Ts'au weet alles!" „Zijt gij Ts'au Ts'au de Groene Magiër? vraagt Eric kort. „Ja zeker, ge staat hier tegenover Ts'au Ts'au de Groene Magiër!" antwoordt de ander met zijn sissend stemgeluid. „O, gij lachwekkende, die meent met uw armzalige krachten de prinses te kunnen redden! Gij onogelijke, machteloze worm! Ik zal u vertrappen!" Met een lichte beweging laat de Noorman zijn boog van de schouder glijden, grijpt een pijl uit de koker en legt op de Groene Magiër aan. „Probeer het, o man die in de duisternis leeft!" roept hij luid en zijn stem kaatst honderdvoudig door de grotten. „Kom en toon mij uw macht!"

Met de venijnige pijl van de Noorman recht op zich gericht, verliest de Groene Magiër toch geen spoor van zijn zelfbewuste houding. Snel trekt hij zijn handen uit de mouwen van zijn gewaad. Zijn onmatig lange nagels knisteren langs elkaar. In zijn hand ligt een zilveren fluit. „Gij wilt de prinses zien, blanke barbaar?" vraagt hij dreigend. Hij brengt de fluit aan zijn lippen en blaast er enige eigenaardig schrille tonen op. „Welnu, ge zult haar zien!"
Een strakke stilte valt tussen de beide mannen. Zij kijken elkaar aan; meten elkanders krachten; de Chinees kwaadaardig, onheilspellend, de Noorman vastberaden, onwankelbaar. Een angstkreet van Tai verbreekt het gespannen zwijgen. „Ai, zie rechts toch!" schreeuwt de kleine filosoof. Langzaam wendt Eric zijn blik van de Groene Magiër af en kijkt vanaf het hoge altaar naar beneden. Vanuit een der duistere schaduwhoeken aan de voet van de omringende rotswanden komen twee zwaargebouwde zwaardvechters in een zelfverzekerde houding op de kleine filosoof toewandelen. Langzaam trekken zij hun vlijmscherpe zwaarden uit de schede. Bevend als een espeblad wijkt Tai stap voor stap achteruit, maar stap voor stap volgen de zwaardvechters hem terwijl zij zich schijnen te verlustigen in de doodsangst van hun weerloze prooi. „Help! Men wil ons doden! wakkere vriend!" gilt hij. „Men heeft het op ons voorzien! Kom snel te hulp! O Tao, waarom moet de Wijsheid toch steeds zo zwaar beproefd worden!"

Snel werpt Eric de boog om zijn schouder, rukt zijn zwaard te voorschijn en komt met een wilde sprong op de begane grond terecht, tussen de Chinezen en Tai. De laatste maakt meteen van de gelegenheid gebruik en rent er vandoor, zijn geliefde wijnkruik stijf tegen zich aangeklemd en in zijn andere hand zijn strijdhamer zwaaiend. „Houd hen tegen, vriend!" gilt hij angstig. „Ik maak even een omtrekkende beweging!" En zo snel als zijn benen hem dragen kunnen, verdwijnt hij tussen de rotsen.

Intussen treedt Eric, zijn breed zwaard dreigend opgeheven, de beide zwaardvechters tegemoet. Vanuit de hoogte klinkt de woedende stem van Ts'au Ts'au: „Grijp die onverlaten! Grijp de onwaardigen, die het wagen de grot van de Groene Magiër binnen te dringen!" De ene zwaardvechter duikt opzij en verdwijnt in het duister. De tweede heft met een grauw zijn wapen en slaat toe.

Handig ontwijkt Eric de aanval. Slechts enkele malen ketsen de zwaarden tegen elkaar, dan is de strijd al beslist. Een ogenblik verwaarloost de Chinees zijn dekking en onmiddellijk stoot Eric toe. De tweede zwaardvechter is intussen achter Eric geslopen maar als hij zijn makker ziet vallen, trekt hij zich haastig terug. Met forse sprongen ijlt Eric op hem af. Opeens komt vanachter een stalagmiet een hand te voorschijn die krampachtig een knots vasthoudt. Met een doffe klap slaat de knots neer op de schedel van de zwaardvechter, die als door de bliksem getroffen, zonder nog een geluid te geven, in elkaar zakt. Triomfantelijk grijnzend kruipt Tai te voorschijn. „Ge herinnert u wellicht mijn uitspraak, mijn dappere vriend, tijdens onze eerste kennismaking?" vraagt hij met glinsterende oogjes. „Een wijs man vecht nóóit tegen een meerderheid; hij verslaat altoos de laatste tegenstander!"

„Welnu Ts'au Ts'au!" roept Eric honend. „Zijn dit al uw troeven? Ik beveel u mij onmiddellijk de prinses uit te leveren!" Met getrokken zwaard doet hij dreigend enige schreden in de richting van het altaar. De Groene Magiër laat een schel geschater horen, dat hen in een duizendvoudige, afschuwelijke echo, van alle kanten bespringt. De Noorman en de kleine filosoof kunnen een lichte huivering nauwelijks onderdrukken.
„Ge blijft dus volharden in uw voornemen?" vraagt Ts'au Ts'au met zijn lage, sissende stem. „Uw onnadenkend brein geeft u wel zeer heilloze plannen in." Boosaardiger dan tevoren beginnen zijn ogen te flonkeren. Driftig strekt hij zijn hand met de afschrikwekkend lange nagels uit en wijst naar de donkerste schaduwen onder de rotswand. „Ga haar halen!" snauwt hij de Noorman toe. „Ga die gang in en als ge er kans toe ziet, moogt ge de prinses gaan bevrijden. Hahaha!"

Eric vraagt zich ongerust af welke woeste dreiging achter deze woorden schuil gaat. De man voert iets in zijn schild, anders zou hij niet zo zelfverzekerd zijn . . . Een hand wordt op zijn arm gelegd. Eric schrikt op en kijkt in het vragende gezicht van Tai. „Wij gaan de gang in," zegt de Noorman kort en zonder de Groene Magiër nog een blik waardig te keuren, zet hij zijn schreden in de richting van het schaduwgewelf. Schoorvoetend volgt Tai hem.
Doch wellicht zou Eric minder overmoedig zijn, indien hij wist, dat op dat ogenblik een troep zwaar bewapende ruiters in woeste galop de grotten van de Groene Magiër nadert. Vooraan, zijn paard tot het uiterste aanzettend, jaagt de mysterieuze man met het zwart zijden masker . . .

Voorzichtig betreden Eric en Tai de opening onder het rotsgewelf. Behalve het schuifelen van hun voetstappen en het gefluister van ergens door het gesteente siepelend water, is er geen geluid te horen. Eensklaps houdt de gang op en staan zij weer in een wijde rotszaal. Duizenden druipsteenformaties in alle grootten en vormen en in de meest fantastische kleuren hangen van boven af of dringen uit de bodem op. Langzaam zoeken de beide mannen hun weg door de onderaardse, onheilspellende doolhof van de Groene Magiër. Voorop Eric, voortdurend op zijn hoede, zijn zwaard gereed voor een onmiddellijke afweer van het onbekende, dat hen vanuit iedere schaduw onverwacht zou kunnen bespringen. Hun tocht voert langs steile, diepe afgronden, die naar beneden in het niets schijnen op te lossen. Ook de hoogte der grotten is niet te peilen. „Ach, konden wij slechts bevroeden waar zich hier een uitgang bevindt," klaagt Tai, die zich absoluut niet op zijn gemak voelt. „Bij vochtige rotsgewelven en waanzieke magiërs gaat de wijsheid wel jammerlijk te loor . . ." Zij betreden weer een nauwe gang, en eensklaps trekt de Noorman zich met een ruk achter een uitstekende rotsklomp terug. Daar, om de hoek, verspert een groot ijzeren hek de doorgang. En voor dat hek staat een man op wacht met een zwaar, breed zwaard, zoals alleen zeer geoefende zwaardvechters dragen. De wachtpost kijkt argwanend in de richting van de duistere hoek, waarin Eric en Tai in ademloze spanning weggedrukt staan. De man grijpt naar het gevest van zijn wapen en sluipt behoedzaam op hun schuilplaats toe . . .

Voor de wachtpost drie stappen in hun richting heeft gedaan, suist een zwaar voorwerp door de lucht, dat hem met een doffe klap op de schedel treft. Geluidloos zakt de man in elkaar. Eric en Tai komen van achter hun uitstekende rotsklomp te voorschijn, en de kleine filosoof raapt met een tevreden gezicht zijn strijdhamer op. „Een wijs man streeft steeds naar eenvoud in bewapening," zegt hij. „Met deze kleine knots kan men duchtig om zich heenslaan, maar óók zijn nut als werpwapen is onweerlegbaar. En gij, mijn vriend, hoe gaat gij steeds te werk? Met uw pijlen kunt ge niet om u heen houwen en met uw machtig zwaard kunt ge niet werpen. Gij zijt zéér dapper, mijn vriend, doch de keuze van uw wapenen verraadt de beginneling." De Noorman glimlacht en ontneemt de gevallen wachtpost de sleutelbos die aan zijn gordel hangt. Na enig gepeuter klinkt er een klikkend geluid en langzaam gaat de deur van het ijzeren hek open. Met uitgestoken zwaard gaat Eric binnen . . . Een eigenaardige geur prikkelt zijn neusgaten. Hoe verder hij voortloopt in de gang, hoe sterker de geur wordt. Dan ziet Eric plotseling Lotus van Jade! De Chinese prinses zit opgesloten in een holte van de rotswand achter een traliehek. Het meisje heeft ook de Noorman in het oog gekregen. De eerste ogenblikken ziet zij haar beschermer sprakeloos van blijdschap nader komen. Maar dan hervindt zij haar spraak . . . Krampachtig omklemmen haar handen de tralies van haar kerker, op haar gezicht verschijnt een uitdrukkig van uitzinnige angst. „Eric!" gilt zij terwijl zij bevend over haar gehele lichaam opzij wijst. „Pas op!" Even houdt Eric de pas in en kijkt in de aangeduide richting. Hij verstart en zijn ogen worden groot van ontzetting bij het zien van het afschuwelijke ding, dat daar langzaam uit de schaduwen te voorschijn kruipt, het wezen dat deze walgelijke lucht verspreidt.

Dodelijk ontsteld kijkt Eric naar het groene reptiel; het lijkt wel een reusachtige hagedis, met kwaadaardige gele ogen, vervaarlijk brede klauwen en een lange staart. Het monster komt met wijd geopende kaken, waarin een vlijmscherp gebit blinkt, sissend op de Noorman af. Vanaf de kop loop over de rug tot de punt van de woedend zwiepende staart een vuurrode, gekartelde kam . . . Met opeengeklemde tanden staat de Noorman het verschrikkelijke dier op te wachten. De punt van zijn zwaard houdt hij recht op de wrede muil gericht. Dit gaat op leven en dood, flitst het door hem heen. Lotus van Jade zal hij niet uit haar kerker kunnen bevrijden voordat dit beest vernietigd is. Als door een mist van watten dringt de angstige stem van Lotus van Jade tot hem door. „Eric! Ga heen. Hij zal je doden! Eric . . ." Maar de reuzenhagedis opent de strijd reeds met een woedende, onverwacht snelle uitval. Behendig springt Eric opzij. In tomeloze vaart stort het kolossale lichaam langs hem heen. Meteen keert de draak zich om en hernieuwt de aanval. Niettegenstaande zijn zware vormen, zijn zijn bewegingen allerminst log. Hij springt op de Noorman toe en als deze hem weer wil ontwijken, verandert hij midden in zijn sprong van richting en komt zodoende direct achter Eric aan. Deze springt andermaal opzij en dient het monster in het voorbijgaan met zijn zwaard een krachtige slag in de nek toe. Het beest schijnt er weinig van te voelen. Wel wekt het zijn woede nog sterker op. Hij wendt zijn kop naar Eric toe en blaast hem de verstikkende walm van zijn adem tegemoet. Wanhopig slaat Eric zijn hand voor zijn gezicht, tevergeefs! De gore adem van het ondier dreigt hem te bedwelmen.

Met zijn laatste kracht springt Eric weg uit de ademwolk, buiten het bereik van de ontzaglijke klauwen! In twee, drie ijlende schreden vliegt hij naar de kant, waar hij tussen de druipsteenvormingen misschien dekking kan vinden. Met een forse sprong belandt hij op een rotsblok. Vandaar kan hij zich optrekken aan een stalactiet en komt zo op een hoger gelegen deel van de open plaats terecht. Woest springt het ondier achter hem aan, maar waar de Noorman gaat, kan het niet volgen. Briesend en grauwend blijft het op de grond staan. Haastig duwt Eric zijn zwaard weer in de schede en neemt pijl en boog. Als lichtflitsen zoeven twee pijlen de draak tegemoet. Vlak naast elkaar treffen ze het monster tussen de schouderbladen. Met een woest gebrul richt het gewonde beest zich hoog op . . . krimpt dan ineen. Snel werpt Eric zijn boog weer om de schouder en rent met getrokken zwaard op de draak toe. Snuivend richt het beest zich op. Maar de beide welgemikte pijlen hebben hun werk gedaan. Zorgvuldig ontwijkt Eric thans de walgelijke adem van het reptiel. Hij heft zijn zwaard en stoot toe. De draak draait zich bliksemsnel om, terwijl hij een rochelend gebrul uitstoot en haalt uit met zijn machtige klauw . . .

Het is echter zijn laatste beweging geweest. Met een reutelende zucht zakt de draak in elkaar en geeft de geest. Eric laat zijn blik even over het grote lichaam glijden. Dan wendt hij zich af. Er zijn andere dingen te doen!
„Ei, lig daar, monster!" klinkt de verontwaardigde stem van Tai. Met de sleutel van Lotus van Jade's kerker in zijn hand, stapt de dikbuikige filosoof naderbij. „Gij kwalijk riekend vleugelloos wangedrocht! Met uw giftige stankadem hebt gij de verheven prinses beroerd en het is u duur komen te staan!" Hij wendt zich tot Eric. „Mijn dappere vriend . . ." begint hij en houdt dan abrupt op. Lotus van Jade, die hij uit haar kerker heeft verlost terwijl de Noorman met de draak vocht, heeft zich – overstroomd door gevoelens van dankbaarheid en bewondering – aan Erics borst geworpen. „O, eh . . . hem . . ." stottert de kleine filosoof bedremmeld en wendt zich discreet af. „Mijn dappere vriend heeft in alle omstandigheden moed betoond. Het zal mij benieuwen of hij nu ook de wijsheid bezit om door deze – eh – situatie heen te raken."
Korte tijd later aanvaarden zij de terugtocht naar de Grot van Ts'au Ts'au. Onderweg vertelt Lotus van Jade wat de achtergrond van haar ontvoering is. „Men heeft mij ontvoerd om een hoog losgeld van mijn vader, de keizer, te kunnen eisen," zegt ze. „De leider van het complot is een geheimzinnige, zwartgemaskerde man, die een enkele maal een toespeling maakt op een goudschat die mijn vader onlangs in zijn bezit moet hebben gekregen . . ." Eric legt een hand op haar arm. „Stil," zegt hij gedempt. „We komen thans in de Grot van Ts'au Ts'au . . ."

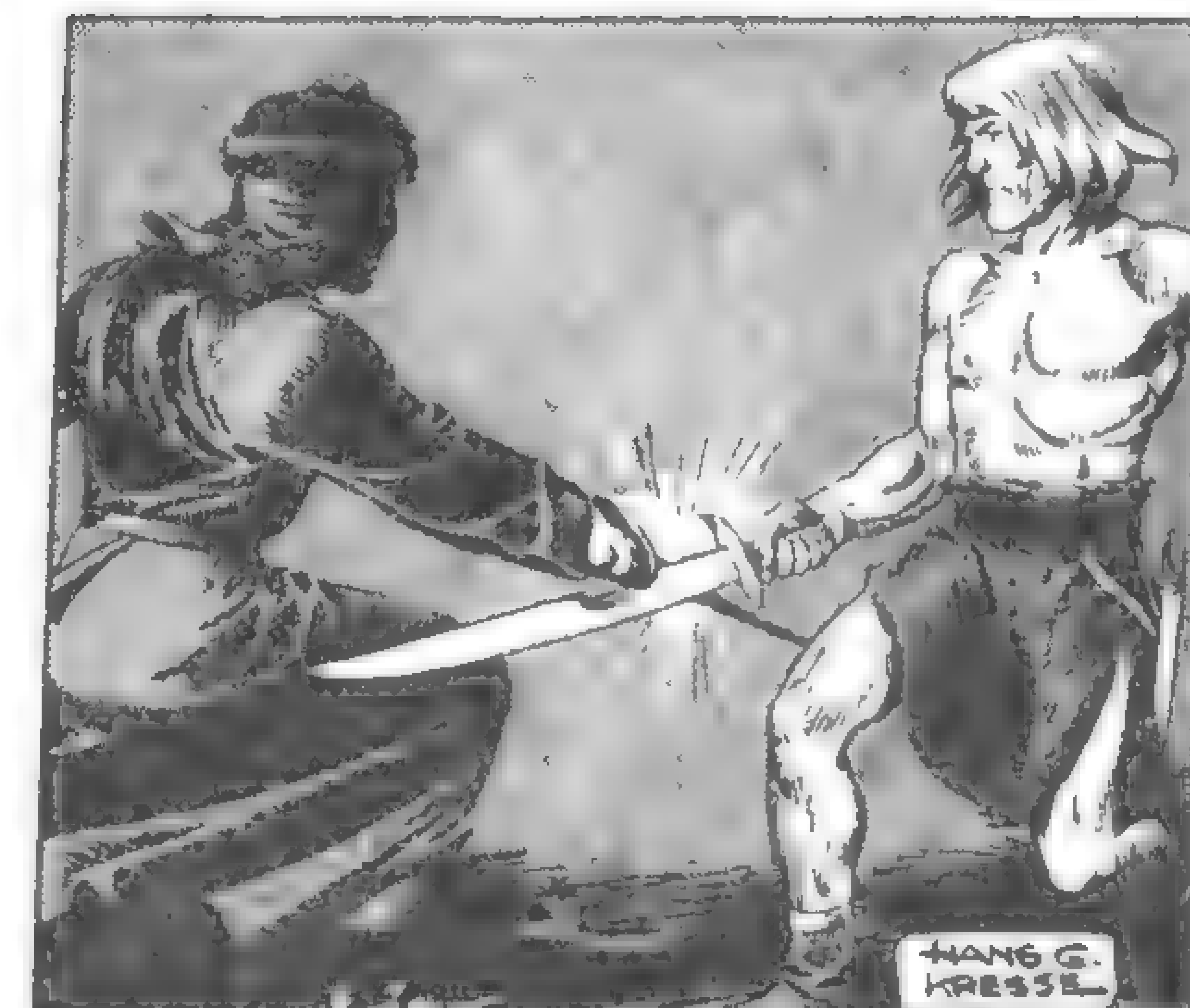

De ogen van Ts'au Ts'au de Groene Magiër puilen haast uit hun kassen van ontsteltenis als hij Eric en Tai met Lotus van Jade ongedeerd te voorschijn ziet komen. „D-d-dat . . . is . . . is . . . onmogelijk!" sist hij. „Ge leeft nog? Waar is mijn wachter! Waar is mijn draak!" Eric kijkt hem met een verachtelijk lachje aan. „Ge ziet, dat ik al mijn plannen volvoerd heb. Alleen wat jou betreft, ben ik nog niet helemaal besloten." „Ja," valt Tai luidruchtig bij. „Onze plannen met de waanwijze Groene Magiër staan nog geenszins opgetekend in het Boek der Verleefde Feiten. Er zijn ook zo véél mogelijkheden. En wat het mooiste is, gijzelf biedt ze ons. Het is zeer moeilijk om een keuze te doen tussen krokodillen, reuzencobra's en draken. Nochtans zullen wij als wijze mannen te werk gaan." „Wa-a-at! Ge durft mij te beledigen?" hijgt Ts'au Ts'au buiten zichzelf van woede. „Daar zult ge voor boeten, barbaar! Denk niet, dat ge reeds gewonnen hebt." En met overslaande stem vervolgt hij: „Ik zal u tonen . . . "

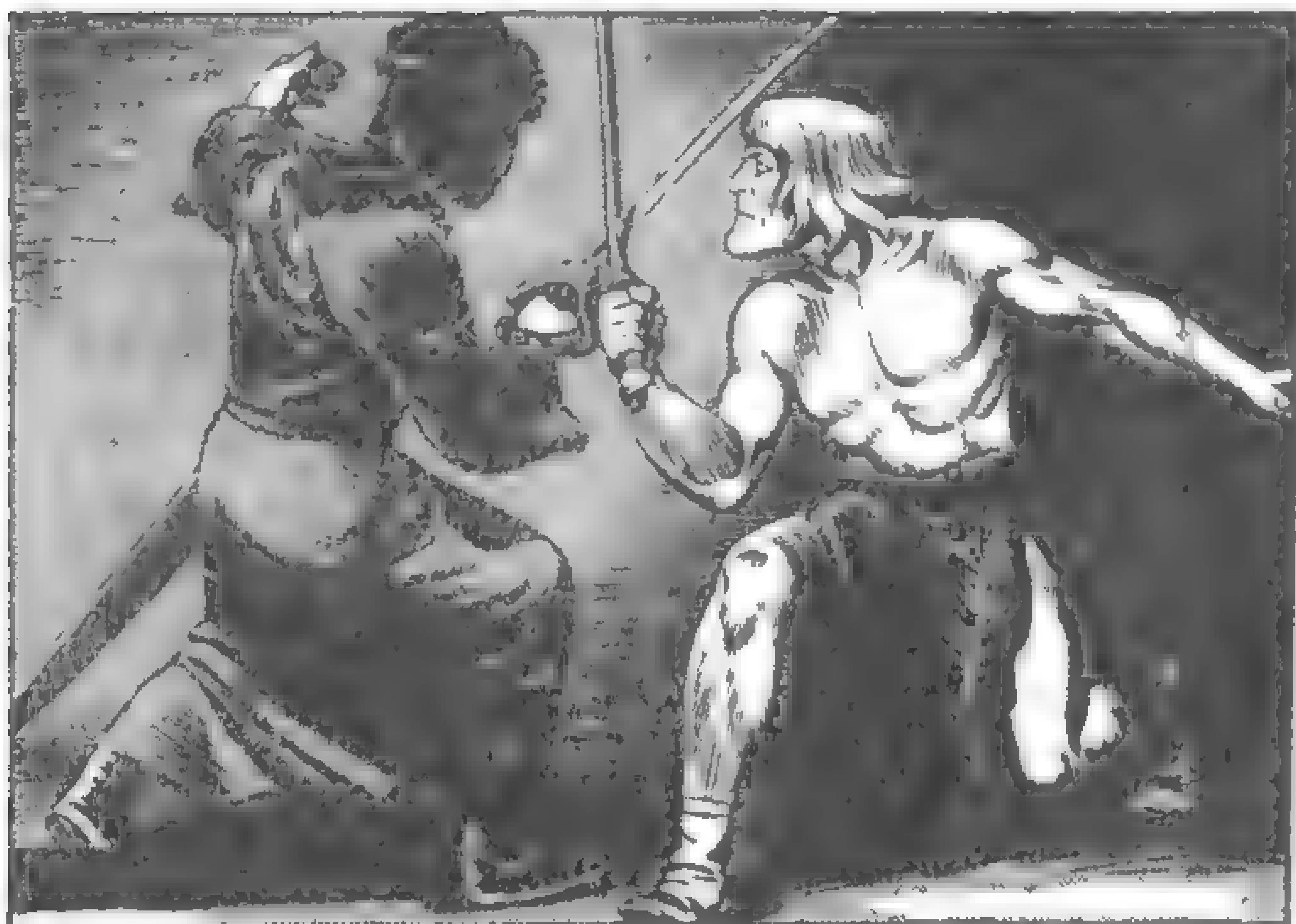
Hij kan de zin niet afmaken. Lotus van Jade slaakt een kreet van angst. Onmiddellijk keren Eric en Tai zich om, en tot hun grote schrik zien zij, dat achter hen een troep tot de tanden gewapende mannen de grot binnengekomen is . . . En aan het hoofd van de troep staat een geheimzinnige, zwartgemaskerde figuur . . .

Eric maakt met zijn zwaard een uitnodigend gebaar in de richting van de gemaskerde man en zijn troep. Dreigend dringen zij nader. Doch met een kort gebaar weerhoudt de geheimzinnige aanvoerder hen. „Deze man is voor mij," mompelt hij. Net als indertijd aan boord van de zeeroversjonk, bekruipt Eric een eigenaardig, onaangenaam gevoel. Wéér deze stem, die vage herinneringen bij hem oproept . . . De gemaskerde man kruist met een welhaast verlangend gebaar zijn zwaard met dat van de Noorman. Hij schijnt bezield te zijn met een vreemde woede jegens de Noorman. Het is of hij eindelijk gelegenheid krijgt een oude, wrokkende vete uit te vechten. Hoewel Eric hem nu pas voor het eerst ziet, wakkert alleen al de gedachte, dat hier iemand hem zijn beschermelinge af wil nemen, in meer dan voldoende mate zijn strijdlust aan. Daarbij komt nog de nieuwsgierigheid, die de vreemde stem bij hem heeft opgewekt. Zijn wapen driftig opgeheven, springt hij naar voren. „Ai, mijn dappere vriend!" roept Tai en de rest is onverstaanbaar want staal slaat op staal, met een scherp, ketsend geluid. Ademloos kijken de aanwezigen toe bij dit treffen van twee grootmeesters op het zwaard, terwijl de echo's hol het geluid van hun slagen voortdragen . . .

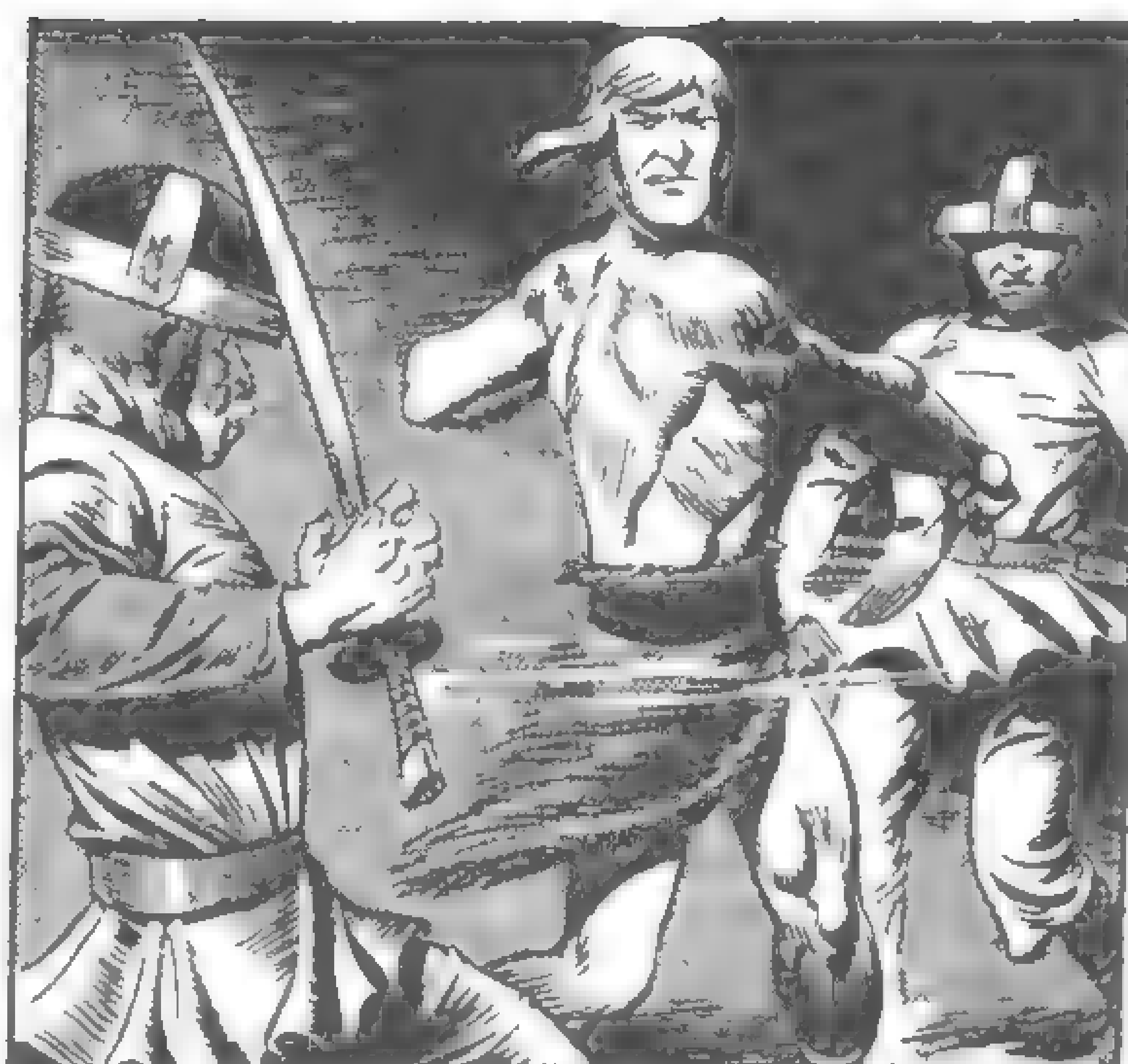

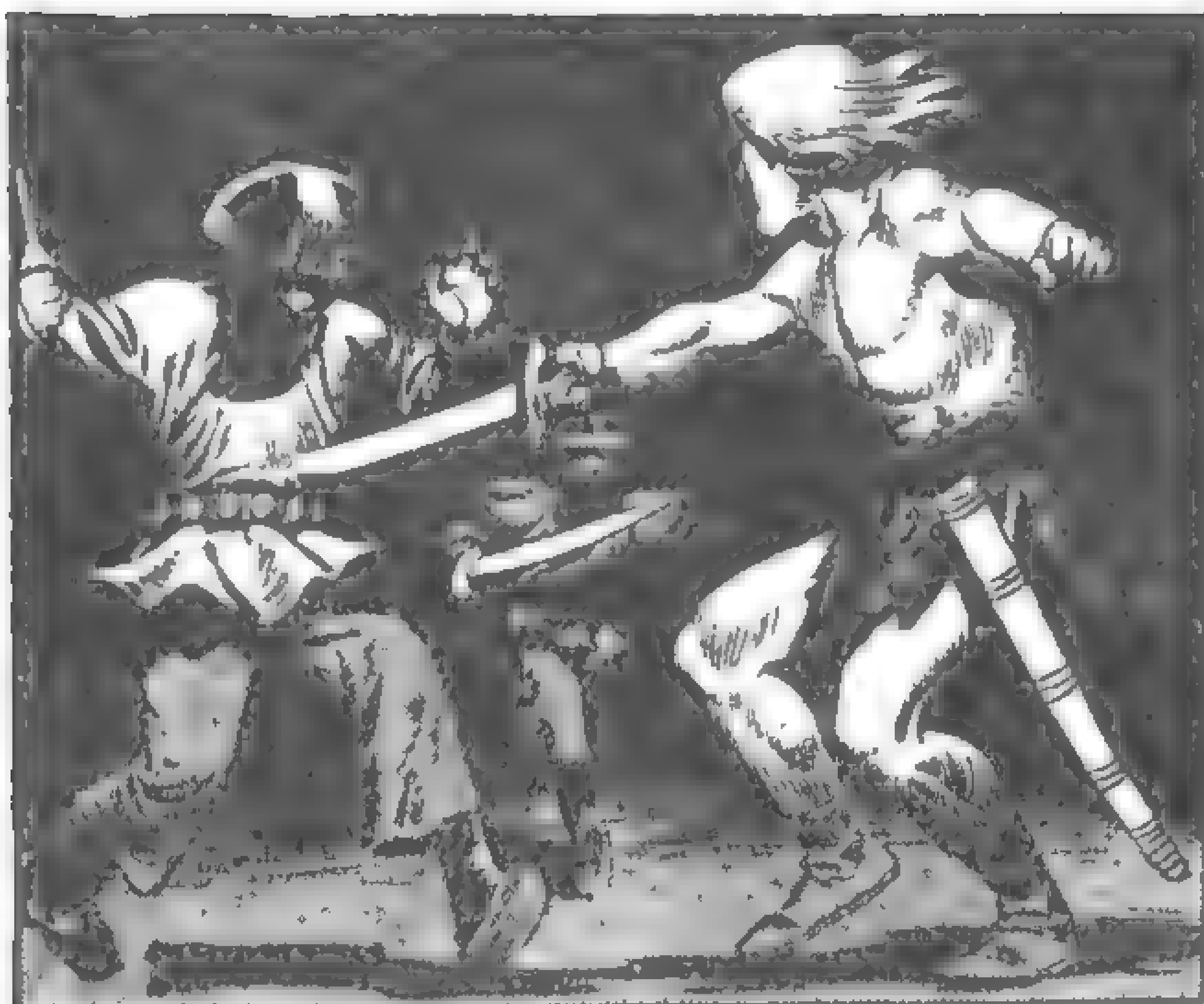
Het gevecht tussen Eric en zijn geheimzinnige tegenstander zou geen der aanwezigen ooit vergeten. Nimmer nog zag men een dergelijke strijd. De zwaarden ketsen op elkaar. De blikkerende lemmeten schrapen langs elkaar heen tot gevest tegen gevest stoot. Twee armen, twee zwaarden dringen zich omhoog om elkaar gelijktijdig in een bliksemsnel loslaten, toestoten en weer pareren andermaal te vinden. „Komaan", hijgt de zwartgemaskerde man. „Zoudt ge de strijd maar niet opgeven? Ge merkt, dat ge uw partij gevonden hebt. Laat het hierbij en geeft u over." Maar verbeten vecht de Noorman door. „Overgeven?" Zijn stem klinkt helder en heeft een spottende ondertoon. „O, neen, ik wil u te graag ongemaskerd zien!" Zijn zwaard schiet naar voren. „Daar! Ge stond nagenoeg ongedekt. Een volgende keer moet ge sneller pareren." Met hernieuwde kracht dringt hij op zijn tegenstander in en weet hem dusdanig te overdonderen, dat deze zich genoodzaakt ziet om stap na stap achteruit te wijken. Het volgende ogenblik duikt de Noorman met een katachtige beweging naar voren en heft het zwaard van de ander met zijn eigen lemmet omhoog. Het is een bliksemsnelle beweging en zó onverwacht, dat de gemaskerde wankelt. Dan treft hem een tegengestelde ruk, zijn voet schiet onder hem uit en hij valt achterover. Met één sprong staat Eric bij hem – zijn zwaard geheven. „Nu zal ik weten, wie zijt!" roept hij triomferend uit, zijn vrije hand grijpt naar het zwarte masker, dat nog steeds het gezicht van zijn tegenstander bedekt.

Op het moment dat Eric zijn geheimzinnige tegenstander het masker wil afrukken, doet een verschrikte kreet van Tai hem opkijken. Net bijtijds ziet hij de gewapende volgelingen van zijn vijand met zwaarden op zich toestormen. In een ogenblik is de Noorman omringd door een horde krijgers, terwijl van alle zijden scherp staal zijn hoofd bedreigt. Onweerstaanbaar maait het machtig zwaard van de Noorman rond en verscheidene tegenstanders storten ter aarde. Maar er zijn er te veel. Meedogenloos dringen zij steeds opnieuw op. In één oogopslag overziet Eric de mogelijkheden van het strijdtoneel. Vlug ijlt hij door het midden van de grot en springt de trap op, die naar het groen-glanzende porseleinen beeld van Ts'au Ts'au leidt. Met luide kreten storten de krijgers zich achter hem aan, maar hij bereikt het kleine plateau een fractie van een seconde eerder dan zijn achtervolgers. Zonder zich een ogenblik te bedenken, zet hij zijn voet achter een der grote, smeulende wierookpotten en duwt . . . ! Langzaam kantelt het logge gevaarte en stort dan midden tussen de achtervolgers. Het zachte vuur valt naar buiten en doet de mannen schreeuwend uit elkaar stuiven. Slechts even heeft de Noorman hierdoor gelegenheid op adem te komen. Dan naderen van opzij nieuwe belagers . . .

Met een lange, verende sprong belandt Eric weer op de begane grond en onmiddellijk zwermen zijn aanvallers op hem af. In de eerst zo doodstille Grot van Ts'au Ts'au de Groene Magiër heerst thans een onbeschrijfelijk lawaai van wapengekletter.

De Groene Magiër zelf staat nog steeds in de komvorm der gevouwen handen van zijn reusachtig evenbeeld. Precies gelijk dit evenbeeld aanschouwt hij, uiterlijk onbewogen, doch met steeds boosaardiger wordende blikken de felle strijd, die zich in zijn domein afspeelt.

Een kille vechtwoede maakt zich van de Noorman meester; zijn tegenstanders hebben veel van hun zelfbeheersing verloren. Met fel geschreeuw trachten zij zich van alle kanten tegelijk op hem te storten, waardoor zij hun eigen strijdgenoten ernstig in hun bewegingen belemmeren. Van een georganiseerde aanval is geen sprake meer. Dat is waarschijnlijk een van de redenen, dat Eric zich zo abnormaal lang staande kan houden. Zijn vijanden zijn te talrijk, voelen zich daardoor te veilig en geven zich dan te veel bloot . . . .

Tai heeft zich tijdig uit de woedende elementen terug weten te trekken. Hij is op een paar rotsblokken toegerend met Lotus van Jade achter zich aan. Eenmaal veilig achter zijn barrière gezeten, kijkt hij bezorgd rond waar het meisje is gebleven. Tot zijn grote ontsteltenis ziet hij eensklaps, hoe de zwartgemaskerde figuur zich uit de strijdende troep heeft losgemaakt, op de prinses toeloopt en nu tracht haar met geweld mee te voeren in de richting van een der duistere gangen, die op de Grot uitkomen . . .

Een onbeheerste woede maakt zich van de kleine filosoof meester als hij ziet hoe de gemaskerde de prinses tracht te ontvoeren, terwijl Eric intussen als een tijger strijd levert met diens handlangers. Woede vooral tegen Ts'au Ts'au, die met boosaardige voldoening vanuit zijn zitplaats alles gadeslaat. Waarschijnlijk is het Tai's drift die hem de afstand verkeerd doet schatten. Kletterend slaat zijn strijdhamer tegen het porselein, dat met ijzingwekkend gekraak begint te scheuren. Ts'au Ts'au stoot een jammerende kreet uit. Grote brokken porselein komen omlaag. Afwerend houdt de Groene Magiër de armen omhoog, dan wankelt hij en stort ruggelings in de diepte onder zijn troon. Brede scheuren trekken naar alle kanten door het beeld heen, dat eerst langzaam, maar steeds sneller in stukken en brokken uiteen begint te vallen. Grote klompen storten naar beneden, midden tussen de strijdenden die – verbaasd en dodelijk verschrikt – ophouden met vechten om haastig een goed heenkomen te zoeken. Dichte wolken van steengruis vullen de grot. Met een sprong staat Eric naast Lotus van Jade en ontrukt haar andermaal aan haar ontvoerder, die op dat moment echter meer dan genoeg zorgen heeft om het vege lijf te redden . . . En, terwijl de grond onder hun voeten begint te sidderen, sleurt de Noorman het angstige meisje met zich mee naar Tai, die hen op een afstandje zenuwachtig staat op te wachten. „Weg!" hijgt de kleine filosoof. „Alles stort ineen! Vlucht!" Door de wild kolkende waaiers van stof en gruis jagen de drie vluchtelingen naar voren . . .

Enige dagen later gaan drie bestofte en uitgeputte reizigers de oude hoofdstad Peiping binnen. Voorbijgangers kijken hen na, zich verbijsterd afvragend, welke speling van het lot een haveloze filosoof, een knap meisje en een forse, blonde barbaar samengebracht heeft. Om niet herkend te worden bedekt Lotus van Jade het grootste gedeelte van haar gezicht met de slip van haar kleed. Stof ligt als een dun waas over haar gezichtje; zij is doodmoe, maar toch schitteren haar ogen van vreugde want, na een eindeloos schijnende tocht hebben zij het einddoel bereikt! De prinses is veilig thuisgekomen! Als Eric eraan terugdenkt, schijnt het hem een wonder toe, dat zij erin geslaagd zijn ongedeerd uit de grotten van Ts'au Ts'au te voorschijn te komen. De grotten zijn ingestort. Vele geheimen liggen voorgoed onder 't puin begraven . . . Wie was de gemaskerde? Is ook hij omgekomen?

Zij bereiken het keizerlijke paleis en bestijgen de brede trappen, die naar de ingang voeren. De schildwacht werpt Lotus van Jade een snelle blik toe. Dan springt hij in de houding, terwijl hij enkele woorden naar de andere wachten roept. De herkenning van de prinses veroorzaakt een plotselinge opwinding die zijn hoogtepunt bereikt als een hofdignitaris haastig de trappen afdaalt. „Uwe keizerlijke Hoogheid!" roept hij uit. „Ah, de goden zijn goed voor ons, onwaardigen! Wij meenden, dat ge nog in handen van de zeerovers waart. Uw verheven vader, de keizer, verkeert in de vreselijkste onrust." Lachend neemt zij haar beide vrienden en beschermers bij de hand en betreedt het paleis. „Uwe Hoge Gemaal, de edele heer Li Po, is reeds geruime tijd geleden uitgetrokken om u te zoeken," gaat de mandarijn verder. „Tot heden is hij nog niet teruggekeerd." Tot z'n verwondering hoort Eric de prinses bij deze woorden nauw merkbaar een zucht van opluchting slaken . . .

De prinses voert hen haastig mee door de hoge gangen van het keizerlijk paleis. Wachten buigen diep als zij voorbijgaan en worden genadig door Tai toegeknikt, die in deze omgeving zeer voorname allures begint te ontwikkelen. Een grote deur, met drakefiguren versierd, zwaait open en dan ziet Eric een reusachtige zaal, aan welks einde een oude, rijk geklede figuur zit. „Vader!" Met een zachte kreet van vreugde rijst de oude man op; zijn ogen worden groot van blijde verrassing. „Lotus . . . Lotus van Jade!" stamelt hij, terwijl hij zijn dochter in zijn armen sluit.

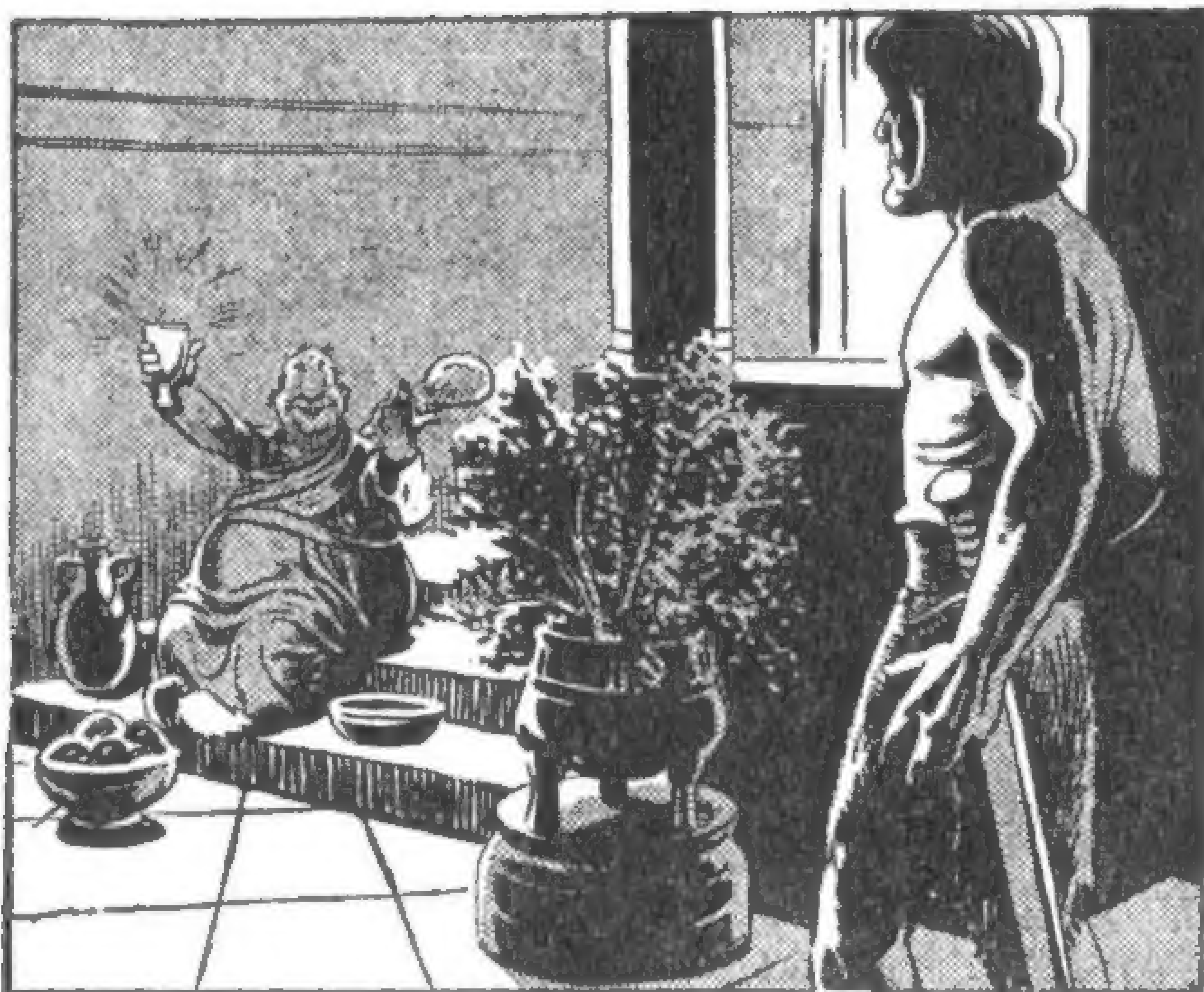
Bescheiden op de achtergrond kijkt Eric toe. De prinses begint in opgetogen bewoordingen zijn daden te roemen. Maar dan komt hij snel tussenbeide. Hij houdt er niet van in het openbaar geprezen te worden. „Onze moed was maar zeer gering in verhouding tot die van uw dochter," merkt hij op. „Wij stellen er een eer in haar begeleiders geweest te zijn." „Woorden schieten te kort om jegens u tot uiting te brengen wat in mijn hart aan dankbaarheid leeft," antwoordt de keizer. „Maar ge kunt er zeker van zijn dat ik een middel zal weten te vinden om u rijkelijk te belonen."

De dankbaarheidsbetuigingen van de keizer en zijn gevolg beginnen Tai – hoezeer hij zich aanvankelijk ook gestreeld gevoeld heeft — tenslotte enigszins te vervelen. „Duizendmaal vergeving," mompelt hij, terwijl hij behoedzaam wegsluipt. „Te veel dankbaarheid schaadt de wijsheid. Bovendien . . . mij dunkt onder een paleis bevinden zich doorgaans kelders . . . *wijn*kelders . . . hm . . . En het is erg warm, *dorstig* warm mag men gerust zeggen." Dan valt de deur achter hem. Niemand slaat acht op zijn vertrek. De keizer stelt Eric verschillende vragen en zegt tenslotte: „Heer Eric, mijn onwaardig huis staat geheel ter uwer beschikking. Wellicht wilt gij de goedheid hebben de hoogste mandarijnenorde van het Hemelse Rijk te aanvaarden. Ook het Paviljoen der Duizend Safieren Fonteinen wil ik u gaarne ten geschenke geven, en . . ." De Noorman onderbreekt hem glimlachend. „Zoals ik u reeds verteld heb, kom ik uit het Noorden, waar ik koning ben, O Majesteit," antwoordt hij. „Reeds te lang heb ik mijn rijk alleen gelaten. Zeer erkentelijk ben ik voor uw goedheid en gaarne zou ik alles aanvaarden, maar liever wik ik zo spoedig mogelijk vertrekken . . ." De donkere ogen van Lotus van Jade vullen zich met tranen en zij wendt zich af. Met een buiging treedt Eric enige passen terug. „Ge wilt u zeker nog enige tijd ongestoord met uw dochter onderhouden," zegt hij. „Sta mij toe dat ik mij terugtrek. Ik ga eens kijken waar onze wijze vriend gebleven is."

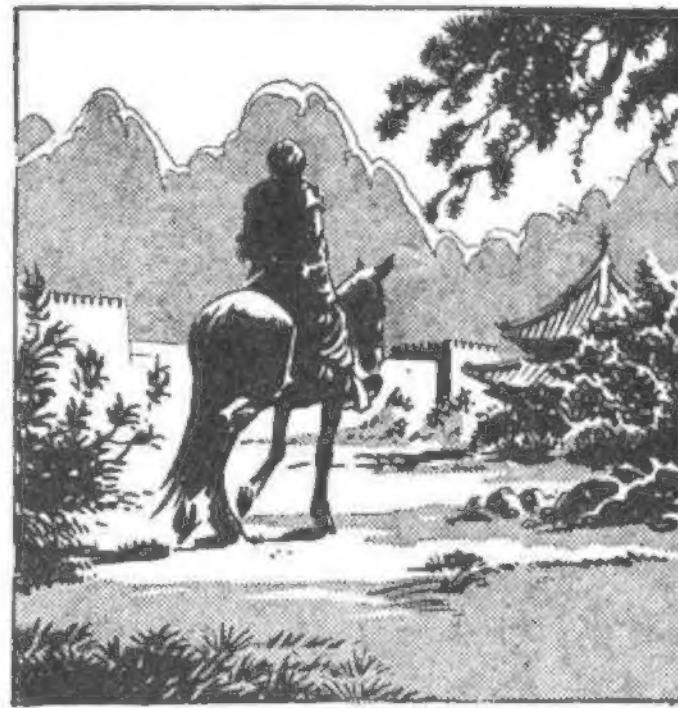

Eric vindt de kleine filosoof op de keukentrap. In zijn ene hand houdt hij een ganzebout van enorme omvang, in de andere een hoge beker wijn. „Ha zo!" roept hij. „Ook uw wijsheid heeft u eindelijk in de goede richting geleid." „Ik herinner mij dat wij eens eerder wijn dronken," mompelt Eric, terwijl hij naast Tai plaats neemt. „Was dat niet in een Taoïstisch klooster? Die wijn was vergiftigd, weet ge nog . . .?" Hij wordt onderbroken door een verschrikt geproest. Tai loert argwanend in zijn wijnbeker. „Bah!" gromt hij, „een wijs man spot niet met wijn. Trouwens, dit is godendrank, uit de keizerlijke kelders." Gerustgesteld ledigt hij de beker en smakt verzaligd met de lippen. „Zijne keizerlijke Hoogheid," zegt Eric achteloos, „heeft mij enige hoge functies aangeboden en als verblijfplaats het Paviljoen der Duizend Safieren Fonteinen. Ik kan van zijn vererend aanbod helaas geen gebruik maken, omdat ik over enige weken moet vertrekken." De filosoof verslikt zich voor de tweede maal in zijn wijn. „Zijt ge dol? De vlinder fladdert ongedurig rond, doch zag ge ooit de zijderups een volle moerbeiboom verlaten!?" Eric tracht het hem uit te leggen, maar het duurt geruime tijd voor de filosoof zich enigszins met het idee verzoend heeft. „Indien ge mijn onwaardig gezelschap kunt verdragen," zegt hij timide, „zal ik u gaarne een eindweegs vergezellen. Ik ken de wegen van het Hemelse Rijk en zal wellicht een niet te armzalige gids zijn."

Op dat ogenblik treedt een bediende op hen toe, die hen met ingewikkelde beleefdheidsformules aan de keizerlijke maaltijd nodigt. „De Draak der Draken zal zeer vereerd zijn als de redder der prinses en zijn helper aan zijn verheven tafel willen aanzitten." Tai treedt waardig op hem toe. „Wij komen," zegt hij goedgunstig.

Tai's neusgaten sperren zich gulzig open als hij de geuren opsnuift die van de lage etenstafel opstijgen. De keizer maakt een uitnodigend handgebaar. „Ik hoop, dat onze nederige spijzen uw verheven tongen niet al te zeer geweld zullen aandoen," spreekt hij hoffelijk. Tijdens de maaltijd praten zij nogmaals over de avonturen, die achter hen liggen. Vooral de geheimzinnige, zwarte figuur, die alles in het werk stelde om de prinses in handen te krijgen, houdt hen bezig. „Ik vraag me nog steeds af wie deze man is geweest," zegt Eric peinzend. „Ik heb steeds het vage gevoel hem vroeger ontmoet te hebben." Hij fronst nadenkend de wenkbrauwen. „Het is jammer. Ik had graag de oplossing van dit mysterie geweten. Maar ik vrees, dat de enige die 't ons zou kunnen vertellen, begraven ligt onder het puin in Ts'au Ts'au's grotten . . ."

Op dat ogenblik nadert, gezeten op een lichtelijk kreupel paard, een bestofte, zwarte figuur de hoofdstad. Hij wankelt in het zadel van vermoeidheid, maar slaagt er toch in een kleine woning te bereiken, die zich vlak bij de hoofdpoort bevindt. „Eerst een goede rust," mompelt hij. „Daarna zullen wij verder zien. Ja, koning der Noormannen, daarna zullen wij verder zien!" In het paleis heft Eric, geheel onkundig van deze gebeurtenis, zijn beker: „Op het welzijn van uw dappere dochter en het prachtige Hemelse Rijk." „Op de ontembare moed van een edelmoedig Noormannenvorst," beantwoordt Lotus van Jade – in plaats van haar vader – zijn wens. „Op alle Vreugden van alle Rijken ter wereld!" roept Tai en lachend stoten zij aan . . .

LEES VERDER IN DEEL 16: STORM OVER CHINA

LEES HET VOLGENDE NUMMER: DEEL 8 STORM OVER CHINA

van de Nederlandse serie en verder

de verhalen komen op hetzelfde uit van af deel 8

eigenlijk al van af deel 7